

اعدام و صدور حکم اعدام در سال

۲۰۱۱

AMNESTY
INTERNATIONAL

عفو بین‌الملل جنبشی جهانی است و در بیش از ۱۵۰ کشور و سرزمین جهان بیش از ۳ میلیون پشتیبان، عضو و فعال دارد که برای پایان دادن به نقض فاحش حقوق بشر پیکار می‌کنند.

چشم‌انداز ما این است که هر انسانی از حقوق محفوظ در اعلامیه جهانی حقوق بشر و سایر معاهده‌های بین‌المللی حقوق بشر برخوردار شود.

عفو بین‌الملل از هر حکومت، ایدئولوژی سیاسی، مذهب یا منافع اقتصادی مستقل است و هزینه کارهای آن به طور عمده به وسیله اعضا و هدایای عمومی تأمین می‌شود.

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

Amnesty International Publications

نشر نخست در سال ۲۰۱۲ به وسیله:
Amnesty International Ltd
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

© عفو بین‌الملل ۲۰۱۲

نمایه: ACT 50/001/2012

زبان اصلی: انگلیسی
چاپ توسط عفو بین‌الملل،
دبیرخانه بین‌المللی، بریتانیا

همه حقوق محفوظ است. این نشریه تحت حق کپی رایت است، اما می‌توان بدون پرداخت وجه به هر روشی برای کارهای دفاعی، کمپین و آموزش تکثیر کرد اما نه برای فروش مجدد. دارنده حق کپی رایت از همگان خواهش می‌کند قصد استفاده از آن را به منظور ارزیابی تأثیر آن گزارش دهند. به منظور نسخه برداری در شرایط دیگر، یا استفاده دوباره در نشریات دیگر یا ترجمه و اقتباس، دریافت اجازه قبلی از ناشر ضروری است و ممکن است وجهی قابل پرداخت باشد. برای درخواست اجازه، یا هر پرسش دیگری، لطفاً با copyright@amnesty.org تماس بگیرید.

عکس روی جلد: عکس‌هایی از یک ویدئوی «هتر ماسه ای» که عفو بین‌الملل کره به مناسبت برنامه ای در مجلس ملی سنول، جمهوری کره، در سپتامبر ۲۰۱۱ تهیه کرده تا نمایندگان مجلس را به تصویب پیش نویس قانون الغای مجازات اعدام ترغیب کند. لایحه ها هنوز تصویب نشده اند.
© عفو بین‌الملل

فهرست

3	به کارگیری مجازات اعدام در سال 2011
6	مجازات اعدام در در سال 2011: ارقام در سطح جهان
9	مروری بر مناطق
9	قاره امریکا
14	آسیا - اقیانوسیه
23	اروپا و آسیای مرکزی
25	خاورمیانه و افریقای شمالی
35	کشورهای جنوب صحرای افریقا
43	پیوست 1: حکم های اعدام صادر شده و اعدام های اجرا شده در سال 2011
43	اعدام های انجام شده در سال 2011
43	حکم های اعدام صادر شده در سال 2011
45	پیوست 2: کشورهایی که مجازات اعدام را لغو یا حفظ کرده اند، 31 دسامبر 2011
47	پیوست 3: تصویب عهدنامه های بین المللی، 31 دسامبر 2011
49	پی نوشت ها

کلید

این گزارش تنها به استفاده قضایی از مجازات اعدام می پردازد. آمار ارایه شده بالاترین ارقامی را در بر می گیرند که می توان با اطمینان از تحقیقات عفو بین الملل استخراج کرد، اگرچه تاکید می کنیم که ارقام واقعی مربوط به بعضی از کشورها به مراتب بیشتر است. بعضی از کشورها به عمد محاکمه های مربوط به مجازات اعدام را پنهان می کنند؛ بعضی دیگر تعداد اعدام های انجام شده و حکم های اعدام صادره را ثبت یا منتشر نمی کنند.

در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور و در کنار یک عدد آمده به این معناست که رقم مورد محاسبه عفو بین الملل حداقل است. در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور آمده و در کنار آن عددی به چشم نمی خورد به این معناست که در آن کشور اعدام (حداقل بیش از یک مورد) انجام شده ولی دست یافتن به تعداد ممکن نبوده است. به منظور محاسبه مجموع در سطح جهان و مناطق، علامت «+» برابر با 2 در نظر گرفته شده است.

به کارگیری مجازات اعدام در سال 2011

«مدارکی که دادستان ها و قاضیان پیشین با ده ها سال تجربه در نظام عدالت کیفری به من ارایه کرده اند من را قانع کرده که ایجاد سیستمی که منسجم، عاری از تبعیض بر پایه نژاد، شرایط جغرافیایی یا اقتصادی باشد و همیشه هم درست عمل کند غیر ممکن است.»

پت کونین، فرماندار ایلینوی، ایالات متحده آمریکا، 9 مارچ 2011

در اوایل سال 2011، فرماندار پت کونین به روشنی در باره تصمیم به تلاش برای پایان دادن به مجازات اعدام در ایالت ایلینوی امریکا سخن گفت، اما او تنها کسی نبود که علیه اعدام ها صحبت کرد. در سراسر جهان، سیاست مداران، دانشگاهیان، وکلا و بسیاری دیگر علیه این مجازات به شدت ظالمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز سخن گفتند.

قانون اساسی تازه مراکش که در سال 2011 تصویب شد در اصل 20 حق زندگی را گنجانده است. در ماه ژوئن، کمی پیش از رفراندوم تصویب قانون اساسی تازه، رییس کمیته بازنگری در قانون اساسی، عبداللطیف منونی، گفت: «قصد از این اصل پایان دادن به اعدام هاست.»¹

در اکتبر 2011، در یک گردهمایی بحث عمومی به مناسبت روز جهانی علیه مجازات اعدام در مالزی، وزیر قانون نذری عزیز گفت که به نظر او ابتکار جامعه مدنی کوششی به موقع است و با کوشش های دولت برای بازنگری در قانون های قدیمی و تصویب قانون های تازه و مطابق با اصول حقوق بشر هماهنگ است.² در شرایطی که مالزی به اجرای حکم اعدام ادامه می دهد، اظهارات او که یک مسئول ارشد دولتی است نشانه تغییر در نگرش است.

دبیرکل ستاد حقوق بشر قوه قضائیه ایران، محمد جواد لاریجانی، در سخنانی در سازمان ملل در نوامبر 2011، محدود کردن استفاده از مجازات اعدام را مورد بحث قرار داد و گفت: «فکر می کنم راه هایی برای پایین آوردن تعداد اعدام ها وجود دارد. بیش از 74 درصد اعدام ها در ایران ناشی از جرایم مربوط به قاچاق مواد مخدر است. چه درست باشد چه نباشد، سنوآل بزرگی مطرح است: آیا این مجازات شدید از میزان جرایم کاسته است یا خیر؟ در حقیقت، نکاسته است.»³

اظهاراتی از این دست از مسئولان دولتی بازتاب شتاب جهانی به سوی الغای مجازات اعدام و نشانگر نیاز مهم به رهبری برای رسیدن به این هدف است. اما صداهای جامعه مدنی نیز در این بحث سهم مهمی داشته است.

در چین، استاد حقوق در دانشگاه پکن ژانگ کیان فان گفت اگر مردم تنها از تعداد کمی از موارد جنجالی اعدام مطلع شوند، بحث واقعی سرکوب خواهد شد. او خاطر نشان کرد که: «تنها زمانی که تعداد اعدام ها علنی شود بحث منطقی در باره الغای مجازات اعدام در چین را می توان شروع کرد.»⁴

در دسامبر 2011، فدراسیون کانون های وکلای ژاپن تصمیم گرفت کمیته ای برای پیگیری الغای مجازات اعدام تشکیل دهد.⁵ این فدراسیون در اطلاعیه مصوب نشست سالانه حقوق بشر خود اظهار کرد: «الغای مجازات اعدام به یک روند تزلزل ناپذیر بین المللی تبدیل شده و اکنون زمان آن فرا رسیده که بحثی اجتماعی در باره پایان دادن به آن به راه بیافتد.»⁶

اما نیرومندترین صداها شاید از کسانی شنیده می شود که عزیزان شان را در اثر جرایم خشونت آمیز از دست داده اند یا قربانی این جرایم بوده اند و نیز از کسانی که مدت زمانی را زیر حکم اعدام گذرانده اند. در تگزاس در ایالات متحده امریکا، رییس بویان به خاطر عفو مارک استرومن مبارزه کرد اما موفق نشد. مارک استورمن در جنایتی ناشی از تنفر در پی 11 سپتامبر از فاصله نزدیک او را با تیر زده بود. او گفت: «من هرگز از مارک متنفر نبودم. دین ما می آموزد که عفو همیشه بهتر از انتقام است.»⁷

وزیر دفاع زیمبابوه امرسن منانگاگوا مخالفت خود با مجازات اعدام را به تجربه خود به عنوان یک محکوم به اعدام در پیش از استقلال زیمبابوه ربط می دهد. «نظر من در باره مجازات اعدام تا حدود زیادی متأثر از تجربه ناخوشایند دوره محکومیت به اعدام، از مقدس بودن زندگی و نیازه بازآموزی مجرمان است.»⁸

این نظریات تحولاتی را بازتاب می دهند که عفو بین الملل در سال 2011 ثبت کرده و روند جهانی به سوی الغای مجازات اعدام را به نمایش می گذارند. عفو بین الملل در سال 2011 اجرای اعدام را در 20 کشور ثبت کرد، در مقایسه با 2010 که اعدام در 23 کشور انجام شده بود. سال گذشته، 676 اعدام ثبت شد که در مقایسه با 2010 افزایش نشان می دهد و بیشتر ناشی از افزایش شدید اعدام در سه کشور است: ایران، عراق و عربستان سعودی. تعداد حکم های اعدام صادر شده کمتر از سال پیش بود.

در سال 2011 در تمام مناطق جهان پیشرفت هایی حاصل شد. با وجود این که ایالات متحده امریکا تنها کشور عضو گروه 8 (G8)⁹ بود که حکم اعدام را اجرا کرد، ایلینوی شانزدهمین ایالت آن بود که مجازات اعدام را ملغا کرد و در نوامبر فرماندار آرگون، جان کیتز هابر، اعلام کرد که در دوره فرمانداری خود دیگر اجازه انجام اعدام را نخواهد داد. در نقاط دیگر قاره امریکا، حکم های اعدام کمتری در چند کشور کم شمار کارائیب صادر شد.

در منطقه آسیا - اقیانوسیه، در ژاپن - برای اولین بار در ظرف 19 سال - و سنگاپور هیچ اعدامی ثبت نشد. این دو کشورهایی هستند که دولتمردان آن از مجازات اعدام به شدت حمایت کرده اند. در کشورهایی مثل چین، مالزی، کره جنوبی و تایوان بحث های مهمی در باره مجازات اعدام و الغای آن گزارش شد.

در کشورها جنوب صحرائی افریقا، سیرا لیون تعلیق رسمی مجازات اعدام را اعلام کرد؛ تعلیق این مجازات در نیجریه نیز تایید شد. کمیسیون بازنگری قانون اساسی در غنا در قانون اساسی تازه الغای مجازات اعدام را توصیه کرد. سیاست مداران ارشد در بورکینا فاسو و زیمبابوه در حمایت از الغای مجازات اعدام نظر دادند. هیأت نمایندگی سوازیلند در هنگام بررسی ادواری عمومی در شورای حقوق بشر سازمان ملل وضعیت در این کشور را «مجرى اعدام در قانون، الغای اعدام در عمل» توصیف کرد.

در لبنان، حکومت خودگردان فلسطین و تونس افزایش استفاده از مجازات اعدام ثبت شد، اما تغییرات در منطقه خاورمیانه و افریقای شمالی در در سال 2011 ثبت تعداد اعدام ها و حکم های اعدام را مشکلتر کرد.

بلاروس تنها کشور اروپا و اتحاد شوروی پیشین بود که به اعدام ادامه داد. در پایان نوامبر، پارلمان لتونی مجازات اعدام را برای جرایم فوق العاده ملغا کرد و به این ترتیب این کشور نود و هفتمین کشوری شد که از 1 ژانویه 2012 اعدام را برای تمام جرایم ملغا کرده است.

روند جهانی به سوی الغای مجازات اعدام

- ایالات متحده امریکا تنها کشور گروه 8 بود که در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرد. سه کشور از گروه 20 در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کردند: چین، عربستان سعودی و ایالات متحده امریکا.
- ایالات متحده امریکا و بلاروس تنها کشورهایی از 56 کشور عضو سازمان امنیت و همکاری در اروپا بودند که در

سال 2011 دست به اعدام زدند.

- چهار کشور از 54 کشور عضو اتحادیه افریقا گویا در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرده اند: مصر، سومالی، سودان، و سودان جنوبی. سی و هشت کشور دیگر عضو این اتحادیه آن را در قانون یا در عمل ملغا کرده اند.
- دو کشور از 54 کشور عضو کشورهای مشترک المنافع گویا در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرده اند: بنگلادش و مالزی.
- نه کشور از 22 کشور عضو اتحادیه کشورهای عرب در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرده اند: مصر، عراق، حکومت خودگردان فلسطین، عربستان سعودی، سومالی، سودان، سوریه، امارات متحده عربی و یمن.
- دو کشور از 10 کشور عضو اتحادیه کشورهای آسیای جنوب شرقی گویا در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرده اند: مالزی و ویتنام.
- در 175 کشور از 193 کشور عضو سازمان ملل متحد در سال 2011 مجازات اعدام اجرا نشد.

در تاریخ 11 اکتبر 2011، هندوراس دوازدهمین کشوری بود که در پروتکل کنوانسیون امریکایی حقوق بشر برای الغای مجازات اعدام عضو شد. در ماه اکتبر، لتونی نیز قانونی برای تایید پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حقوق بشر به تصویب رسانید. این پروتکل الغای مجازات اعدام را در هر شرایطی مقرر می کند. در بنین قانونی برای تایید پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی تصویب شد. این پروتکل الغای مجازات اعدام را مقرر می کند اما به کشورهای عضو اجازه می دهد در صورت ابراز شرط در زمان جنگ آن را اجرا کنند. لایحه مشابهی در پایان سال در پارلمان مغولستان مطرح بود.¹⁰

گام های مثبتی برای محدود کردن استفاده از مجازات اعدام در چندین کشور ثبت شد، از جمله با کاهش از تعداد جرایم مستوجب مجازات اعدام در چین،¹¹ گامبیا و تایوان.

در سال 2011 تخفیف مجازات اعدام یا عفو آن در 33 کشور ثبت شد: الجزایر، بحرین، باربادوس، کامرون، چین، اتیوپی، گامبیا، هند، ایران، اردن، کنیا، کویت، مالای، مالی، موریتانی، مغولستان، مراکش/صحرای غربی، میانمار، نیجریه، عربستان سعودی، سیرا لیون، سنگاپور، کره جنوبی، سودان جنوبی، سودان، تایلند، تونس، اوگاندا، امارات متحده عربی، ایالات متحده امریکا، ویتنام، یمن و زامبیا.

در سال 2011، برانت¹² در 12 کشور به ثبت رسید: باربادوس، بوتسوانا، چین، هند، سیرا لیون، سنگاپور، سری لانکا، تایوان،¹³ امارات متحده عربی، ایالات متحده امریکا، یمن و زامبیا.

تعلیق مجازات اعدام: چرا؟

فرماندار جان کیتز هابر در دوره اول فرمانداری خود اجازه اجرای دو مورد اعدامی را که پس از شروع دوباره اجرای مجازات اعدام در ایالات متحده امریکا در سال 1977 در آرگون انجام شده صادر کرد. هر دو نفر محکومانی بودند که از اعتراض به حکمشان دست برداشته بودند. در سال 2011، در دوره سوم فرمانداری خود، فرماندار کیتز هابر تعلیق اجرای مجازات اعدام را در آرگون اعلام کرد.

در بیانیه ای که در 22 نوامبر 2011 صادر شد، فرماندار کیتز هابر گفت نمی خواهد «دیگر نقشی در این سیستم مورد تردید و غیرمنصفانه داشته» باشد و مجازات اعدام در آرگون «نه منصفانه است و نه عادلانه» و «این که بهترین شاخص این که چه کسی در آرگون اعدام شود و چه کسی اعدام نشود داوطلب شدن» زندانی برای اعدام از طریق انصراف از اعتراض است «انحرافی از عدالت» است. او خاطر نشان کرد که دادستان ها، قاضیان و قانون گذاران بسیاری اکنون توافق دارند که سیستم قضایی اعدام در آرگون «در هم شکسته» است.

فرماندار کینز هابر گفت قصد و امید او این است که اقدام او برای تعلیق مجازات اعدام باعث «ارزیابی سیاست جاری و سیستم مجازات اعدام ما شود که مدت هاست عقب افتاده» چون دیگر نمی توانیم تضادها و نابرابری ها در نظام کنونی مان را نادیده بگیریم.» او نتیجه گیری کرد که اطمینان دارد که آرگون راه حل بهتری خواهد یافت، راه حلی که امنیت جامعه را تضمین کند و از قربانیان جنایت و خانواده شان حمایت نماید.

مجازات اعدام در در سال 2011: ارقام در سطح جهان

حداقل 20 کشور گویا در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کرده اند. حتی با به حساب آوردن سودان جنوبی که تازه مستقل شده، این تعداد کمتر از سال 2010 است که اجرای اعدام در 23 کشور گزارش شد و کاهشی شدیدی نسبت به ارقام ثبت شده یک دهه پیش نشان می دهد که گویا 31 کشور اعدام را اجرا کرده بودند..

اعدام های ثبت شده در سال 2011

افغانستان (2)، بنگلادش (+5)، بلاروس (2)، چین (+)، مصر (+1)، ایران (+360)، عراق (+68)، مالزی (+)، کره شمالی (+30)، حکومت خودگردان فلسطین (3 نفر در غزه¹⁴)، عربستان سعودی (+82)، سومالی 10: 6 به وسیله دولت گذار فدرال؛ 3 در پونتلند؛ 1 در گالمودوگ، سودان جنوبی (5)، سودان (+7)، سوریه (+)، تایلوان (5)، امارات متحده عربی (1)، ایالات متحده امریکا (43)، ویتنام (+5)، یمن (+41)

اجرای 676 مورد اعدام در سراسر جهان در در سال 2011 مشخص شده است که نسبت به 527 مورد اعدام در جهان در سال 2010 افزایش نشان می دهد. این افزایش بیشتر ناشی از افزایش شدید قتل های قضایی در ایران، عراق و عربستان سعودی است. اما این عدد 676 شامل هزاران نفری که گویا در سال 2011 در چین اعدام شده اند نمی شود. عفو بین الملل از زمان گزارش 2009 خود انتشار برآورد استفاده از مجازات اعدام در چین را متوقف کرد؛ این ارقام در چین اسرار دولتی محسوب می شوند. عفو بین الملل دولتمردان چین را فرا می خواند که برای تایید ادعایشان دال بر این که در چهار سال گذشته استفاده از مجازات اعدام به شدت کاهش یافته، آمار افراد محکوم به اعدام و اعدام شده در هر سال را منتشر کنند.

عفو بین الملل همچنین گزارش های معتبری در باره تعداد زیادی اعدام تایید نشده یا حتی پنهانی در ایران دریافت کرده که تعداد اعدام های رسماً تایید شده را تقریباً دوبرابر می کند.

آمار رسمی استفاده از مجازات اعدام در سال 2011 تنها در بعضی کشورها در دست است. اطلاعات مربوط به استفاده از مجازات اعدام در بلاروس، چین، مغولستان و ویتنام هنوز به عنوان اسرار دولتی طبقه بندی می شود. در باره مصر، اریتره، لیبی، مالزی، کره شمالی و سنگاپور اطلاع کمی در دست است یا اصلاً اطلاعی در دست نیست. در بلاروس، ژاپن و ویتنام به زندانیان اطلاعی در باره اعدام آتی آنها داده نشد؛ به خانواده و وکلایشان نیز به همچنین. در بلاروس و ویتنام، جنازه زندانیان اعدام شده را برای دفن به خانواده شان بازنگردانند.

صدور احکام اعدام که در سال 2011 گزارش شد

افغانستان (+)، الجزایر (+51)، بحرین (5)، بنگلادش (+49)، بلاروس (2)، بوتسوانا (1)، بورکینا فاسو (3)، کامرون (+)، چاد (+)، چین (+)، کنگو (جمهوری (3)، جمهوری دمکراتیک کنگو (+)، مصر (+123)، گامبیا (13)، غنا (4)، گینه (16)، گویان (+3)، هند (+110)، اندونزی (+6)، ایران (+156)، عراق (+291)، ژاپن (10)، اردن (+15)، کنیا (+11)، کویت (+17)، لبنان (8)، لیبیا (1)، ماداگاسکار (+)، مالاوی (2)، مالزی (+108)، مالی (2)، موریتانی (8)، مغولستان (+)، مراکش/صحرائ غربی (5)، میانمار (+33)، نیجریه (72)، کره شمالی (+)، پاکستان (+313)، حکومت خودگردان فلسطین (+5): 4 نفر در غزه؛ 1 نفر در کرانه غربی، پاپائو گینه جدید (5)، قطر (3)، سنت لوسیا (1)، عربستان سعودی (+9)، سیرا لیون (2)، سنگاپور (+5)، سومالی (+37): 32+ به وسیله دولت گذار فدرال؛ 4 در پونتلند؛ 1 در گالمودوگ، کره جنوبی (1)، سودان جنوبی (+1)، سری لانکا (106)، سودان (+13)، سوازیلند (1)، سوریه (+)، تایلوان (16)، تانزانیا (+)، تایلند (40)، ترینیداد و توباگو (2)، اوگاندا (5)، امارات متحده عربی (+31)، ایالات متحده امریکا (78)، ویتنام (+23)، یمن (+29)، زامبیا (48)، زیمبابوه (+1).

در سال 2011، گویا حداقل 1923 نفر به اعدام محکوم شده اند. این رقم حداقلی است که می توان با اطمینان از تحقیقات عفو بین الملل نتیجه گیری کرد و نشانگر کاهشی از رقم حداقل 2024 حکم اعدام در سال 2010 در سراسر جهان است.

در پایان سال 2011، حداقل 18750 نفر در سراسر جهان محکوم به اعدام بودند که تعداد حداقل بر اساس آماری است که عفو بین الملل به تفکیک کشورها به دست آورده است.

روش های اعدام زیر در سال 2011 به کار گرفته شد: گردن زنی (عربستان سعودی)، دار (افغانستان، بنگلادش، مصر، ایران، عراق، مالزی، کره شمالی، حکومت خودگردان فلسطین (غزه)، سودان جنوبی، سودان)، تزریق کشنده (چین، تایوان، ایالات متحده امریکا)، و تیرباران (بلاروس، چین، کره شمالی، حکومت خودگردان فلسطین (غزه)، سومالی، امارات متحده عربی، ویتنام، یمن).

بر اساس گزارش های رسمی، حداقل سه نفر در ایران به خاطر جرایمی اعدام شدند که پیش از رسیدن به سن 18 سالگی مرتکب شده بودند که خلاف حقوق بین المللی است؛ گزارش های غیر رسمی نشان می داد که ممکن است تعداد اینها 7 مورد بوده باشد. یک نفر که رسماً به عنوان «نوجوان» توصیف شد در عربستان سعودی اعدام شد. در موریتانی در مورد سه مرد جوان به خاطر جرایمی که پیش از سن 18 سالگی مرتکب شده بودند حکم اعدام صادر شد، اما در تجدید نظر این مجازات به 12 سال زندان کاهش یافت. در سودان حکم اعدام دو مجرم نوجوان تأیید شد. در یمن چهار نفر که در زمان ارتکاب جرم ممکن است زیر 18 سال بوده باشند در خطر اعدام قریب الوقوع هستند. در صورتی که مدرک مشخصی مثل شناسنامه¹⁵ وجود نداشته باشد سن مجرم اغلب مورد اختلاف است. عفو بین الملل نگران است که اشخاصی که در زمان ارتکاب جرایم اتهامی نوجوان بوده اند در نیجریه، عربستان سعودی و یمن زیر حکم اعدام به سر می برند.

گزارشی از اجرای اعدام های قضایی به وسیله سنگسار یا از صدور حکم تازه اعدام به وسیله سنگسار در دست نبود. اما، در ایران، کره شمالی، عربستان سعودی و سومالی اعدام در انتظار عمومی انجام شده است.

عفو بین الملل نگران است که در اکثر کشورهایی که اشخاصی به اعدام محکوم یا اعدام شدند، مجازات اعدام پس از محاکمه هایی صادر شده که با موازین محاکمه عادلانه سازگار نبوده و اغلب بر اساس «اعتراف»هایی استوار بوده که گویا از طریق شکنجه یا فشارهای دیگر به دست آمده است. این موضوع به ویژه در مورد بلاروس، چین، ایران، عراق، کره شمالی و عربستان سعودی صحت دارد. در ایران و عراق، بعضی از این «اعتراف ها» پیش از انجام محاکمه از تلویزیون پخش شد که حقوق اصل بی گناهی متهمان را بیشتر نقض می کرد.

الزام به صدور حکم اعدام هنوز در هند، ایران، مالزی، پاکستان، سنگاپور، ترینیداد و توباگو و زامبیا برقرار بود. حکم الزامی اعدام با حمایت از حقوق بشر ناسازگار است زیرا اجازه در نظر گرفتن وضعیت شخصی متهم یا شرایط جرم مشخص را نمی دهد.

در سال 2011 اشخاصی به مجازات اعدام محکوم یا اعدام شدند که جرم ارتکابی آنها شامل عمد به کشتن و سلب زندگی نبود و در نتیجه الزام «مهمترین جرایم» بر اساس میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی رعایت نشد. مجازات اعدام به اتهام جرایم مواد مخدر در کشورهایی مثل چین، هند، اندونزی، ایران، مالزی، پاکستان، عربستان سعودی، سنگاپور، تایلند، امارات متحده عربی و یمن انجام شده است.

در سال 2011 زنا و لواط (ایران)، جرایم مذهبی مثل ارتداد (ایران) و کفرگویی (پاکستان)، «جادوگری» (عربستان سعودی)، قاچاق استخوان های انسان (جمهوری کنگو) و جرایم اقتصادی (چین) و نیز تجاوز (عربستان سعودی) و انواع سرقت «حاد» (کنیا، زامبیا) با اعدام مجازات شد. سرانجام، در سال 2011 برای بعضی انواع «خیانت به کشور»، «اقدام علیه امنیت ملی» و «جرایم دیگر ضد کشور» (مثل «محرابه» - یا دشمنی با خدا - در ایران) حکم اعدام صادر شد (گامبیا، کویت، لبنان، کره شمالی، حکومت خودگردان فلسطین و سومالی)، صرف نظر از این که به سلب زندگی منجر شد یا خیر. در کره شمالی، حتی اگر جرمی بر اساس قانون داخلی مستوجب اعدام نباشد، اغلب حکم اعدام صادر می شود.

دو کشور - افغانستان و امارات متحده عربی - با حرکت در جهت خلاف روند بین المللی الغای مجازات اعدام، اجرای اعدام را از سر گرفتند. گسترش محدوده مجازات اعدام در مغایرت با موازین حقوق بشر بین المللی در بنگلادش، چین، مصر، هند، ایران، نیجریه و سوریه آشکار بود.

در کشورهای مثل بحرین، جمهوری دموکراتیک کنگو، مصر، لبنان، حکومت خودگردان فلسطین (در کرانه غربی و غزه)، سومالی و ایالات متحده امریکا افزایش استفاده و تاکید بر مجازات اعدام در دادگاه های نظامی از جمله علیه غیرنظامیان در طی سال 2011 باعث نگرانی بود.

مروری بر مناطق

قاره امریکا

با وجود این که در این سال ایالات متحده امریکا تنها کشور اعدام کننده در منطقه بود، تحولاتی در سال 2011 نشان می داد که این کشور نیز از اجرای مجازات اعدام دور می شود. ایلینوی شانزدهمین ایالت امریکا بود که مجازات اعدام را ملغاً کرد و سومین ایالتی بود که پس از سال 2007، در پی نیوجرسی در 2007 و نیومکزیکو در 2009، قانون الغای مجازات اعدام را تصویب کرده است. به علاوه، در ماه نوامبر تعلیق اعدام در ایالت آرگون به اجرا درآمد.

در سال 2011، 43 اعدام در 13 ایالت مجری اعدام در ایالات متحده امریکا اجرا شد. از این تعداد، اکثر آنها (74 درصد) در ایالت های جنوبی انجام شد و تگزاس با 13 مورد 30 درصد مجموع اعدام ها را انجام داد. ایالت های دیگر که حکم اعدام را اجرا کردند از این قرار بودند: آلاباما (6)، آریزونا (4)، دلاور (1)، فلوریدا (2)، جرجیا (4)، آیداهو (1)، می سی سی پی (2)، میسوری (1)، اهایو (2)، اکلاهما (2)، کارولینای جنوبی (1) و ویرجینیا (1).

یک سازمان غیردولتی در ایالات متحده امریکا به نام مرکز اطلاعات مجازات اعدام در سال 2011، 78 مورد تازه حکم اعدام را ثبت کرد. این آمار کاهشی قابل توجه در استفاده از مجازات اعدام را نشان می دهد به ویژه در مقایسه با متوسط سالانه 280 مورد حکم اعدام در دهه های 1980 و 1990.

منطقه کارائیب بدون اعدام بود و تعداد کشورهایی که حکم اعدام صادر می کردند رو به کاهش رفت. در مقایسه با پنج کشور در سال پیش، تنها در سه کشور (گویان، سنت لوسیا و ترینیداد و توباگو) اطلاع از صدور حکم اعدام در سال 2011 در دست بود. دولتمردان در چندین کشور مجری اعدام تغییراتی در قوانین برای از سرگیری اعدام در واکنش به افزایش میزان جنایت در منطقه پیشنهاد کردند، ولی در مقابل دولت باربادوس متعهد شد که تا پیش از پایان سال قانون را برای الغای مجازات اعدام الزامی اصلاح کند. زمانی که لایحه پیش نویس این قانون با این هدف تصویب شود، ترینیداد و توباگو تنها کشور منطقه در قاره امریکا خواهد بود که مجازات اعدام را به عنوان مجازاتی الزامی برای بعضی از جرایم حفظ می کند.

در سال 2011، گویا 84 حکم اعدام در قاره امریکا صادر شد: گویان (+3)، سنت لوسیا (1)، ترینیداد و توباگو (2) و ایالات متحده امریکا (78).

در آنتیگوا و باربودا در سال 2011 صدور حکم تازه اعدام ثبت نشد. کارنامه حقوق بشر این کشور در 4 اکتبر 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مطرح شد. ارتباط با مجازات اعدام، هیأت نمایندگی این کشور اعلام کرد که آنتیگوا و باربودا در جهت الغای مجازات اعدام فعالیت خواهد کرد.

نمایندگان این کشور ملاحظه کردند که آنتیگوا و باربودا تعلیق اجرای حکم اعدام را رعایت کرده که آشکارا جهت گیری این کشور را نشان می دهد. نمایندگان این کشور تعهد کردند با دقت تمام موازین بین المللی محاکمه عادلانه را در مورد تمام پرونده های اعدام رعایت کنند و به رویه های حقوقی و موازین الزامی شورای خبرگان و سازمان ملل برای حمایت از حقوق زندانیان محکوم به اعدام احترام بگذارند. این هیأت نمایندگی اظهار کرد که این کشور برای کاستن از زمان زندان متهمان در انتظار محاکمه از طریق جایگزین کردن تعهد کتبی به جای تحقیقات مقدماتی در مورد جرایم قابل تعقیب مثل قتل می کوشد. آنتیگوا و باربودا توصیه به الغای مجازات اعدام و اعلام تعلیق رسمی اعدام را رد کرد.

در باهاماس هیچ حکم اعدام تازه ای ثبت نشد. در پایان سال یک مرد در خطر اعدام قریب الوقوع بود، زیرا کمتر از پنج سال زیر حکم اعدام بود و امکان تخفیف حکم اعدام او بر پایه حکم سال 1993 شورای خبرگان در پرونده پرت و مورگان علیه دادستان جامائیکا وجود نداشت. بر اساس حکم مذکور تاخیر بیش از پنج سال در اجرای حکم اعدام مجازات یا رفتار غیرانسانی یا تحقیرآمیز به شمار می رود و در این گونه موارد حکم اعدام باید به حبس ابد کاهش یابد.

شورای خبرگان و «دو اصل» برای حکم اعدام

در 15 ژوئن 2011 کمیته قضایی شورای خبرگان، دادگاه نهایی تجدید نظر برای مناطق خارجی بریتانیای کبیر و کشورهای مشترک المنافع که در لندن مستقر است، محکومیت ماکسو تیدو به جرم قتل را تایید و پرونده را برای صدور حکم دوباره به دیوان عالی باهاماس بازگرداند. در این حکم مطابق با حکم های قبلی کمیته¹⁶ دوباره تاکید شد که مجازات اعدام تنها باید در مواردی صادر شود «که حقایق مربوط به جرم بسیار آشکار و استثنایی باشد، "بدترین از میان بدترین ها" یا "نادرترین در میان نادرترین ها"؛ و در صورتی که «هیچ چشم انداز معقولی برای اصلاح مجرم» نباشد و «هدف مجازات را نتوان به هیچ وسیله دیگری به جز حکم نهایی اعدام به دست آورد.» حکم به این تشخیص رسید که این مورد مجازات اعدام ایجاب نمی کند و تحقق شرط دوم را نمی توان مشخص کرد زیرا قاضی دستور معاینه روانپزشکی نداده است. حکم با این اظهار نظر نتیجه گیری کرد که دادگاه صادر کننده حکم، زمانی که امکان صدور مجازات اعدام را بررسی می کند، باید در مورد امکان وجود اصلاح خواهان نظریه تخصصی شود.

به این سوال که چه شرایطی برای صدور حکم اعدام مناسب است، کمیته قضایی شورای خبرگان در حکم دیگری در ارتباط به یک پرونده دیگر از باهاماس در سال گذشته جواب داد. در 9 اگوست 2011 در پرونده *ارنست لاکهارت علیه ملکه*، کمیته توضیح داد که ماهیت قتل باید اول ارزیابی شود و تنها در مواردی که به عنوان «بدترین از میان بدترین ها» مشخص می شود، شرط دوم یعنی نبود «هیچ چشم انداز معقولی برای اصلاح مجرم» را باید در نظر گرفت. این حکم باز تاکید کرد که در هر موردی که مجازات اعدام مورد نظر قرار می گیرد پیش از پرداختن صحیح به سوال امکان معقول اصلاح، گزارش یک روانپزشک مشاور ضروری است و اظهار کرد که یک گزارش مشروط فقط از زندان نمی تواند پایه کافی برای چنین تصمیم مهمی باشد.

در اکتبر 2011، پارلمان باهاماس قانونی را تصویب کرد که شرایط صدور مجازات اعدام یا حبس ابد را برای قتل مشخص کرد. قانون مجازات (اصلاحی) 2011 نوعی از مجازات الزامی اعدام را در خود دارد، زیرا دادگاه ها در موارد قتل حاد می توانند تنها بین مجازات اعدام و حبس ابد موثر انتخاب کنند.

در *باربادوس* در سال گذشته هیچ حکم اعدام تازه ای ثبت نشد. در 2 اکتبر 2011 روزنامه *باربادوس ادوکیته* به نقل از دادستان کل و وزیر امور داخلی، آدریل براتوایت، گزارش داد که او انتظار دارد تغییراتی در قانون کشور برای حذف الزامی بودن مجازات اعدام تا پیش از پایان سال قطعی شود و احتمال صدور مجازات اعدام در کشور را کاهش دهد. قانون پیشنهادی در پایان سال در پارلمان مطرح بود.

در *بلیز* در سال گذشته هیچ حکم اعدام تازه ای ثبت نشد. یک نفر در پایان سال زیر حکم اعدام بود. اما، در 13 مه، دولت پیش نویس قانونی را به پارلمان ارسال کرد که هدف آن آسانتر کردن استفاده از مجازات اعدام بود. *قانون (اصلاحیه هشتم) قانون اساسی بلیز 2011* قرار بود بخش 7 قانون اساسی را اصلاح کند، شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز را منع نماید، صدور حکم اعدام یا اجرای اعدام به هر وسیله ای را مجاز کند. پیش نویس قانون مشخص می کرد که استفاده از مجازات اعدام نباید «به هر دلیل» ناسازگار با قانون اساسی یا در مغایرت با آن تلقی شود از جمله به علت تاخیر در محاکمه یا تعیین اتهام مستوجب اعدام، تاخیر در اجرای حکم اعدام، شرایط نگهداری یک فرد در زندان در انتظار اجرای حکم اعدام یا اثر ابلاغ حکم اجرای حکم صادره برای شخص بیش از یک بار.

در پی درخواست سازمان غیردولتی پروژه مجازات اعدام و کمیسیون حقوق بشر بلیز از کمیسیون حقوق بشر بین امریکایی برای بررسی قانون پیشنهادی، دولت بلیز در 26 ژوئیه 2011 اعلام کرد که *قانون (اصلاحیه هشتم) قانون اساسی بلیز 2011* را پس گرفته است.

در *کوبا* پس از تخفیف در آخرین حکم های اعدام در سال 2010، هیچ حکم اعدام تازه ای در سال 2011 ثبت نشد و در پایان سال گویا کسی زیر حکم اعدام نبود. کمیته رفع تبعیض نژادی گزارش های ادواری کوبا در باره اجرای کنوانسیون رفع تبعیض نژادی را در تاریخ 16 و 17 فوریه 2011 بررسی کرد. کمیته در ملاحظات پایانی خود در 3 مارس، ضمن قدرانی از توصیف آپارتاید به عنوان یک جرم کیفری، تاکید کرد که مجازات قانونی برای این جرم نمی تواند اعدام باشد و از دولتمردان کوبا خواست «امکان الغای مجازات اعدام را در نظر بگیرند یا در غیر این صورت، تعلیق کنونی مجازات اعدام را رسمی کنند.»¹⁷

در *گواتمالا*، گرچه هیچ اعدام و حکم اعدام تازه ای در سال گذشته ثبت نشد، سیاست مداران هنوز به مجازات اعدام به عنوان راه کاری برای برخورد با بحران امنیت عمومی اشاره داشتند. در طی مبارزه انتخاباتی سال 2011، بسیاری از نامزدهای

ریاست جمهوری، از جمله برنده نهایی، تعهد کردند اعدام را از سر بگیرند.

در **گویان**، حداقل سه نفر به اعدام محکوم شدند و در 31 دسامبر 2011، 34 نفر هنوز محکوم به اعدام بودند. در پایان سال، لایحه هایی بر اساس قانون اساسی با درخواست لغو حکم اعدام دو زندانی در دادگاه عالی مطرح بود بر این پایه که مدت زمانی که آنها در انتظار اعدام به سر برده اند - 23 سال و 16 سال - مجازات و رفتار ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز به شمار می رود. هر دو مرد در پایان سال هنوز محکوم به اعدام بودند.

در **جامائیکا** در پایان سال خبری از صدور حکم اعدام نشد، اما گویا حداقل هفت نفر در زیر حکم اعدام بودند. در 8 آوریل 2011، فرماندار کل با امضای *قانون منشور حقوق و آزادی های اساسی (اصلاحیه قانون اساسی) 2011* آن را قانونی کرد که با فصل تازه ای برای تامین حمایت بیشتر و جامعتر از حقوق و آزادی های اساسی جایگزین فصل سوم قانون اساسی شد. در عین این که فصل اصلاح شده قانون اساسی حق زندگی و حق قرار نگرقتن در معرض شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز را به رسمیت می شناسد، متن تازه مقرراتی دارد (13/7 و 13/8) که با موازین حقوق بشر بین المللی و منطقه ای ناسازگار است. این مقررات با تعیین این که اجرای مجازات اعدام نباید ناسازگار با بخشی از قانون اساسی یا در مغایرت با آن تلقی شود که حقوق و آزادی های اساسی را به رسمیت می شناسد، از جمله در ارتباط با تاخیر در اجرای حکم و شرایط جسمانی یا شرایط بازداشت زندانی در انتظار اجرای حکم، از مقابله با به کارگیری مجازات اعدام جلوگیری می کند.

موازین حقوق بشر بین المللی و مقررات قضایی ملی و منطقه ای بارها این عوامل را به عنوان مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز تشخیص داده اند و حق یک زندانی محکوم به اعدام را برای استفاده حداکثر از فرایند دادخواهی موجود به رسمیت شناخته اند.

رعایت میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در جامائیکا در 19 اکتبر 2011 در کمیته حقوق بشر مورد بررسی قرار گرفت. با ملاحظه این که جامائیکا در سال 2005 حکم الزامی اعدام را برای بعضی از جرایم حذف کرده و از سال 1988 هیچ حکم اعدام قضایی را اجرا نکرده است، کمیته حقوق بشر از نبود قصد الغای مجازات اعدام ابراز نگرانی کرد و جامائیکا را به پیوستن به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی تشویق کرد.

در **سنت کیتز و نویس** در سال 2011 هیچ حکم اعدام تازه ای ثبت نشد. وضعیت این کشور در 28 ژانویه 2011 در بررسی ادواری عمومی مورد رسیدگی قرار گرفت. هیأت نمایندگی این کشور اعلام کرد که دولت تصمیم گرفته مجازات اعدام را به عنوان یکی از حکم های مورد استفاده دادگاه ها حفظ کند، اما از اول می پذیرد که ممکن است مدارکی در دست باشد که نشان دهد حکم اعدام الزاما بازدارنده نیست. در عین این که این هیأت توصیه به بازنگری و تحقیق در باره اعمال حقوق قانونی زندانیان محکوم به اعدام برای تضمین دسترسی کافی آنها به تجدید نظر و امکانات دیگر را پذیرفت، سنت کیتز و نویس توصیه به الغای مجازات اعدام و برقراری تعلیق رسمی اعدام را رد کرد.¹⁸

در **سنت لوسیا** در سال 2011 یک حکم اعدام تازه صادر شد. وضعیت این کشور در 25 ژانویه 2011 در بررسی ادواری عمومی مورد رسیدگی قرار گرفت. در باره مجازات اعدام، سنت لوسیا اظهار کرد که این مجازات برای فجیع ترین جرایم در نظر گرفته شده و در 15 سال گذشته هیچ مورد اعدام در این کشور به اجرا در نیامده است. نمایندگان این کشور اضافه کردند که دولتمردان به علت افزایش میزان جرایم در موقعیتی نیستند که به سوی برقراری تعلیق رسمی مجازات اعدام یا الغای آن حرکت کنند.¹⁹ سنت لوسیا توصیه های زیر از کمیته حقوق بشر را رد کرد: برقراری تعلیق اجرای اعدام با هدف الغای مجازات اعدام، تخفیف در تمام حکم های اعدام، حمایت از قطعنامه آتی مجمع عمومی سازمان ملل در باره تعلیق مجازات اعدام؛ و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی.²⁰

در **سنت وینسنت و گرنادین** در سال 2011 خبری از صدور حکم اعدام نشد. کارنامه حقوق بشر این کشور در 10 مه 2011 در بررسی ادواری عمومی مورد رسیدگی قرار گرفت. نمایندگان سنت وینسنت و گرنادین اظهار کردند که صدور الزامی مجازات اعدام حذف شده و مجازات اعدام تنها برای مهمترین جرایم به کار گرفته می شود. به علاوه، حکم اشخاصی که بیش از پنج سال به اعدام محکوم بوده اند به حبس ابد کاهش یافته است. سنت وینسنت و گرنادین توصیه به برقراری تعلیق رسمی اعدام را رد کرد.²¹

وضعیت **سورینام** در 6 مه 2011 در بررسی ادواری عمومی مورد رسیدگی قرار گرفت. هیأت نمایندگی آن اعلام کرد که پیش

نویس اصلاحیه قانون مجازات که در آن مجازات اعدام حذف شده، به شورای وزیران ارایه شده و سپس برای تصویب به پارلمان تقدیم خواهد شد.²² قانون پیشنهادی در پایان 2011 هنوز در مجلس ملی تصویب نشده بود.

در **ترینیداد و توباگو** در سال 2011 دو نفر به اعدام محکوم شدند، و 31 نفر در پایان سال محکوم به اعدام بودند. در 28 فوریه، پارلمان ترینیداد و توباگو علیه لایحه ای رای داد که دولت برای واکنش به افزایش میزان جنایت پیشنهاد کرده بود و مستلزم اصلاح قانون اساسی و از سرگیری اعدام در کشور بود. در پی بحث در پارلمان ترینیداد، این لایحه به علت نبود حمایت از مخالفان شکست خورد. لایحه پیشنهادی اجرای حکم اعدام را در حالی که درخواست تجدید نظر هنوز در جریان بود مجاز می ساخت و با نقض حقوق و موازین بین المللی حقوق بشر ده ها نفر از محکومان به اعدام را در خطر فوری اعدام قرار می داد.

ترینیداد و توباگو و صدور الزامی مجازات اعدام

قانون اساسی پارلمان را از صدور یا دادن مجوز برای اعمال مجازات ها و رفتار های ظالمانه و غیرعادی منع کرده است. اما در فصل 1، بخش 2، دارای یک «ماده استثنایی» است که در موارد زیر استثنا قائل می شود: برای قانون هایی که در زمان ابلاغ قانون اساسی در سال 1976 وجود داشتند در زمینه ممنوعیت و حمایت از حقوق و آزادی های اساسی و برای مصوبه هایی که یک قانون موجود را تغییر می دهند اما از هیچ حقوق اساسی تضمین شده در قانون اساسی «به روشی که قانون موجود پیشتر از آن حقوق نکاسته یا تا حدی که از آن نکاسته» نمی کاهند. قانون اساسی در عین حال مقرر می دارد که هر قانون پیشنهادی که شامل مقرراتی ناسازگار با حقوق و آزادی های اساسی موجود در قانون اساسی باشد و «ماده استثنایی» در باره آن کاربرد نداشته باشد باید در رای گیری نهایی مجالس پارلمان «از رای مثبت حداقل سه پنجم تمام اعضای پارلمان» برخوردار باشد.

سازگاری صدور الزامی مجازات اعدام با قانون اساسی در ترینیداد و توباگو در پی اعتراض زندانیان محکوم به حکم های غیر اختیاری نزد کمیته قضایی شورای خبرگان به عنوان بخشی از درخواست فرجام نهایی آنها در سال های اخیر چندین بار در این مرجع قضایی مورد رسیدگی قرار گرفته است. در طی سالیان دراز، مجامع بین المللی، منطقه ای و ملی حکم کرده اند که صدور الزامی حکم اعدام با حقوق بشر ناسازگار است. کمیته حقوق بشر، برای مثال، اظهار نظر کرده که «صدور اتوماتیک و الزامی حکم اعدام با نقض ماده 6، بند 1 میثاق، در شرایطی که مجازات اعدام بدون امکان در نظر گرفتن وضعیت شخصی یا شرایط جرم صادر می شود، محروم کردن خودسرانه از زندگی به شمار می آید.»²³

در سال 2003، کمیته قضایی شورای خبرگان، در پرونده *بالکیسون رودال علیه دولت ترینیداد و توباگو*، رای داد که مجازات اعدام الزامی نقض حق اساسی قرار نگرفتن در معرض مجازات ها و رفتار های ظالمانه یا غیر معمول است و قانون جاری باید طوری تفسیر شود که اعدام مجازات حداکثر برای قتل باشد اما تنها مجازات آن خیر.

یک حکم بعدی شورای خبرگان در سال 2005 این حکم را نقض کرد. این مرجع قضایی در پرونده *چارلز ماتیو علیه دولت ترینیداد و توباگو* دوباره تاکید کرد که صدور الزامی حکم اعدام یک مجازات ظالمانه و غیر معمول است، اما تشخیص داد که صدور حکم غیر اختیاری در ترینیداد و توباگو با قانونی اساسی سازگار است زیرا *قانون جرایم علیه اشخاص مصوب 1925* قانونی است که در زمان تصویب قانون اساسی در 1976 موجود بوده است. بنابراین حکم الزامی اعدام تنها از طریق تغییر قانونی، بر اساس قانون اساسی با رای اکثریت سه پنجم آرای هر دو مجلس پارلمان، قابل تجدید نظر است.

در سال 2011، کمیته قضایی شورای خبرگان دوباره مساله حکم الزامی اعدام را مورد بررسی قرار داد. در پرونده *نیمرود میگوئل علیه دولت ترینیداد و توباگو*، تجدید نظر خواه حکم غیر اختیاری خود به خاطر جنایت قتل را بر اساس بخش 2 الف (1) *قانون جرایم کیفری اصلاحیه 1997* مورد سوال قرار داد. کمیته در حکمی که در 15 ژوئن 2011 صادر کرد، به این تشخیص رسید که «موضوع رایج این است که حکم الزامی اعدام یک مجازات ظالمانه و غیر معمول است» و *قانون جرایم کیفری (اصلاحی) 1997* که با برقرار کردن حکم الزامی اعدام برای جنایت قتل، قانون کیفری را اصلاح کرده، جرمی - جنایت قتل - را به میان آورده که در زمان تصویب قانون اساسی وجود نداشت. به این ترتیب، این قانون بر اساس «ماده استثنایی» برای تصویب باید با اکثریت سه پنجم پارلمانی تصویب می شد. بنابراین مجرمیت نیمرود میگوئل تایید اما حکم الزامی اعدام او لغو شد.

وضعیت تربینداد و توبگو در 5 اکتبر 2011 در بررسی ادواری عمومی مورد رسیدگی قرار گرفت. هیأت نمایندگی این کشور اعلام کرد که با وجود این که دولتمردان رسماً تعلیق اعدام را اعلام نکرده اند، «در واقع، پس از 1999 یک تعلیق عملی در باره این مجازات وجود داشته و هیچ یک از حکم ها از آن سال به بعد اجرا نشده است.» نمایندگان اضافه کردند که بحثی پربار در باره این موضوع در داخل دولت و جامعه در جریان است، اما توصیه به الغای مجازات اعدام و برقراری تعلیق رسمی اعدام ها را رد کردند.²⁴

در سال 2011 انزوای ایالات متحده امریکا در جهانی که از قتل های قضایی دور می شود مشهودتر شد. در حالی که بقیه این منطقه بدون اعدام باقی ماند، ایالات متحده امریکا تنها کشوری در گروه 8 بود که سال گذشته حکم اعدام را اجرا کرد. سیاست مداران و قانون گذاران متعددی در ایالات متحده امریکا و دیگر قدرت های اقتصادی برجسته جهان مجازات اعدام را مورد سوال و بحث قرار دادند، اما دولت فدرال امریکا ظاهراً محکم بر سیاست حفظ مجازات اعدام خود پابرجا بود و به این ترتیب از ارایه رهبری مورد نیاز برای الغای اعدام - که هدفی مورد انتظار از روح حقوق بین المللی حقوق بشر است - کوتاهی کرد.²⁵

در مارس 2011، ایالات متحده امریکا در واکنش به توصیه های دولت های دیگر در طی رسیدگی به کارنامه حقوق بشر امریکا در رسیدگی ادواری عمومی در نوامبر 2010 یک پاسخ کتبی رسمی منتشر کرد. امریکا فراخوان 23 کشور برای برقراری تعلیق اعدام با هدف الغای مجازات اعدام را رد کرد. دولت امریکا گفت که به طور اصولی از مطالعه درباره استراتژی های موثر ضد نابرابری های نژادی در کاربرد مجازات اعدام حمایت می کند. این دولت فراخوان کوبا و ایرلند را برای پایان دادن به اعدام افراد دچار بیماری روانی را رد کرد و گفت از توصیه تنها در باره اعدام اشخاص دارای برخی معلولیت های عقلی حمایت می کند، اما نه در باره تمام افراد دارای هر گونه بیماری روانی. در پاسخ به یک توصیه دیگر، ایالات متحده امریکا گفت که «ما به کسب اطمینان از سازگاری اجرای مجازات اعدام با تعهدات بین المللی خود ادامه می دهیم.»²⁶

در تناقض با این تعهد و تنها چند هفته پس از دادن آن، وزارت دفاع امریکا اعلام کرد که دولت در پرونده شش تبعه خارجی که در پایگاه دریایی امریکا در خلیج گوانتانامو در کوبا در محاکمه نزد کمیسیون نظامی متهم هستند، خواهان حکم اعدام خواهد شد.²⁷ کمیسیون های نظامی امریکا موازین بین المللی محاکمه عادلانه را برآورده نمی کنند. علاوه بر ایرادهای دیگر، این کمیسیون ها از جریان های سیاسی مستقل نیستند؛ این شاخه های سیاسی به آنها برای نقض حقوق بشر شامل ارتکاب جنایت های مشخص شده در حقوق بین المللی علیه بازداشت شدگان گوانتانامو از جمله کسانی که در برابر این کمیسیون ها متهم هستند، مجوز داده اند. این کمیسیون ها تبعیض آمیز نیز هستند زیرا شهروندان امریکا از حق محاکمه در برابر هیأت منصفه غیرنظامی در دادگاه عادی فدرال برخوردار هستند، در حالی که این زندانیان گوانتانامو در برابر هیاتی از افسران نظامی امریکایی محاکمه می شوند که بر اساس مقررات و رویه های حاوی موازین پایینتری از عدل عمل می کنند. در نتیجه، صدور حکم اعدام پس از این گونه محاکمه ها ناقض منع حقوق بین المللی بر استفاده از مجازات اعدام در پی محاکمه هایی است که بالاترین موازین عدل را برآورده نمی کنند.²⁸ محاکمه هیچ یک از شش بازداشتی مورد نظر در سال 2011 شروع نشد.

در سال 2011، مثل موارد دیگر در سال های پیش، ایالات متحده امریکا یک بار دیگر تعهدات بین المللی خود را با اعدام هومبرتو لیل در 7 ژوئیه نقض کرد. در سال 2004، دیوان بین المللی دادگستری رای داده بود که ایالات متحده امریکا ماده 36 کنوانسیون روابط کنسولی وین را در مورد 51 مرد مکزیکی محکوم به اعدام - شامل هومبرتو لیل - در ایالات متحده امریکا که در پی دستگیری از نفی حقوق کنسولی محروم شده بودند، نقض کرده است. دیوان بین المللی دادگستری به ایالات متحده امریکا دستور داد امکان «بازنگری و تجدید نظر» قضایی در باره محکومیت ها و حکم ها فراهم کند تا معلوم شود که آیا دفاع از این افراد در اثر نقض کنوانسیون روابط کنسولی وین صدمه دیده است یا خیر. پس از این که یکی از این مردان به نام خوزه مدلین در سال 2008 در تگزاس اعدام شد، دیوان بین المللی دادگستری تأیید کرد که حکم اولیه آن «کاملاً درست» است، از جمله این که هومبرتو لیل نباید پیش از بازنگری و تجدید نظر اعدام شود. دیوان بین المللی دادگستری تأکید کرد که حکم آن تعهدی برای ایالات متحده امریکا ایجاد می کند که «باید بدون قید و شرط اجرا شود؛ اجرا نکردن آن رفتاری اشتباه از نظر بین المللی است.» با وجود این و این واقعیت که سناتور پاتریک لیهی در 14 ژوئن 2011 لایحه ای را برای اجرای رای دیوان بین المللی دادگستری به کنگره امریکا برد، دادگاه ها حاضر نشدند اعدام هومبرتو لیل را به تعویق بیندازند و هیات عفو و آزادی مشروط تگزاس علیه تعویق و دادن فرصت اقدام به کنگره رای داد.

استفاده از مجازات اعدام در ایالات متحده امریکا علیه اشخاص دارای معلولیت های روانی در سال 2011 هم باعث نگرانی بود. در 15 نوامبر، رجینالد بروک، مردی 66 ساله با شیذوفرنی پارانوایی پس از سه دهه محکومیت به اعدام در اهایو اعدام شد. او در سال 1983 به خاطر قتل سه پسر خود به اعدام محکوم شده بود. ادی دووال پاول، یک مرد امریکایی افریقایی تبار

41 ساله، با وجود ادعای ناتوانی از یادگیری که بر اساس رای دیوان عالی کشور در سال 2002 در پرونده/تکبیز علیه ویرجینیا، اعدام او را غیرقانونی می کرد، در تاریخ 16 ژوئن در ایالت آلاباما اعدام شد.

در حالی که در بسیاری از پرونده ها، اعضای خانواده قربانیان قتل از اعدام شخص محکوم حمایت کرده اند، در بعضی موارد دیگر، اعضای خانواده فعالانه با اجرای حکم اعدام مخالفت کرده اند. برای مثال، خانواده چونگ هون ماه، که از کره جنوبی به امریکا مهاجرت کرده بود و در سال 1994 در اهایو به ضرب گلوله جانی باستون کشته شد، با استفاده از مجازات اعدام در مورد او مخالفت کردند زیرا به عقیده آنها این کار با احترام به زندگی انسانی مغایر است. دریک مورد دیگر، ریس بویان، که در سال 2001 در یک مورد از تعدادی از جرایم خشونت آمیزی که در واکنش به حمله های 11 سپتامبر رخ داد، از گلوله های مارک استورمن جان سالم به در برده بود، علیه اعدام استورمن فعالیت کرد، اما اعدام او در 20 ژوئیه 2011 در نگزاس اجرا شد.

مارک استورمن در سال 2002 به خاطر قتل یک مهاجر هندی در 4 اکتبر 2001 محکوم به اعدام شد. در محاکمه او به خاطر قتل واسودو پاتل، دولت مدارکی را ارائه کرد که نشان می داد مارک استورمن در 15 سپتامبر 2001 یک مهاجر پاکستانی به نام وقار حسن را به ضرب گلوله کشته و در تاریخ 21 سپتامبر 2001 به ریس بویان، مهاجری از بنگلادش، تیراندازی کرده است. ریس بویان، با وجود این که از نزدیک مورد اصابت گلوله تفنگ شکاری به صورتش قرار گرفته و بینیایی چشم راست را از دست داده بود، زنده ماند.

با وجود این، او درخواست کرد مارک استورمن اعدام نشود و حکم اعدام او تخفیف یابد. او گفت: «نفرت در هیچ وضعیتی راه حل نیست و این را من زمانی که به خاطر ترازدی مرکز تجارت جهانی در 11 سپتامبر 2001 قربانی یک جنایت تنفر شدم درک کردم. این حادثه یگانه تمام زندگی من را تغییر داد و به من کمک کرد بفهمم که نفرت تنها ترس، بدبختی، بیزاری و مصیبت در زندگی انسان ها به بار می آورد. مانع رشد سالم انسانی می شود که به نوبه خود کل جامعه را تقلیل می دهد... من مارک استورمن را سالها پیش بخشیدم. من معتقدم او جاهل بود و نمی توانست بین حق و باطل تمایز قایل شود، در غیر این صورت کاری را که کرد نمی کرد.»

در مصاحبه ای با ریس بویان در نیویورک تایمز در سال 2011، از او سوال شد چرا می کوشد زندگی مارک استورمن را نجات دهد. او گفت: «من تربیت بسیار خوبی نزد پدر و مادر و معلمان داشتم. آنها مرا با اخلاق خوب و ایمان قوی تربیت کردند. آنها به من یاد دادند خودم را به جای دیگران قرار بدهم. حتما اگر دیگران به تو آسیب برسانند، انتقام نگیر. ببخش و پیش برو. این کار هم برای تو و هم برای آنها نتیجه خوبی خواهد داشت. ایمان اسلامی من این را به من می آموزد. او [استورمن] گفت این کار را به عنوان یک عمل جنگی انجام داده و بسیاری از امریکایی ها می خواستند این کار را بکنند اما او جرات این کار را داشت که مسلمانان را با تیر بزند. پس از این اتفاق من فقط تلاش می کردم در این کشور زنده بمانم. به این تصمیم رسیدم که بخشش کافی نیست. این کار را از روی جهل کرده بود. به این تصمیم رسیدم که باید کاری برای نجات زندگی این شخص انجام بدهم. آن قتل شخصی در دالاس پاسخی برای اتفاق 11 سپتامبر نیست.»

فعالیت برای الغای مجازات اعدام و بحث عمومی در باره مسأله مجازات اعدام به ویژه در آستانه اعدام تروی دیویس، که ایالت جرجیا در 21 سپتامبر 2011 به اجرا گذاشت، اوج گرفت. تردیدهای جدی در باره محکومیت سال 1991 او به قتل یک افسر پلیس وجود داشت: مدرک علیه او در اساس بر گواهی شهود استوار بود و هفت نفر از ثه شاهد اصلی پس از محاکمه اولیه گواهی خود را پس گرفته یا تغییر داده بودند. بعضی از آنها ادعا کردند که پلیس آنها را تحت فشار یا اجبار قرار داده بود تا علیه تروی دیویس شهادت دهند یا اظهاریه امضا کنند.

هزاران نفر از افراد و بسیاری از سازمان های سراسر جهان در پیکاری به ابتکار عفو بین الملل از سال 2007 در مخالفت با اعدام تروی دیویس شرکت کردند و خواهان تخفیف مجازات اعدام او شدند. تقریبا یک میلیون امضا برای درخواست عفو او تحویل شد و مسأله او در سراسر جهان در سطح گسترده ای مورد پوشش رسانه ها قرار گرفت.

آسیا - اقیانوسیه

هفت کشور در آسیا - اقیانوسیه در سال 2011 مجازات اعدام را اجرا کردند از جمله افغانستان که پس از دو سال اعدام را از سر گرفت. اما، نشانه های مثبتی از زیر سوال بردن مجازات اعدام در سراسر منطقه به چشم می خورد. در سال 2011 برای اولین بار در طی 19 سال، هیچ مورد اعدام در ژاپن ثبت نشد.

در سنگاپور هیچ مورد اعدام ثبت نشد. برونئی دارالسلام، هند، اندونزی، لائوس، مالدیو، مغولستان، میانمار، پاکستان، کره جنوبی، سری لانکا و تایلند کشورهای بدون اعدام بودند. منطقه اقیانوسیه به استثنای پنج اعدام که در پاپائو گینه جدید انجام شد، منطقه بدون اعدام بود. مساله مجازات اعدام در چین، ژاپن، مالزی، کره جنوبی و تایوان در سطح ملی مورد بحث قرار گرفت و چندین دولت به نفع شهروندان محکوم به اعدام خود در کشورهای خارج اقدام کردند.

با وجود تحولات مثبت، دولت ها در آسیا - اقیانوسیه بر خلاف موازین بین المللی به اجرای حکم اعدام ادامه دادند. دادگاه ها در سراسر منطقه به صدور مجازات اعدام پس از محاکمه ناعادلانه و اغلب بر اساس «اعتراف» که گویا در اثر شکنجه یا فشارهای دیگر به دست آمده بود ادامه دادند. شهروندان خارجی به میزان بی تناسبی قربانی ایرادهای نظام قضایی در کشورهای مختلف بودند. بسیاری از خارجیان به خاطر جرایمی به اعدام محکوم شدند که شامل توصیف «مهمترین جرایم» نمی شد، مثل جرایم مواد مخدر که اغلب مستوجب مجازات الزامی اعدام است.

بیشتر دولت های منطقه آمار و اطلاعات مربوط به اجرای مجازات اعدام را منتشر نکردند. عفو بین الملل نتوانست آمار مربوط به اجرای مجازات اعدام در چین را تایید کند و نتوانست اطلاعات دقیق در باره مالزی، کره شمالی و سنگاپور گردآوری کند. در مغولستان، مجازات اعدام به عنوان اسرار دولتی در طبقه بندی باقی ماند، در حالی که در ویتنام انتشار آمار اجرای مجازات اعدام قانوناً منع شده است.

بدون احتساب هزاران مورد اعدام که گویا در چین انجام شده، انجام 51 مورد اعدام در هفت کشور منطقه آسیا - اقیانوسیه گزارش شده است: افغانستان (2)، بنگلادش (+5)، چین (+)، مالزی (+)، کره شمالی (+)، تایوان (5) و ویتنام (+5).

در سال 2011 گویا حداقل 833 حکم اعدام در 18 کشور منطقه صادر شده است: افغانستان (+)، بنگلادش (+49)، چین (+)، هند (+110)، اندونزی (+6)، ژاپن (10)، مالزی (+108)، مغولستان (+)، میانمار (+)، کره شمالی (+)، پاکستان (+313)، پاپائو گینه جدید (5)، سنگاپور (+5)، کره جنوبی (1)، سری لانکا (106)، تایوان (16)، تایلند (40) و ویتنام (+23).

در افغانستان پس از دو سال بدون اعدام، قتل قضایی در 20 ژوئن 2011 با اعدام دو مرد به وسیله دار در زندان پل چرخ در بیرون کابل از سر گرفته شد. این مردان، زرعم، یک تبعه پاکستان از وزیرستان شمالی و مطیع الله از ولایت کنار در افغانستان، به خاطر کشتن در حدود 40 نفر و زخمی کردن 78 نفر دیگر در طی حمله ای به شعبه کابل بانک در تاریخ 19 فوریه 2011 در شهر جلال آباد در شرق کشور محکوم شده بودند. طالبان مسئولیت حمله را به عهده گرفته بود. در سال 2011 گویا احکام اعدام باز صادر شد و در پایان سال حداقل 140 نفر در زیر حکم اعدام به سر می بردند.

در تاریخ 21 ژانویه، در اعتراض به اجرای حکم اعدام در ایران تظاهراتی در شهرهای هرات، کابل و مزار شریف علیه مجازات اعدام برگزار شد. در پایان 2011 گویا در حدود 4000 نفر از شهروندان افغانستان در ایران محکوم به اعدام بودند.

در بنگلادش در سال گذشته گویا حداقل پنج حکم اعدام اجرا شده و 49 حکم اعدام صادر شده است. در ژوئیه، دولت فرایند قانونگذاری برای گسترده تر کردن محدوده مجازات اعدام را شروع کرد. هدف لایحه پیشگیری و کنترل قاچاق انسان، که کابینه در تاریخ 11 ژوئیه 2011 تصویب کرد و در پایان سال در پارلمان مطرح بود، این است که قاچاق انسان را به فهرست جرایم مستوجب مجازات اعدام اضافه کند. لایحه دیگری برای گسترش محدوده مجازات اعدام در تاریخ 26 دسامبر 2011 در کابینه بنگلادش تصویب شد. پیش نویس نهایی قانون (اصلاحی) ضد تروریسم 2011، که در فوریه 2012 در پارلمان بنگلادش به تصویب رسید صدور مجازات اعدام را برای شرکت در اقدامات خشونت آمیز تروریستی در کشور، حمایت از آنها یا تامین مالی برای آنها مقرر می دارد.

دولتمردان چین که هنوز اکثریت اعدام های جهان را انجام می دهند به پرده پوشی و پنهان کاری در باره اجرای مجازات اعدام ادامه دادند و مانع تحقیق در باره ادعاهایشان در مورد کاهش شدید در اجرای مجازات اعدام پس از 2007 شدند. در نیویو آمار

رسمی منتشر شده، گزارش های رسانه های دولتی در باره چند پرونده پرسروصدا در سال 2011 به بحث شدیدی در چین دامن زد، اما حقایق لازم و کافی برای بحث عمیق در دست نبود.

گرچه در سال 2011 دولت چین 13 جرم - اغلب جرایم اداری که در مورد آنها حکم اعدام به ندرت انجام می شد - را از محدوده مجازات اعدام حذف کرد، مجازات اعدام را در مورد بسیاری از جرایم غیرخشونت آمیز دیگر، مثل قاچاق مواد مخدر حفظ کرد. دولت مردان همچنین محدوده مجازات اعدام را به جرایمی مثل اجبار یا فریب اشخاص به اهدای اعضای بدنشان گسترش دادند و اکنون این گونه جرایم را می توان به عنوان زخمی کردن یا قتل عمدی توصیف کرد که هر دو مستوجب مجازات اعدام است. دولت همچنین شرایط صدور حکم اعدام را برای تولید و فروش داروهای تقلبی یا مواد غذایی سمی یا زیان آور گسترش داد.

در سال 2011 افراد محکوم به اعدام در چین هنوز از محاکمه عادلانه برخوردار نبودند. متهمان بی گناه محسوب نمی شدند و باید بی گناهی خود را ثابت می کردند و پلیس اغلب از طریق شکنجه و بدرفتاری های دیگر از آنها اعتراف می گرفت. بر اساس قوانین چین، زندانیان محکوم به اعدام حق ندارند از قوه مجریه درخواست عفو یا تخفیف مجازات کنند. ایرادهای شدید در آیین دادرسی هنوز هزاران نفر را با خطر محرومیت خودسرانه از زندگی قرار می دهد.

سه مرد به نام های **چن روی وُو، شانگ ژیهونگ و یانگ هونگی** در تاریخ 12 نوامبر 2009 به حکم کتبی دادگاه عالی خلق در ایالت هبی از اتهام های خود تبرئه شدند. اما، دوسال طول کشید تا بی گناهی آنها اعلام شود و دادگاه میانی خلق در شهر لانگکانگ که دادگاه بدوی بود، آنها را در تاریخ 4 نوامبر 2011 آزاد کند.

چن روی وُو در سخنانی در یک سمینار حقوقی در پکن در 27 نوامبر 2011،²⁹ گویا تجربه مستقیم خود را درباره تحقیقات پلیس و محکومیت به اعدام در چین تشریح کرد.

او مدعی شد که از روز اول بازداشت در سال 2001 شکنجه شده است. سیم های مسی یک تلفن قدیمی را به دور انگشتان دست و پای او بسته و دسته تلفن را چرخانده بودند تا از طریق سیم ها جریان برق به بدن او بفرستند. او تعریف کرد که نگهبانان او را بارها به شدت تکان داده و سعی کرده بودند از او اعتراف بگیرند.

به گزارش روزنامه هالونگ جیانگ، چن رو یو در دادگاه در باره شکنجه خودش توضیح داده بود. او از ضربه با باتون برقی به آلت تناسلی اش، اجبار به نوشیدن آب فلفل تند، خفگی با کیسه پلاستیکی، سوزاندن پاشنه های پایش با فندک، فشار دادن انگشتانش با گاز انبر، و روش استفاده از سیم تلفن گفته بود. در طی بازداشت، گویا چن روی وُو سعی کرده بود با گاز گرفتن زبانش خودکشی کند و او را در بیمارستان بستری کرده و پیش از بازگرداندن به زندان هفت بخیه زده بودند.

پس از بیش از یک ماه شکنجه مداوم، چن روی وُو گویا به جرم اعتراف کرده بود. اما، «زمانی که پلیس دست او را گرفت تا متن بازجویی را امضا کند، او به عمد با استفاده از یک حرف کمی متفاوت چینی نامش را به اشتباه امضا کرد. او این کار را با این امید ضعیف کرد که اگر "واقعا مُردم، شاید دادگاه بالاتر بفهمد که امضای من قلبی است و شاید تحقیق کند... نمی خواستم باعث سرافکنگی نام خانوادگی ام بشوم.»

شهروندان خارجی در چین به ویژه به خاطر جرایمی به اعدام محکوم شدند که شامل توصیف «مهمترین جرایم» نمی شد. یک مرد پاکستانی به نام سید زاهد حسین در تاریخ 21 سپتامبر 2011 پس از تایید حکم اعدام او در دیوان عالی در بی جینگ با تزیین کننده اعدام شد. او در مارس 2010 در شانگهای به اتهام مواد مخدر به اعدام محکوم شده بود، گرچه مدعی بی گناهی بود. خانواده او گفت که او از کمک کنسولی کافی در دوره بازداشت برخوردار نشده و آنها از طریق نامه از نخست وزیر پاکستان یوسف رضا گیلانی و رییس جمهوری آصف علی سرداری درخواست کمک کرده بودند. مشاور حقوق بشر پاکستان به عفو بین الملل گفت که او از رییس جمهور درخواست کرده بود در این موضوع مداخله کند و از همتای چینی خود خواهان تعویق اعدام شود.

در سال 2011، اصلاحاتی به قانون آیین دادرسی کیفری چین در دست تهیه و بحث بود. مقررات این پیش نویس که برای بحث عمومی در سال 2011 پخش شد، مقررات افزوده ای را در مورد مظنونان و متهمان در پرونده های اعدام در برمی گرفت و توضیحاتی در باره نقش وکلا در رسیدگی تجدید نظر نهایی می داد. در این اصلاحات پیشنهاد شده که بازجویی تمام مظنونان

ضبط یا با ویدئو فیلم برداری شود و در مورد مظنونانی که در معرض حکم اعدام یا حبس ابد هستند به طور کامل ضبط شود (ماده 120 جدید). در تمام پرونده های اعدام و دیگر پرونده هایی که وکیل و دادستان در مورد حقایق یا مدارک توافق ندارند محاکمه باید در دادگاه بالاتر دوم انجام شود (ماده اصلاحی 222). در باره آیین رسیدگی برای تایید نهایی حکم اعدام در دیوان عالی خلق، اصلاحات (ماده اصلاحی 238) اختیارات این دیوان را افزایش داده اند تا در صورت عدم موافقت با حکم اعدام ضمن تعویق، پرونده را برای دادرسی دوباره بازگرداند و در تمام پرونده ها بتواند محاکمه ای برگزار و حکم را مورد تجدید نظر قرار دهد (نیشن یوگاییان). اصلاحات پیشنهادی دیوان عالی خلق را ملزم به پرسش سوال از متهم در روند تجدید نظر و در صورت درخواست وکیل مدافع شنیدن استدلال های او می کند (ماده اصلاحی 239).

اصلاحات پیشنهادی محدود هستند اما تقویت آیین دادرسی در پرونده های اعدام را که بر اساس موازین بین المللی باید شدیدترین تضمین ها را دربرگیرند، ممکن می سازند. اما زمانی که کنگره ملی خلق آنها را در مارس 2012 مورد بحث و بررسی قرار می دهد، ممکن است همه آنها تصویب نشود. پیشنهادهای مربوط به دادرسی تجدید نظر نهایی در دیوان عالی خلق به بحث های خاصی در باره ایجاد سیستمی شبیه به دادگاه بالاتر سوم و نیاز به منابع زیاد دامن زده است.

حکم اعدام **لینگ گونوکوان**، فروشنده مواد غذایی دریایی، در تاریخ 23 نوامبر 2011 به حبس ابد کاهش یافت. او پس از این که متهم شد که رهبر یک باند جنایتکار فعال در قاچاق و فروش مواد مخدر است، در 16 دسامبر 2009 در دادگاه میانی خلق شهر داندونگ در لیائونینگ به اعدام محکوم شد. محکومیت او در پی محاکمه ای ناعادلانه و بر پایه اعتراف خود او و گواهی شهودی رخ داد که بعد از آن با گواهی شان را پس گرفته اند یا گفته اند برای ادای شهادت مورد شکنجه قرار گرفته اند. لینگ گونوکوان همیشه اتهام ها را رد کرده و گفته که در اثر شکنجه اعتراف کرده است.

لینگ گونوکوان در تاریخ 19 دسامبر 2009 بازداشت شد و گواهی کرده که تا 24 مارس 2009 بارها شکنجه شده است و در آن زمان مجبور شد در برابر دوربین یک اعتراف کتبی را بخواند. این فیلم اولین گزارش رسمی از بازجویی او در پرونده اش است. دادستانی در دادگاه اول هیچ مدرکی در تایید اظهارات شهود ارایه نکرد.

دادگاه میانی خلق شهر داندونگ که ابتدا لینگ گونوکوان را در سال 2009 محاکمه کرد، ادعای شکنجه را مورد بررسی قرار نداد. در 23 اگوست 2010، مشاور حقوقی ایالت لیائونینگ نتیجه گیری کرد که روی بدن گونوکوان زخم و جای زخم وجود دارد، اما مدرک کافی برای این نتیجه گیری وجود ندارد که این زخم ها در اثر تیم فرعی تحقیق کیفری ایجاد شده است. به لینگ گونوکوان همچنین گفته شد که صرف نظر از این که به چه مرجع دیگری شکایت کند، گروه مشاوره حقوقی شهر داندونگ است که تحقیق را انجام خواهد داد و تصمیم آن قطعی است.

لینگ گونوکوان علیه حکم به دادگاه عالی خلق ایالت لیائونینگ اعتراض کرد. در دادگاه تجدید نظر، او جای زخم های روی سر، مچ ها و ساق هایش را نشان داد و گفت آنها در اثر شکنجه به وجود آمده است. وکلای مدافع 56 شاهد را احضار کردند، اما دادگاه تنها به سه نفر آنها اجازه ادای شهادت داد. در تاریخ 6 مه 2011، دادگاه لیائونینگ پرونده لینگ گونوکوان را به خاطر «ناروشنی حقایق» و «نقص مدارک» برای دادرسی دوباره بازگرداند. در پی دادرسی دوباره در دادگاه میانی خلق شهر داندونگ، لینگ در تاریخ 23 نوامبر به حبس ابد محکوم شد. او هنوز مدعی است بی گناه است.

هند برای هفتمین سال پی در پی کسی را اعدام نکرد، اما حداقل 110 حکم اعدام تازه در سال 2011 صادر شد که جمع افراد محکوم به اعدام در سال 2011 را گویا به 400 تا 500 نفر رساند.

در پایان مه 2011، رییس جمهوری پراتیبها پاتیل - که آخرین مرجع استیناف برای محکومان به اعدام در هند است - درخواست عفو دویندر پال سینگ بولار و ماهندرا نات داس را رد کرد. بولار در سال 2001 به خاطر طراحی حمله تروریستی که در سال 1993 به مرگ نه نفر در دهلی انجامید به اعدام محکوم شد و داس به خاطر ارتکاب قتل در سال 1996 در گواهای، آسام، از سال 1997 محکوم به اعدام بوده است. رییس جمهوری درخواست عفو سه نفر دیگر را که در ارتباط با قتل راجیو گاندی، نخست وزیر پیشین، محکوم شده بودند، در اگوست 2011 رد کرد. مورگان، سانتان و آریو (مشهور به پراویالان) در ژانویه 1998 در دادگاه ویژه ضد تروریستی به اعدام محکوم شدند و حکم هایشان در مه 1999 در دیوان عالی هند تایید شد. اما، اعدام در موارد بالا را دادگاه ها معلق کردند تا امکان رسیدگی به اعتراض های حقوقی جداگانه در باره تأخیر در رسیدگی به درخواست های عفو و قانونی بودن انتظار طولانی زیر حکم اعدام فراهم شود.

در تاریخ 16 ژوئن 2011، دادگاه عالی مومبای به این تشخیص رسید که صدور الزامی حکم اعدام بر اساس بخش 31 - الف

قانون مواد مخدر و مواد روانگردان، 1985، ناقض اصل 21 قانون اساسی است و رای به تغییر آن و اعطای انتخاب اختیاری مجازات به قاضیان داد. در پی این حکم، شرکت در تولید، ساخت، مالکیت، حمل مواد مخدر، وارد کردن به هند، صدور از هند یا حمل آنها با وسایل نقلیه مختلف و نیز حمایت مالی مستقیم یا غیرمستقیم از این فعالیت ها، جرایمی هستند که به اختیار قاضی مستوجب مجازات اعدام هستند.

در دسامبر 2011، پارلمان هند قانونی را تصویب کرد که عملیات تروریستی با هدف خرابکاری در خطوط لوله نفت و گاز را، در مواردی که عمل خرابکاری ممکن است باعث مرگ شخص دیگری شود، قابل مجازات با اعدام می کند. در همان ماه، در شهر غربی گجرات، قانونی به اجرا در آمد که تولید و فروش الکل سمی را قابل مجازات با اعدام می کند.

در اندونزی در سال 2011 برای سومین سال پی در پی اعدام گزارش نشد. حداقل شش نفر گویا در سال 2011 به اعدام محکوم شده اند و گمان می رود بیش از 100 نفر در پایان سال 2011 محکوم به اعدام باشند. در طی سال گزارش شد که گروه ویژه ای برای بررسی وضعیت شهروندان محکوم به اعدام اندونزی در کشورهای دیگر تشکیل شده است. در ژوئیه 2011، وزیر نیروی انسانی و مهاجرت محای امین اسکندر گویا گفته است که دولت برای شهروندان محکوم به اعدام اندونزی در خارج درخواست عفو کرده است. گویا دولت با دولتمردان مالزی و عربستان سعودی، که شهروندان اندونزیایی به عنوان کارگر مهاجر در آنجا زندگی می کنند، تماس گرفته است. بر اساس آمارهای که همفردی آر جمات، سخنگوی گروه ویژه حمایت از کارگران مهاجر اندونزی در تاریخ 3 نوامبر 2011 منتشر کرد، در مجموع 221 اندونزیایی در سه کشور خارجی محکوم به اعدام هستند: 45 نفر در عربستان سعودی، 148 نفر در مالزی و 28 نفر در چین. به نقل از مفتوح بسیونی، رییس گروه ویژه، در روزنامه جاکارتا گلوب اندونزی گزارش شد که در سال 2011 تیم او توانسته آزادی 37 کارگر مهاجر محکوم به اعدام را تأمین کند: هشت نفر در عربستان سعودی، 14 نفر در مالزی، 11 نفر در چین و یک نفر در ایران.³⁰

در ژاپن در سال 2011 برای اولین بار در ظرف 19 سال اعدام ثبت نشد. وزیر دادگستری ساتسوکی ادا، که در تاریخ 14 ژانویه 2011 به این پست منصوب شد و شخصاً با مجازات اعدام مخالف است، در تغییرات کابینه در تاریخ 2 سپتامبر جای خود را به هیدئو هیراکا داد. در طی دوره خود در این پست هیچ یک از این دو وزیر حکم اعدام امضا نکردند. در پایان اکتبر 2011، سرمنشی کابینه آسامو فوجیمورا گویا در جلسه یک کمیسیون پارلمانی وزیر هیراکا را ترغیب کرد که از اختیارات خود برای صدور اجازه اعدام استفاده کند.

در تاریخ 7 اکتبر 2011، فدراسیون کانون های وکلای ژاپن در پایان نشست سالانه حقوق بشر خود در تاکاماتسو، بخش کشوری کاگاوا، اعلامیه ای را در مخالفت با مجازات اعدام تصویب کرد. این فدراسیون از دولت خواست فوری «بحث هایی را در سطح جامعه» با هدف لغای مجازات اعدام شروع کند و در مدت زمانی که بحث ها در جریان است اعدام ها را تعلیق کند.

با وجود این، ژاپن در سال 2011، در 10 مورد تازه حکم اعدام صادر کرد و در پایان 2011، گویا 130 نفر محکوم به اعدام بودند که حکم هایشان قطعی شده است. مجازات اعدام هنوز علیه افراد دارای معلولیت روانی صادر می شود. سلامت روانی هاکامادا ایوانو، که پس از محکومیت به خاطر قتل از سال 1968 به اعدام محکوم بوده است، هنوز باعث نگرانی است. بر اساس ماده 479 قانون آیین دادرسی کیفری ژاپن، او باید از محکومیت به اعدام معاف شود، زیرا «اگر شخص محکوم به اعدام در وضعیت دیوانگی باشد، اعدام به دستور وزیر دادگستری معلق خواهد شد.» به عنوان بخشی از درخواست محاکمه دوباره هاکامادا، دادگاه بخش شیزوکا دستور آزمایش دی ان ا لباس های خونی را داد که گویا هاکامادا ایوانو در زمان قتل به تن داشته است. نتیجه آزمایش دی ان ا، که به قصد یافتن دلیل تعلق خون روی لباس ها به قربانیان انجام شد، در تاریخ 23 دسامبر 2011 منتشر و بدون نتیجه قطعی تلقی شد. یک آزمایش دی ان ا دیگر برای اوایل سال 2012 برنامه ریزی شده است.

جواب دوم لائوس در باره اجرای کنوانسیون حقوق کودک در تاریخ 27 ژانویه 2011 در کمیته حقوق کودک مورد بررسی قرار گرفت. این کمیته در ملاحظات پایانی خود که در 4 فوریه 2011 تصویب شد، نگرانی خود را از این که مجازات اعدام برای کودکان به صراحت در قانون کشور منع نشده ابراز کرد و به تاکید از لائوس خواست نظریه عمومی شماره 10 (2007) کمیته را در باره اجرای عدالت در مورد نوجوانان³¹ در نظر بگیرد. این نظریه به منع صریح اجرای مجازات اعدام یا حبس ابد در ماده 37 (الف) علیه اشخاص زیر 18 سال در هنگام ارتکاب جرم اشاره دارد.³²

عفو بین الملل نتوانست تعداد اعدام هایی را که در مالزی در سال 2011 انجام شد، تأیید کند، اما حداقل 118 حکم اعدام صادره در این سال را ثبت کرده است. در حدود دو سوم حکم های اعدام برای جرایم مواد مخدر صادر شد که یک سوم از آنها به شهروندان خارجی مربوط می شد. بر اساس آمارهای که وزیر داخله هشام الدین حسین در تاریخ 2 آوریل 2011 در پاسخ به یک

سوال پارلمانی منتشر کرد، 696 نفر در کشور در انتظار اعدام به سر می برند و از سال 1960 به بعد، در مجموع 441 نفر اعدام شده اند.³³ دولتمردان مالزیایی به درخواست های خود برای تخفیف در حکم اعدام شهروند مالزی یونگ و وی کونگ در سنگاپور ادامه دادند.

در **مالدیو** در سال 2011 برای اولین بار در سال های اخیر گویا حکم تازه اعدام صادر نشد. در تاریخ 18 آوریل 2011، پارلمان مالدیو اصلاحاتی را بر *قانون عفو* پذیرفت که مقرر می دارد حکم اعدام پس از تایید یا صدور به وسیله دیوان عالی کشور اجرا شود و اختیار رییس جمهوری را برای اعطای عفو در این موارد حذف می کند.

در **مغولستان**، مجازات اعدام هنوز به عنوان اسرار دولتی طبقه بندی شده است و آمار حکم های تازه اعدام در سال 2011 و زندانیان محکوم به اعدام در پایان سال منتشر نشد. دیوان عالی مغولستان به عفو بین الملل اطلاع داد که تعداد حکم اعدام رو به کاهش است، اما این حکم هنوز صادر می شود. رییس جمهور مغولستان تساخیا الیگدورج بر اساس تعهد خود در ژانویه 2010 به تخفیف حکم زندانیان محکوم به اعدام که درخواست عفو می کنند ادامه داد. در پایان سال 2011، پارلمان، مجمع بزرگ کشور، هنوز به قانون تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی رای نداده است.³⁴ در 21 و 22 مارس 2011، کمیته حقوق بشر گزارش ادواری پنجم مغولستان در باره رعایت میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در این کشور را مورد بررسی قرار داد.³⁵ در ملاحظات پایانی خود که در تاریخ 30 مارس تصویب شد، کمیته حقوق بشر با نگرانی ملاحظه کرد که، با وجود تعلیق مورد استقبال بر اجرای اعدام، مجازات اعدام هنوز ملغاً نشده است و به تاکید از مغولستان خواست هر چه زودتر اقدامات لازم برای الغای مجازات اعدام را در قانون به اجرا درآورد و پیوستن به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را مورد نظر قرار دهد.³⁶ در مه 2011، پارلمان مغولستان مصوبه ای را برای اجرای توصیه های مجامع حقوق بشری سازمان ملل از جمله «اقدام به حذف مجازات اعدام از قوانین» را در فاصله 2011 - 2012 تصویب کرد.

در **میانمار**، گویا حداقل 33 حکم تازه اعدام در سال 2011 صادر شد. در 16 مه، بر اساس دستور 28/2011 دفتر ریاست جمهوری، حکم اعدام 657 نفر به حبس ابد کاهش یافت. پانزده خارجی در میان این عده بودند: شش چینی، یک مالزیایی، پنج سنگاپوری، یک تایلندی و دو تایلندی. گویا حداقل 30 نفر، از جمله دو زن، در پایان سال محکوم به اعدام بودند.³⁷

وضعیت میانمار در تاریخ 27 ژانویه 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مورد رسیدگی قرار گرفت.³⁸ در ارتباط با مجازات اعدام، میانمار اعلام کرد که از سال 1988 به بعد هیچ حکم اعدام اجرای نشده است، اما توصیه به الغای مجازات اعدام را رد کرد. هیأت نمایندگی کشور خاطر نشان کرد که قوه مجریه و وزارت خانه های مربوطه تصویب چندین عهدنامه حقوق بشری را مد نظر قرار خواهند داد، اما تصمیم نهایی در اختیار قوه قانونگذاری است. مشخص نیست که پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی مد نظر قرار خواهد گرفت یا خیر.³⁹

وضعیت **نانورو** در تاریخ 24 ژانویه 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مورد رسیدگی قرار گرفت. هیأت نمایندگی این کشور اعلام کرد که دولت در سال 2004 بررسی جامع قانون اساسی را، که اصل (1)4 آن صدور حکم اعدام را مجاز کرده، شروع کرده است. فرایند بازنگری در قانون اساسی منجر به تهیه پیش نویس دو قانون شد که در سال 2009 از حمایت یک پارچه پارلمان برخوردار شد. لایحه دوم، که مقرراتی را برای حذف اشاره به مجازات اعدام در قانون اساسی در برمی گرفت، باید در یک رفراندوم مورد تایید قرار می گرفت. به گزارش هیأت نمایندگی، رای دهندگان در فوریه 2010 اصلاحات پیشنهادی را رد کردند و یک کمیسیون ثابت پارلمانی به نام کمیسیون بازنگری قانون اساسی شکست رفراندوم را در دست بررسی دارد. رییس هیأت نمایندگی گفت که به باور او، رد شدن اصلاحات در رفراندوم بیشتر احتمالاً ناشی از پیچیدگی و تعداد اصلاحات بود تا نگرانی مردم نانورو از تغییرات پیشنهادی. به علاوه هیأت نمایندگی تصریح کرد که قانون نانورو استفاده از مجازات اعدام را مقرر نکرده و محتمل نیست که پارلمان این مجازات را تصویب کند، زیرا نانورو پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را امضا کرده و این موضوع چیزی است که احتمالاً نه مردم نانورو و نه جامعه بین المللی می پذیرد.⁴⁰ در پی بررسی، نانورو در پاسخ کتبی خود نوشت که دولت نانورو توصیه های مربوط به تصویب میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و دو پروتکل اختیاری آن و الغای مجازات اعدام را پذیرفته است.⁴¹

در **کره شمالی**، تعداد حکم های اعدام و اعدام های اجرا شده بر اساس گزارش های رسانه ای در سال 2011 ظاهراً رو به کاهش بود، اما حداقل اجرای 30 اعدام در طی این سال گزارش شد. ولی به نظر می رسد این تعداد برآوردی به شدت کمتر از واقعیت در باره واقعیت مجازات اعدام در این کشور باشد. نظر به مستقل نبودن قوه قضاییه و مقررات متعدد مشکل ساز حقوقی و قانون اساسی، هیچ یک از محاکمه ها در کره شمالی با موازین بین المللی عدل و دادرسی قانونی سازگاری ندارند.

در ژانویه 2011، گزارش های تایید نشده حاکی از این بود که اداره امنیت ملی در اقدامی برای تحکیم رهبری کیم جونگ اون بیش از 200 نفر از مسئولان را بازداشت کرده و باعث این نگرانی شد که آنها اعدام شده اند. در ژوئیه 2011، عفو بین الملل گزارش های تایید نشده ای دریافت کرد که دولتمردان کره شمالی 30 نفر از مسئولانی را که در گفتگوهای بین دو کره شرکت کرده یا بر گفتگوهای دوجانبه با کره جنوبی نظارت داشته اند، به وسیله تیرباران اعدام کرده اند یا در تصادف های ساختمانی ترافیک به قتل رسانده اند. اعدام در انتظار عمومی، از جمله در داخل اردوگاه های زندانیان سیاسی، گویا در سراسر سال انجام می شود. اعدام در انتظار عمومی نقض قانون مجازات کره شمالی است. علاوه بر تعدادی «اعدام قضایی»، عفو بین الملل بر این باور است که تعداد زیادی اعدام فراقضایی در این کشور انجام می شود.

در تاریخ 10 مارس 2011، گزارشگر ویژه اعدام های فراقضایی، فوری یا خودسرانه نامه ای در باره 37 مورد اعدام به خاطر جرایم اقتصادی در فاصله بین 2007 و 2010 برای دولت کره شمالی فرستاد.

در عین این که در پاکستان برای سومین سال پی در پی هیچ مورد اعدام ثبت نشد، حداقل 313 حکم تازه اعدام در سال 2011 صادر شد. بیش از نیمی از افراد محکوم به اعدام در سال گذشته به خاطر قتل و بقیه به خاطر قاچاق مواد مخدر، تجاوز و آدم ربایی به خاطر پول مجرم شناخته شدند. سه نفر به خاطر کفرگویی به اعدام محکوم شدند، اما هیچ کس گویا به این دلیل اعدام نشده است. در پایان سال، 8300 نفر محکوم به اعدام بودند.

در تاریخ 12 اگوست 2011، یک دادگاه ضد تروریسم شهید ظفر، عضو گروه شبه نظامی رنجرز [تکاوران] را به خاطر قتل سرفراز شاه در کراچی به وسیله گلوله در ژوئن به اعدام با دار محکوم کرد. در تاریخ 21 سپتامبر، یک دادگاه ضد تروریسم دیگر در گوجرانوالا، ایالت پنجاب، هفت نفر از 22 نفر محکوم به قتل دو برادر نوجوان را به اعدام محکوم کرد. دادگاه های ضد تروریسم موازین دادرسی قضایی بین المللی شناخته شده را برآورده نمی کنند.

در پایانو گینه جدید در سال گذشته گویا پنج حکم اعدام صادر شده است. وضعیت پایانو گینه جدید در تاریخ 13 مه 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مورد رسیدگی قرار گرفت. در پاسخ به اظهار نظرها و توصیه های مربوط به مجازات اعدام، هیات نمایندگی این کشور اعلام کرد که مجازات اعدام در حال حاضر بخشی از قوانین این کشور است و تنها زمانی که پارلمان قانون را لغو یا اصلاح کند، مجازات اعدام اجرا نخواهد شد. هیات نمایندگی اضافه کرد که دادگاه ها در بعضی موارد به مجازات اعدام استناد می کنند و دیوان عالی کشور در تمام این موارد حکم اعدام را در تجدید نظر کاهش داده است. هیات نمایندگی خاطر نشان کرد که گفتن این که تعلیق برقرار است اشتباه است زیرا مجازات اعدام مورد استناد قرار گرفته است. اما، این موضوع در کشور مورد بحث قرار گرفته و بحثی در باره آن باید در میان جوامع کشور انجام شود.⁴² هیات نمایندگی پایانو گینه جدید در پاسخ کتبی 30 سپتامبر خود توصیه به الغای مجازات اعدام را رد کرد.⁴³

عفو بین الملل نتوانست اجرای اعدام در سنگاپور را تایید کند. حداقل پنج حکم اعدام گویا صادر شد که به جز یک مورد بقیه علیه شهروندان خارجی بود. صدور حکم اعدام به صورت الزامی از جمله در مورد جرایم مواد مخدر ادامه یافت.

وضعیت سنگاپور در تاریخ 6 مه 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مورد رسیدگی قرار گرفت. سنگاپور در باره مساله مجازات اعدام موازین بین المللی حقوق بشری را نادیده گرفت و به نبود اتفاق نظر بین المللی به نفع یا علیه مجازات اعدام، از جمله مجازات الزامی اعدام، اشاره کرد. هیات نمایندگی این کشور گفت که مجازات اعدام تنها برای مهمترین جرایم و پس از دادرسی قضایی و در سازگاری با قانون صادر می شود و آمار اعدام ها نیز منتشر می گردد.

با وجود تداوم نگرانی جامعه مدنی و دیگر اعضای شورای حقوق بشر سازمان ملل، سنگاپور خاطر نشان کرد که توصیه به تغییر قوانین را برای این منظور اجرا کرده یا در جریان اجرای آن است تا به جای درخواست از متهمان برای اثبات بی گناهی، بار اثبات تقصیر در پرونده های اعدام را به دادستانی محول کند؛ و آمار و اطلاعات دیگر در باره استفاده از مجازات اعدام را منتشر نماید. سنگاپور توصیه به اعلام تعلیق فوری اعدام ها با هدف الغای مجازات اعدام؛ تصویب میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و پروتکل اختیاری دوم آن؛ انتشار عمومی اطلاعات در باره اعدام ها و حکم های اعدام دادگاه ها در گذشته، و بازنگری در قانون مجازات و قانون سوءاستفاده از مواد مخدر با چشم انداز الغای تمام مقررات مربوط به مجازات الزامی اعدام را رد کرد.⁴⁴

در تاریخ 9 سپتامبر 2011، درخواست تجدید نظر زندانی محکوم به اعدام رامالینگام روپنتران با اعتراض به سازگاری صدور حکم اعدام با توجه به نقض محاکمه عادلانه و رفتار متفاوت با متهم دیگر پرونده در دادگاه تجدید نظر سنگاپور مطرح

شد. این درخواست تجدید نظر در تاریخ 12 ژانویه 2012 رد شد.

در کره جنوبی در سال 2011 اعدام انجام نشد. در تاریخ 8 سپتامبر، سازمان های غیردولتی کره جنوبی 5000 روز بدون اعدام را جشن گرفتند. در پایان سال شصت نفر محکوم به اعدام هستند که حکم اعدام شان قطعی شده است و گویا یک حکم اعدام در سال 2011 صادر شده است. در تاریخ 8 سپتامبر 2011، چهار نماینده پارلمان از برنامه ای در مجلس ملی حمایت کردند که از اعضای کمیسیون قانونگذاری و قضایی می خواست لوائح قانونی برای الغای مجازات اعدام را بررسی و تصویب کنند. این لوائح در پایان سال هنوز در جریان بودند.

اطلاعات رسمی که عفو بین الملل دریافت کرده حاکی از آن است که در سال 2011 در سری لانکا 106 حکم تازه اعدام صادر شده و در پایان سال 362 نفر محکوم به اعدام بودند. در اواخر دسامبر 2011، کمیسیون ملی حقوق بشر اعلام کرد که قصد دارد الغای مجازات اعدام را به دولت پیشنهاد کند. اما، دبیر وزارت اصلاح زندان و بازپروری، آ. دیسانایکه، گویا گفته است مسئولان زندان از اداره خدمات مدیریتی خزانه درخواست تایید استخدام یک مامور اعدام کرده و چندین درخواست برای این شغل دریافت کرده اند. به گفته دیسانایکه، در اواخر دسامبر، 750 نفر محکوم به اعدام بودند.

در تایوان، پنج مرد که برای جرایم ارتكابی در فاصله بین 1988 و 2005 جداگانه به اعدام محکوم شده بودند در تاریخ 4 مارس 2011 تیرباران شدند. وزیر دادگستری تسنگ یونگ - فو در جلسه ای در یوان قانونگذاری، مجلس تایوان، گویا در اول مارس پایان وقفه 11 ماهه در استفاده از مجازات اعدام را اعلام کرده بود. اما، زندانیان اعدام شده، خانواده ها و وکلایشان پیش از انجام اعدام ها اطلاعی دریافت نکردند.

این اعدام ها درست یک ماه پس از آن انجام شد که رییس جمهوری ما بینگ - جو رسماً به خاطر اعدام یک مرد بی گناه، سریاز نیروی هوایی چیانگ کوو - چینگ، در سال 1997 عذرخواهی کرده بود. مرد دیگری در اواخر ژانویه 2011 دستگیر شده و به آن جرم اعتراف کرده بود.

شانزده حکم تازه اعدام گویا در سال گذشته صادر شد و 55 نفر گویا در پایان سال محکوم به اعدام بودند. در سال 2011، زندانیان محکوم به اعدام در تایوان هنوز نمی توانستند درخواست عفو یا تحفیف مجازات کنند؛ این حق را میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی به رسمیت شناخته است و دولت تایوان با تصویب قانون داخلی در سال 2009 که بر اساس آن تمام قوانین و مقررات تا دسامبر 2011 باید با عهدنامه های بین المللی سازگار شوند، متعهد به اجرای میثاق شده است. صدور مجازات اعدام پس از محاکمه ناعادلانه در سال 2011 ادامه یافت.

یوان قانونگذاری مجازات به خاطر تخلف از سیستم خدمت نظامی را در تاریخ 4 آوریل 2011 اصلاح و مجازات اعدام را به عنوان یکی از گزینه های مجازات در ماده های 16 و 17 حذف کرد. بر اساس ماده های بازنگری شده، کسانی که به صورت گروهی اسلحه حمل می کنند و به کسانی که وظایف نظامی شان را انجام می دهند آسیب جدی می رسانند، حداکثر حبس ابد دریافت خواهند کرد. حذف آدم ربایی، قاچاق اسلحه، جلوگیری از خدمات نظامی و جعل اسکناس از فهرست جرایم قابل مجازات با اعدام گویا در سال 2011 مورد بررسی بود. در سپتامبر 2011، یوان قضایی، بالاترین ارگان قضایی تایوان، پیش نویس بازنگری در قانون آیین دادرسی را به پایان رسانید. در صورت تصویب این آیین دادرسی، دادستان ها پس از صدور حکم نهایی به وسیله قاضی، دیگر اجازه درخواست محاکمه دوباره متهمان را نخواهند داشت.

شهروند تایوانی چيو هو- شون در سال 1989 پس از محاکمه ناعادلانه در تایوان به اعدام محکوم شد. در تاریخ 25 آگوست 2011، دادستان کل درخواست تجدید نظر فوق العاده در پی محاکمه دوباره او را رد کرد و او را با خطر اعدام قریب الوقوع مواجه نمود.

چيو هو- شون در سال 1988 بازداشت و در ارتباط با دو جرم جداگانه محاکمه شد: آدم ربایی و قتل لو چنگ و قتل کو هونگ یو - لان. فقط چيو هو- شون به اعدام محکوم شد؛ 11 متهم هم پرونده با او به حکم های زندان محکوم شدند که همگی حبس خود را گذرانده اند به جز یک نفر که در زندان درگذشت.

چيو هو- شون و هم پرونده های او گفتند که در چهار ماه اول بازداشت در انزوای کامل بوده و برای اعتراف شکنجه شده اند. آنها بعداً اعترافشان را پس گرفتند.

در سال 1994، پس از تحقیقات رسمی، دو دادستان عمومی و 10 افسر پلیس که پرونده آدم ربایی و قتل لو چنگ را در دست رسیدگی داشتند به علت کسب اعتراف به زور از طریق شکنجه مجرم شناخته شدند. پلیس در سال 2003 تایید کرد که این حقیقت را که یک زندانی محکوم به اعدام دیگر درست پیش از اعدام به قتل لو چنگ اعتراف کرده است، پنهان کرده است.

در 23 سالی که چپو هو- شون در زندان بوده، پرونده او 11 بار بین دادگاه و دیوان عالی پس و پیش رفته است. دادگاه ها از کنار گذاشتن اعتراف او که زیر شکنجه کسب شده خودداری کرده اند و در مورد اعتراف محکوم به اعدام دیگر به قتل لو چنگ تحقیق نکرده اند.

در **تایلند** برای دومین سال پی در پی هیچ مورد اعدام ثبت نشد. آماری که وزارت امور خارجه منتشر کرد نشان می داد که در سال 2011، 40 حکم اعدام شامل ۹ مورد برای مواد مخدر صادر شده است. در پایان 2011، حکم های اعدام 81 مرد و شش زن محکوم به اعدام در دادگاه های تایلند قطعی شده بود. چهل و نه نفر از مردان و تمامی شش زن به جرایم مواد مخدر محکوم شده بودند. در مجموع حداقل 610 نفر در پایان سال محکوم به اعدام بودند. پیشنهاد دولت تایلند برای جایگزین کردن مجازات اعدام با حبس ابد در برنامه دوم ملی حقوق بشر برای سال های 2009 تا 2013 در سال 2011 تحقق نیافت. جامعه مدنی تایلند در فوریه 2011 اولین ائتلاف علیه مجازات اعدام را تشکیل داد.

وضعیت تایلند در تاریخ 5 اکتبر 2011 در بررسی ادواری عمومی شورای حقوق بشر سازمان ملل مورد رسیدگی قرار گرفت. در ارتباط با مجازات اعدام، تایلند تاکید کرد که مجازات اعدام را برای اشخاص زیر 18 سال ملغا کرده و آن را برای زنان حامله و اشخاص دارای اختلال روانی به کار نمی گیرد. هیات نمایندگی این کشور تصمیم گرفت توصیه های زیر را مورد بررسی قرار دهد و به نشست نوزدهم شورای حقوق بشر در مارس 2012 پاسخ دهد: تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی؛ تصویب قانون الغای مجازات اعدام که در برنامه ملی حقوق بشر پیش بینی شده؛ بازنگری در صدور حکم اعدام برای جرایم مواد مخدر؛ و هرچه زودتر اعلام تعلیق اجرای اعدام با هدف الغای مجازات اعدام.⁴⁵

با این که در سال 2011 آمار استفاده از مجازات اعدام در **ویتنام** هنوز به عنوان اسرار دولتی طبقه بندی می شد، عفو بین الملل در طی این سال حداقل پنج اعدام و صدور حداقل 23 حکم تازه اعدام اغلب به خاطر جرایم مواد مخدر را در این کشور ثبت کرد. به نقل از یک مقام ارشد وزارت امنیت عمومی، کائو نگوک آناه، در روزنامه *تانه نین* در تاریخ 24 سپتامبر 2011 گزارش شد که در ویتنام سالانه در حدود 100 حکم اعدام صادر می شود. *تانه نین* در 3 نوامبر 2011 گزارش کرد که سرلشکر هو تانه دینه، معاون اداره اجرای احکام کیفری و پشتیبانی قضایی، خاطر نشان کرده که در سراسر کشور بیش از 360 زندانی محکوم به اعدام وجود دارند که بیشترشان در شهر هوشی مین، هانوی، نگه آن و سون لا به سر می برند. در سال 2011 اجرای اعدام ادامه یافت.

عملی شدن قانون *اجرای حکم های کیفری سال 2010*، که قرار بود در ژوئیه 2011 به اجرا در آید، تا نوامبر و سپس به شروع سال 2012 به تعویق افتاد. این قانون تزریق کشنده را به عنوان روش اعدام قضایی جایگزین تیرباران می کند و برای اولین بار امکان درخواست دریافت جنازه زندانیان اعدام شده را برای خانواده ها و وکلای آنها فراهم می سازد. برای این کار، خانواده های زندانیان اعدام شده باید هزینه حمل جنازه را بپردازند و حفظ نظم عمومی و بهداشت محیط زیست را تضمین نمایند.

بر اساس بیانیتهای مسئولان ارشد که در نوامبر 2011 منتشر شد، دولت برنامه داشت در اواخر 2011 پنج مرکز تزریق کشنده در هانوی، شهر هوشی مین و استان های سون لا، انگ آن و داک لاک بسازد. در این بین، آموزش تیم های مجری اعدام در جریان بود. گزارش ها حاکی است که وزارت دفاع برنامه دارد سه مرکز تزریق کشنده دیگر بسازد و این مراکز تزریق کشنده کم کم در هر منطقه کشور ساخته خواهند شد.

این روش برای کشتن هیچ انسانی نیست

تزریق کشنده در ویتنام با استفاده از سه ماده انجام می شود: پنج گرم سدیم تیوپنتال که یک هوشیز است؛ 100 میلی گرم پانکیورونیوم بروماید که عضله ها را شل می کند؛ و 100 گرم پتاسیم کلراید برای ایستادن قلب.

خانم لی تی تو با، رییس کمیسیون قضایی مجلس ملی، گویا گفته که «سیستم تازه در سطح گسترده ای در جهان به کار می رود، انسانی تر است، درد کمتری برای محکوم و خانواده اش ایجاد و فشار بر ماموران اعدام را کم می کند. در ضمن

بدن زندانی اعدام شده را سالم نگه می دارد.»⁴⁶ مسئولان ارشد دیگر هم اظهارات مشابهی کرده اند.

عفو بین الملل در گزارش سال 2007 خود با عنوان *اعدام با تزریق کشنده: یک ربع قرن مسموم کردن دولتی*،⁴⁷ با این ادعا که تزریق کشنده جایگزین «انسانی» برای روش های «سنتی» اعدام مثل دار، گردن زنی، تیرباران، گاز یا صندلی الکتریکی است به مقابله برخاست.

این گزارش تعدادی از اعدام های ناشیانه به وسیله تزریق کشنده را شرح داده است. بعضی از زندانیان بیش از یک ساعت طول کشید تا فوت کردند، بعضی دیگر دچار تشنج یا سوختگی پوست شدند یا تحت عمل جراحی برای پیدا کردن رگ قرار گرفتند. «کارآیی» پزشکی تزریق کشنده به طور جدی مورد سوال قرار گرفته و نگرانی عمیقی وجود دارد که مخلوط داروهای مورد استفاده ممکن است زندانی را در یک «قید و بند شیمیایی» ببنداند که در عین هشیاری کاملا فلج و ناتوان از حرکت یا فریاد زدن باشد و پیش از مرگ دچار درد کشنده و رنج شدید روانی شود.

در سال 2011، روزنامه *ویتنامی تووی تیره* دو سری مقاله⁴⁸ در باره مجازات اعدام در ویتنام منتشر کرد که شناخت کمیابی از واقعیت مجازات اعدام در کشور ارایه می کرد. این مقاله ها از طریق گفتگو با مسئولان اجرای قانون، شاهدان عینی، زندانیان پیشین محکوم به اعدام و وکلاء، پنهان کاری و احساسات حاکم در لحظات آخر پیش از اعدام و نیز تأثیر آن را بر مأموران زندان، خانواده ها و کسانی که در اطراف محل اعدام زندگی می کنند، به نمایش می گذارد.

بر اساس این گزارش ها، زندانیان در ویتنام به محض محکومیت به اعدام به بند اعدام منتقل می شوند که همیشه محوطه ای جدا از محل بازداشت زندانیان دیگر است. زندانیان بند اعدام «روح زنده» نامیده می شوند و پهنای سلول هایشان کمتر است و در آنها دو تخت سیمانی برای خواب قرار دارد که در پایین آنها غل و زنجیر وجود دارد. این سلول ها برای دو زندانی طراحی شده، اما در بعضی از زندان ها تنها یک نفر در آنها می ماند. زندانیان محکوم به اعدام اغلب با هم از طریق دیوارهای زندان حرف می زنند یا شفاهی شطرنج بازی می کنند، بدون این که یک دیگر را ببینند. به زندانی، خانواده یا وکیل او هیچ ابلاغیه ای در باره اعدام ارایه نمی شود.

پس از رد شدن فرجام نهایی، ناظر زندان زندانی را یک روز صبح ساعت 3 بیدار می کند و از اعدام قریب الوقوع او مطلع می کند. زندانی به حمام می رود، لباس نو می پوشد و آخرین غذایش را شامل یک کاسه سوپ و یک لیوان آب می خورد و در صورت تمایل یک سیگار می کشد. زندانی اجازه دارد برای خانواده اش یک نامه بنویسد یا پیامی ضبط شده بدهد. سپس زندانی از بند اعدام به بیرون هدایت می شود و برای تشریفات نهایی، شامل کنترل اثر انگشت، به کمیته اجرای مجازات تحویل داده می شود.

تا پایان سال 2011، اعدام در ویتنام به وسیله جوخه آتش انجام می شد که معمولا مرکب از پنج مرد است. زندانی به یک دیرک چوبی هدایت می شد و رییس کمیته اجرای مجازات اعدام حکم را برای او می خواند. میدان تیر در عین حال محل دفن بود: هر قبر با یک نشانگر چوبی که نام شخص متوفی، شهر ولادت، سن و تاریخ فوت بر آن حک شده مشخص می شد. جنازه ها برای دفن به خانواده تحویل نمی شد.

در سال 2011، شبکه ضد مجازات اعدام آسیا حضور خود را با اعضای در 24 کشور در آسیا و اقیانوسیه گسترش داد. این شبکه اولین نشریه مهم خود را منتشر کرد و در آن به دادن گزارش در باره نفی موازین بین المللی محاکمه عادلانه و اعدام هزاران نفر در آسیا پس از محاکمه ناعادلانه پرداخت.⁴⁹ درخواست های تجدید نظر افرادی از چین، هند، اندونزی، ژاپن، مالزی، سنگاپور، تایوان و پاکستان در آن منتشر شد. در نشریه و درخواست های تجدید نظر، این شبکه توصیه کرد که تا زمان تصویب قوانین الغاگر مجازات اعدام، سیاست ها و عملکردها مورد بازنگری قرار گیرد تا انجام محاکمه عادلانه در سازگاری با موازین بین المللی، به ویژه فرض بی گناهی، حق داشتن وکیل و حمایت در برابر اعتراف اجباری و تبعیض تضمین شود.

اروپا و آسیای مرکزی

بلاروس تنها کشور در اروپا و از اتحاد شوروی پیشین بود که در سال 2011 اعدام کرد. آندریه بوردیکا، 28 ساله، و یک مرد دیگر در فاصله بین 14 و 19 ژوئیه به خاطر سرقت مسلحانه در سال 2009 اعدام شدند. پیش از انجام اعدام یا بلافاصله پس

از آن به خانواده هیچ یک از این مردان رسماً در باره اعدام‌ها اطلاعی داده نشد. فقط زمانی که مادر آندره بوردیکا به زندان محل بازداشت پسرش رفت، به او اطلاع دادند که او تیرباران شده و وسایل او را دریافت کرد. اعدام‌ها با وجود این انجام شد که کمیته حقوق بشر رسماً برای ارزیابی مورد او درخواست تعویق آن را کرده بود.

در تاریخ 30 نوامبر، دزیمتری کاناوالو، 25 ساله، و اولادسلاو کاولایو، 26 ساله، در دیوان عالی کشور که به عنوان دادگاه بدوی عمل می‌کرد، به خاطر یک سری بمب‌گذاری در بلاروس از جمله انفجاری در ایستگاه مترو مینسک در 11 آوریل به اعدام محکوم شدند. این حکم در پی محاکمه‌ای پرایراد صادر شد که به دور از موازین بین‌المللی محاکمه عادلانه بود و در مغایرت با حقوق بین‌المللی، به جز درخواست عفو از رییس جمهوری، جایی برای درخواست تجدید نظر باقی نمی‌گذاشت. ادعاهایی وجود داشت حاکی از این که این دو مرد وادار به اعتراف شده‌اند و هیچ مدرک قانونی که آنها را به انفجار مینسک مرتبط کند وجود نداشته و هیچ ردی از مواد منفجره بر آنها یافت نشده است. در دادگاه، اولادسلاو کاولایو اعترافش را پس گرفت. مادر او ادعا کرد که هر دو نفر در بازجویی‌ها مورد ضرب و شتم قرار گرفته‌اند.

در نوامبر 2011، کمیته ضد شکنجه از گزارش‌های مربوط به شرایط بد محکومان به اعدام در بلاروس و عدم تامین تضمین اساسی قانونی به زندانیان محکوم به اعدام ابراز نگرانی کرد.⁵⁰ این کمیته به ویژه از پنهان کاری و خودسرانه بودن اعدام محکومان به مرگ ابراز نگرانی کرد، از جمله در باره این گزارش‌ها که خانواده اعدام‌شدگان روزها یا هفته‌ها پس از اجرای اعدام از آن اطلاع می‌یابند؛ به آنها فرصت دیدار آخر با زندانیان داده نمی‌شود؛ جنازه زندانی اعدامی به خانواده تحویل نمی‌شود و محل دفن به اطلاع آنها نمی‌رسد. کمیته از بلاروس خواست تمام اقدامات لازم را برای بهبود شرایط بازداشت اشخاص محکوم به اعدام به عمل آورد؛ و برای پنهان کاری و خودسرانه بودن اعدام‌ها چاره‌جویی کند تا اعضای خانواده‌ها با بلاتکلیفی و رنج بیشتر روبرو نشوند.

در تاریخ 9 دسامبر، نمایندگان عفو بین‌الملل و سازمان‌های حقوق بشری بلاروس، و یازنا و کمیته هلسینکی بلاروس، که می‌کوشیدند فراخوانی با بیش از 250000 امضا از سراسر جهان را به رییس جمهوری بلاروس لوکاشنکو با درخواست پایان دادن به اعدام در بلاروس تحویل دهند، پس رانده شدند.

در قزاقستان، تعلیق رسمی اجرای اعدام که در 19 دسامبر 2003 برقرار شده بود در سال 2011 نیز رعایت شد. در تاریخ 28 مارس 2011، رییس کمیسیون حقوق بشر ریاست جمهوری از دولت خواست مجازات اعدام را ملغاً کند و توصیه کرد قزاقستان پروتکل دوم اختیار میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی را تصویب کند. در ژوئیه 2011، کمیته حقوق بشر در باره ناسازگاری بین شرایط فوق‌العاده‌ای که قانون اساسی هنوز مجازات اعدام را مجاز می‌کند و فهرست وسیعتر جرایم مستوجب مجازات اعدام در قانون کیفری ابراز نگرانی کرد. کمیته‌های مجازات اعدام و پیوستن به پروتکل دوم اختیار میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی را توصیه کرد.⁵¹

کمیته حقوق بشر در مارس 2011 در ملاحظاتی پایانی خود در باره یک شکایت فردی اظهار کرد که با منع دسترسی به اطلاعات دولتی مربوط به تعداد افراد محکوم به اعدام، قرقیزستان ماده 19 میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی را نقض کرده است. کمیته اظهار کرد که اطلاعات مربوط به استفاده از مجازات اعدام مورد علاقه عموم است و بنابراین حق دسترسی به اطلاعات به طور اصولی وجود دارد. کمیته حقوق بشر اظهار کرد که دولت عضو باید هر گونه محرومیت از اطلاعات را توجیه کند و قرقیزستان در این مورد از این کار سر باز زده است.⁵² در یک مورد دیگر، کمیته حقوق بشر به این نتیجه رسید که صدور یک حکم اعدام در سال 2001 پس از محاکمه‌ای که با الزام‌های محاکمه عادلانه ناسازگار بود به معنای نقض ماده 6 میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی بوده است.⁵³

در تاریخ 14 اکتبر، پارلمان لتونی به تصویب پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی‌های اساسی در باره الغای مجازات اعدام در هر شرایطی رای داد. در پایان نوامبر، پارلمان مجازات اعدام را با زمان اجرا از اول ژانویه 2012 از تمام جرایم باقی‌مانده حذف کرد و به این ترتیب تمام مراحل قانونگذاری را در جهت الغای کامل مجازات اعدام تکمیل کرد. لتونی پیش از آن، مجازات اعدام را تنها برای جرایم عادی لغو کرده بود.

تعلیق مجازات اعدام در روسیه، که دادگاه قانون اساسی در سال 1999 به مدتی نامحدود برقرار کرد، در سال 2011 ادامه یافت. اما اقدامات بیشتری برای الغای مجازات اعدام انجام نشد. روسیه تنها کشور عضو شورای اروپا است که پروتکل شماره 6 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی‌های اساسی را در باره الغای مجازات اعدام امضا کرده، اما آن را تصویب نکرده است، و به جز آذربایجان‌الفاکر مجازات اعدام، تنها کشوری است که پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حمایت از

حقوق بشر و آزادی های اساسی در باره الغای مجازات اعدام در هر شرایطی را امضا نکرده است.

در یک اجلاس مجمع پارلمانی شورای اروپا در آوریل 2011، معاون کمیسیون امور حقوقی و قضایی شورای فدراسیون روسیه، نیکولای شاکلین، گفت که امروزه مجازات اعدام «غیرطبیعی» است و اظهار امیدواری کرد که پروتکل شماره 6 در آینده نزدیک تصویب شود. اما در پی بمب گذاری های سال 2010 در مترو مسکو و بمب گذاری تروریستی در فرودگاه دومودوو در تاریخ 24 ژانویه 2011، درخواست اجرای مجازات اعدام برای محکومان به ارتکاب اقدامات تروریستی از حمایت قابل توجه عمومی برخوردار شد. در ماه مارس، کمیته حقوق بشر به این نتیجه رسید که روسیه با صدور حکم اعدام در سال 1995 پس از محاکمه ای که با الزام های محاکمه عادلانه ناسازگار بوده و در طی آن ادعاهای شکنجه مورد تحقیق قرار نگرفته، ماده 6 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را نقض کرده است.⁵⁴

با ادامه تعلیق رسمی از سال 2004، در سال 2011 در تاجیکستان هیچ مورد اجرای اعدام ثبت نشد. تاجیکستان تنها کشوری در آسیای مرکزی است که مجازات اعدام را فقط برای جرایم عادی حفظ کرده است. در بررسی ادواری عمومی این کشور در اکتبر 2011، هیات نمایندگی تاجیکستان اظهار کرد که گروه تحقیق بین وزارتخانه ها که به دستور رییس جمهوری در سال 2010 تشکیل شد به مطالعه در باره جوانب اجتماعی و حقوقی الغای مجازات اعدام ادامه می دهد. به علاوه هیات نمایندگی اظهار کرد که «قانون عفو» که در آگوست 2011 تصویب شد شامل اشخاصی که در اصل محکوم به اعدام شده اند نمی شود.

دو مورد جداگانه در حال حاضر در دادگاه اروپایی حقوق بشر شورای اروپا در باره امکان نقض حق زندگی بر اساس کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی های اساسی به وسیله آلبانی و لهستان در زمان همکاری این دو کشور در انتقال افراد به اختیار بازداشت ایالات متحده امریکا - با وجود خطر مجازات اعدام در آن زمان - مطرح است.⁵⁵ المیر راپو، یک تبعه آلبانی و امریکا، در حال حاضر پس از استرداد او از آلبانی در سال 2010 برای محاکمه در یک دادگاه فدرال نیویورک به اتهام های متعدد و جدی کیفری در امریکا در بازداشت پیش از محاکمه به سر می برد. اتهام های اولیه احتمال مجازات اعدام را در بر می گرفت، اما آن اتهام ها بعداً منتهی شد. در تاریخ 6 مه 2011، عبدالرحیم النشیری شکایتی طرح و مدعی بدرفتاری با او در طی بازداشت در یک زندان مخفی در لهستان و شراکت دولت در انتقال او به پایگاه دریایی امریکا در خلیج گوانتانامو شد. قرار است او در برابر یک کمیسیون نظامی امریکا محاکمه شود و در صورت مجرمیت ممکن است به اعدام محکوم شود. مجمع پارلمانی شورای اروپا در تاریخ 14 آوریل 2011 قطعنامه 1807 (2011) را در باره مجازات اعدام در کشورهای عضو و ناظر شورای اروپا تصویب کرد که در آن از ایالات متحده امریکا، ژاپن و بلاروس خواست به سوی الغای مجازات اعدام حرکت کنند.

در اتحادیه اروپا، کمیسیون اروپا در تاریخ 21 دسامبر 2011 اصلاحیه هایی بر مقررات 1236/2005 شورا (EC) را در باره تجارت بعضی کالاها به اجرا گذاشت که ممکن است برای مجازات اعدام، شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز به کار رود. این اصلاحات عوامل بیهوشی باریتورات را به فهرست موادی افزود که برای صدور آنها مجوز الزامی است و بدین ترتیب صدور محصولات دارویی را از اروپا به کشورهای که ممکن است از آنها برای اعدام استفاده کنند مشکل تر کرد. یک توضیح راهنما نیز منتشر شد که کشورهای عضو اتحادیه اروپا را در مورد روش ارزیابی خطر استفاده این محصولات برای اعدام راهنمایی می کرد. پارلمان اروپا قطعنامه هایی را در باره مجازات اعدام تصویب کرد و نماینده عالی اتحادیه اروپا در امور خارجی کاترین اشتون در سراسر سال 2011 اظهاراتی در باره مجازات اعدام ابراز کرد. او از جمله استفاده از مجازات اعدام را در ایران، بحرین و غزه و احتمال اجرای آن را به وسیله کمیسیون های نظامی در خلیج گوانتانامو و هند مورد انتقاد قرار داد.

خاورمیانه و افریقای شمالی

شورش ها در افریقای شمالی، که در تونس شروع شد و به مصر، لیبی، یمن، بحرین، سوریه، عراق و جاهای دیگر سرایت کرد، منظره سیاسی افریقای شمالی و خاورمیانه را به شدت تغییر داد. حاکمان دیرین تونس، مصر، لیبی و یمن سرنگون شدند. اما، امیدهای اولیه که این وضعیت به تغییرات مثبتی در زمینه مجازات اعدام بیانجامد هنوز تحقق نیافته است.

تداوم خشونت در کشورهای مثل لیبی، سوریه و یمن گردآوری اطلاعات کافی در باره استفاده از مجازات اعدام را در منطقه در سال 2011 به ویژه دشوار کرده است. در باره اعدام های قضایی در لیبی در سال 2011 هیچ اطلاعی در دست نیست و از صدور حکم اعدام گویا خبری نبوده است. اما در مقابل، گزارش های زیادی در باره اعدام های فراقضایی، شکنجه و بازداشت خودسرانه دریافت شد.

در سال 2011 انجام حداقل 558 اعدام در هشت کشور قابل تایید بود: مصر (+1)، ایران (+360)، عراق (+68)، حکومت خودگردان فلسطین (3 نفر در غزه)، عربستان سعودی (+)، سوریه (+)، امارات متحده عربی (1) و یمن (+41). امارات متحده عربی برای اولین بار از سال 2008 اعدام کرد.

در سال 2011 حداقل 750 حکم اعدام در 15 کشور صادر شد: الجزایر (+51)، بحرین (5)، مصر (+123)، ایران (+156)، عراق (+291)، اردن (+15)، کویت (+17)، لبنان (8)، مراکش/صحرای غربی (5)، حکومت خودگردان فلسطین (+5): 4 در غزه؛ 1 در کرانه غربی، قطر (+3)، عربستان سعودی (+9)، سوریه (+)، امارات متحده عربی (+31)، یمن (+29).

دولتمردان در الجزایر، اردن، کویت، لبنان، مراکش/صحرای غربی و قطر حکم اعدام را صادر کردند اما از اجرای اعدام خودداری نمودند. بحرین در سال 2011 هیچ مورد اعدام را اجرا نکرد.

تعداد کشورهایی که اعدام را اجرا و حکم اعدام صادر می کنند در مقایسه با سال 2010 کمی کاهش یافته است. جمع کل تعداد حکم اعدام که در 2011 در منطقه صادر شده در حدود یک سوم کاهش یافته است. اما، تعداد اعدام های تایید شده تقریباً به میزانی برابر با نصف قبل افزایش یافته است. این افزایش بیشتر به علت تعداد زیاد اعدام ها در ایران، عراق و عربستان سعودی است. کاهش در استفاده از مجازات اعدام، در مقایسه با سال های پیش، در لبنان، حکومت خودگردان فلسطین و تونس ثبت شد. از 19 کشور منطقه، تنها چهار کشور - ایران، عراق، عربستان سعودی و یمن - 99 درصد تمام اعدام های ثبت شده را انجام دادند.

علاوه بر نگرانی مداوم در باره محاکمه ناعادلانه، روندهای نگران کننده ای در بخش بزرگی از منطقه در باره افزایش استفاده از دادگاه های نظامی و نیز صدور حکم اعدام برای جرایم مخدر، که از «مهمترین جرایم» به شمار نمی روند و به خاطر جرایم مبهم از جمله اتهام هایی بر اساس قوانین ضد تروریسم وجود داشت.

الجزایر، که در آن پس از 19 سال شرایط اضطراری در فوریه لغو شد، در عمل اعدام را لغا کرده و از توان حرکت به سوی لغای کامل برخوردار است. از سال 1993 هیچ مورد اعدام اجرا نشده است. اما، حداقل 51 حکم اعدام در سال 2011 صادر شد که بیشتر علیه افرادی بود که غیابی به اتهام جرایم مربوط به تروریسم محاکمه شدند.

در سال 2011 در بحرین هیچ مورد اعدام اجرا نشد، اما پنج نفر به اتهام قتل در طی اعتراض هایی که در تاریخ 14 فوریه شروع شد، هفت ماه ادامه یافت و واکنشی خشونت آمیز از سوی دولت دید، به اعدام محکوم شدند. این پنج نفر اولین شهروندان بحرینی بودند که در بیش از 10 سال گذشته به اعدام محکوم شده اند.

در حدود 2500 نفر در ارتباط با اعتراض ها در بحرین بازداشت شدند و اکثر آنها در دادگاه نظامی - دادگاه امنیت ملی - که بر اساس حاکمیت اضطراری تشکیل شد، مورد محاکمه به شدت ناعادلانه قرار گرفتند.

در چهار مورد از پنج مورد، حکم اعدام علیه معترضان غیرنظامی صادر شد که اول در جلسه غیرعلنی در دادگاه امنیت ملی محاکمه شدند و سپس در تاریخ 28 آوریل به اتهام قتل دو پلیس در طی ناآرامی ها به اعدام با تیرباران محکوم شدند. کمیسر عالی حقوق بشر سازمان ملل از این احکام ابراز نگرانی شدید کرد. در تاریخ 22 مه، دادگاه تجدید نظر امنیت ملی بحرین دو مورد از این احکام اعدام را علیه علی عبدالله حسن السنکیس و عبدالعزیز عبدالرضا ابراهیم حسین تایید کرد، اما حکم اعدام دو مرد دیگر را به حبس ابد کاهش داد. محاکمه دوباره دو مردی که حکم اعدام شان تایید شده بود در دادگاه های غیرنظامی به سال 2012 به تعویق افتاد.⁵⁶

معارض پنجم، علی یوسف عبدالوهاب الطویل، در سپتامبر به اتهام قتل یک پلیس و شرکت در گردهمایی غیرقانونی با «اهداف تروریستی» در ستره در زمان ناآرامی ها به اعدام محکوم شد. در پایان سال، او هنوز در انتظار نتیجه تجدید نظر به سر می

اعدام و صدور حکم اعدام در سال ۲۰۱۱ حقایق و ارقام

روش های اعدام:

گردن زنی

دار

تزریق کشنده

تیرباران

اعدام در انظار عمومی

در کشورهای زیر انجام شد:

ایران

کره شمالی

عربستان سعودی

سومالی

به عنوان

اعدام کننده

مشخص می شوند

۵۸

کشور

۲۰ حکم اعدام
را اجرا کردند
کشور

نفر به جرم هایی که در زیر سن
۱۸ سالگی مرتکب شده بودند

در ایران اعدام شدند

۳

۱۴۰ کشور در عمل یا قانون

الفاکر اعدام

هستند

نفر زیر حکم
اعدام
بودند

۱۸۷۵۰

بلاروس

تنها کشور اروپا و اتحاد

شوروی پیشین است که

اعدام می کند

در ژاپن

برای اولین بار در ظرف ۱۹ سال

هیچ مورد اعدام ثبت نشد

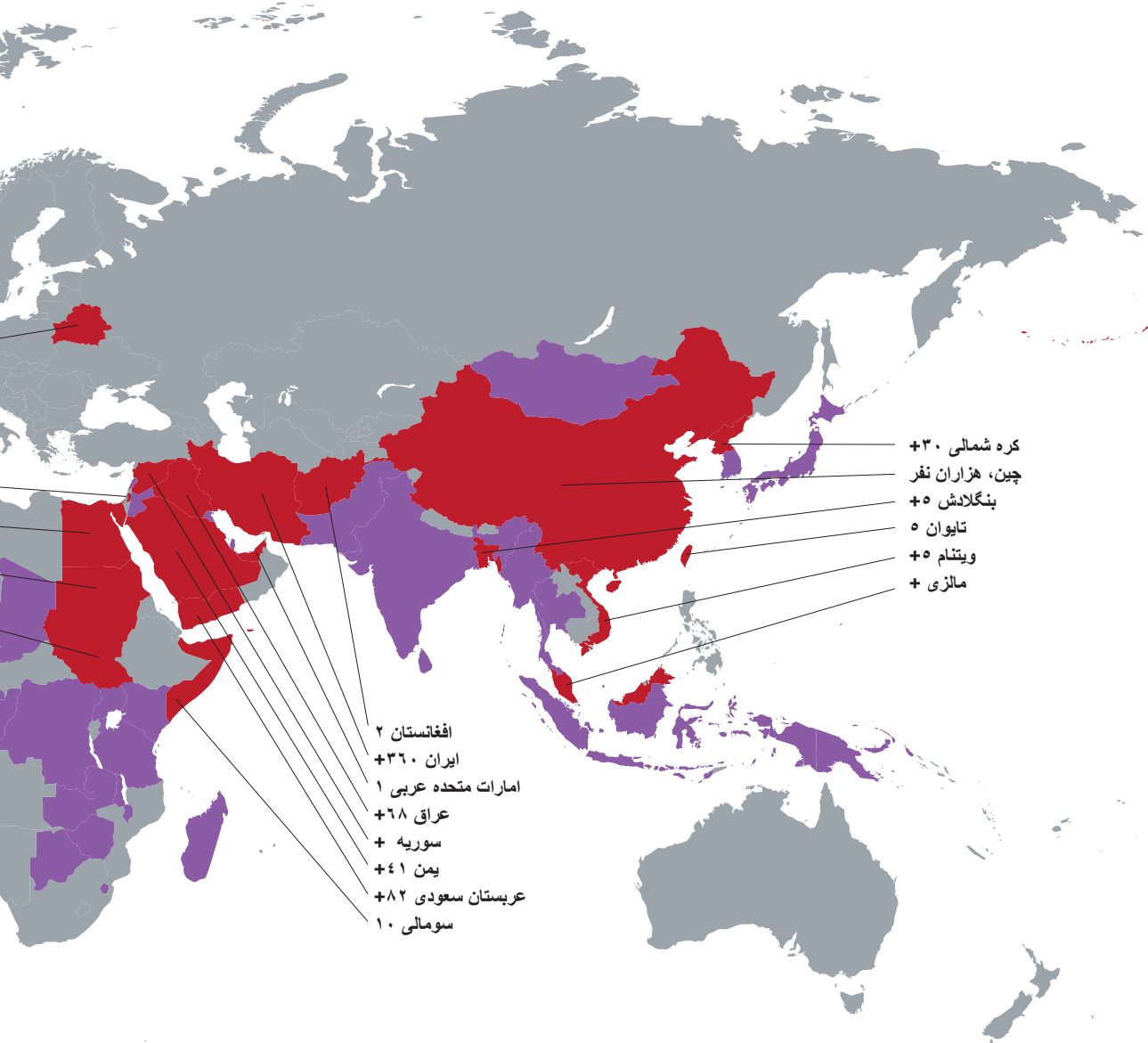
ایالات متحده امریکا

تنها کشور گروه ۸ است که

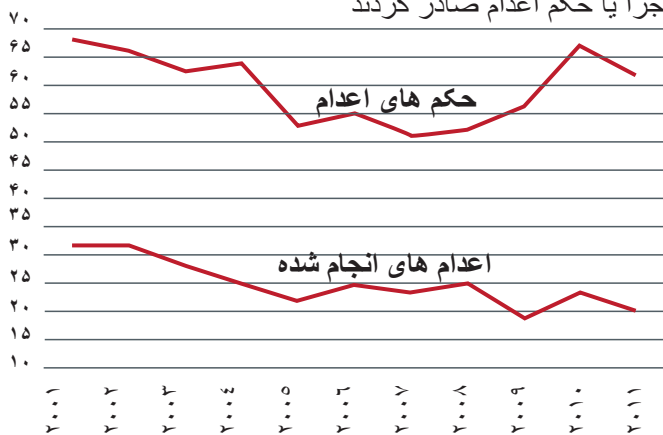
اعدام می کند

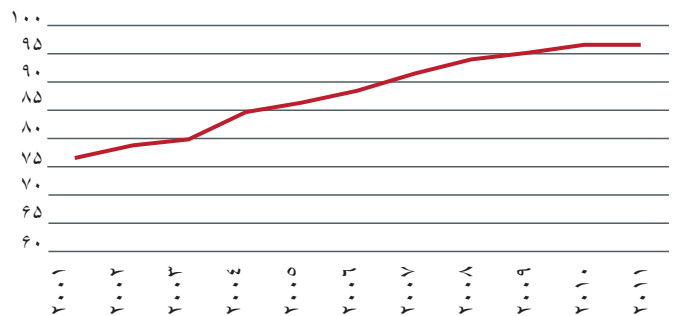
اعدام و صدور حکم اعدام در سال ۲۰۱۱ حقایق و ارقام

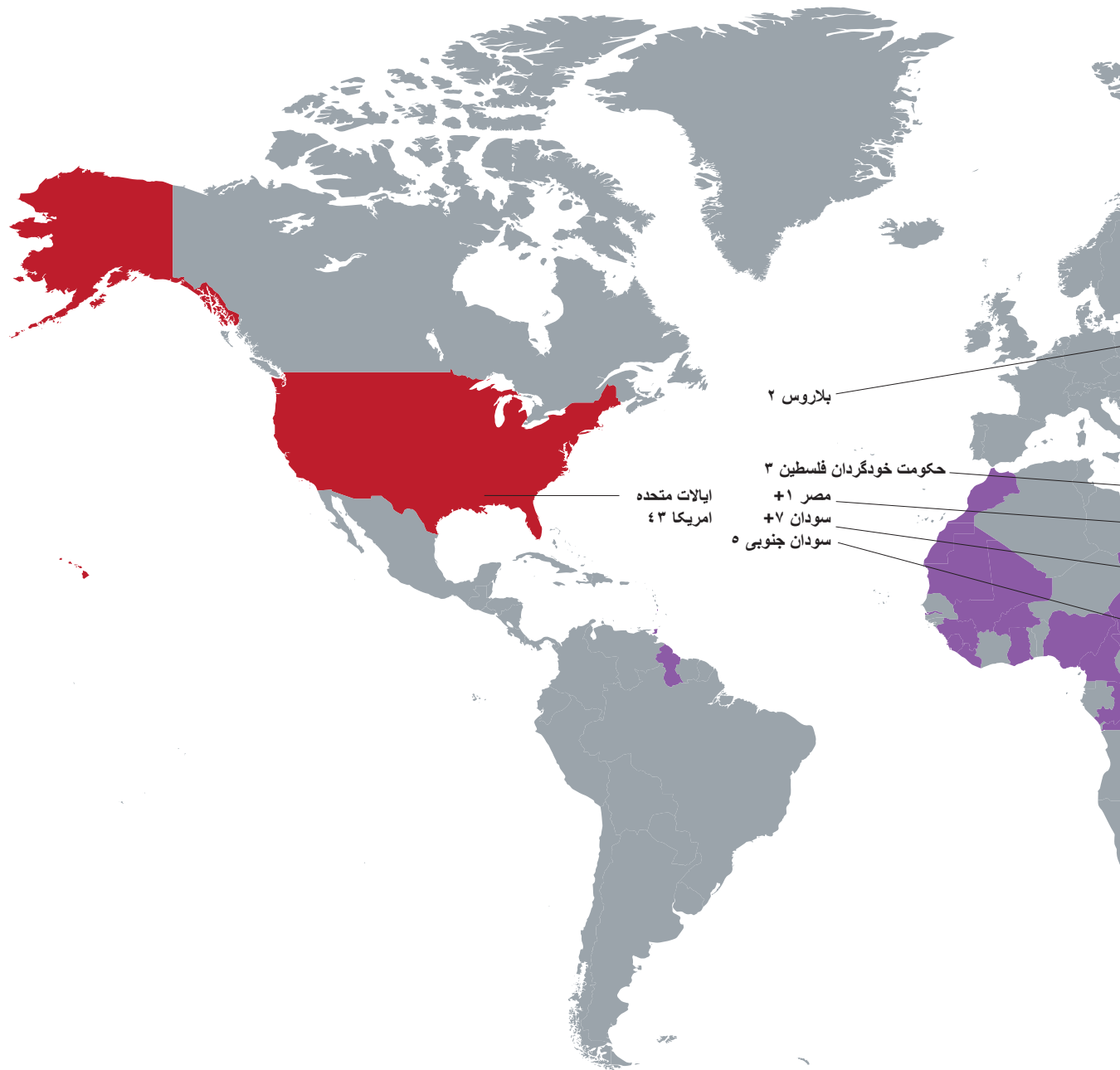

تعداد کشورهایی که اعدام را در سال های ۲۰۱۱ - ۲۰۰۱ اجرا یا حکم اعدام صادر کردند

تعداد کشورهایی که مجازات اعدام را برای تمام جرایم ملغا کرده اند: ۲۰۱۱ - ۲۰۰۱

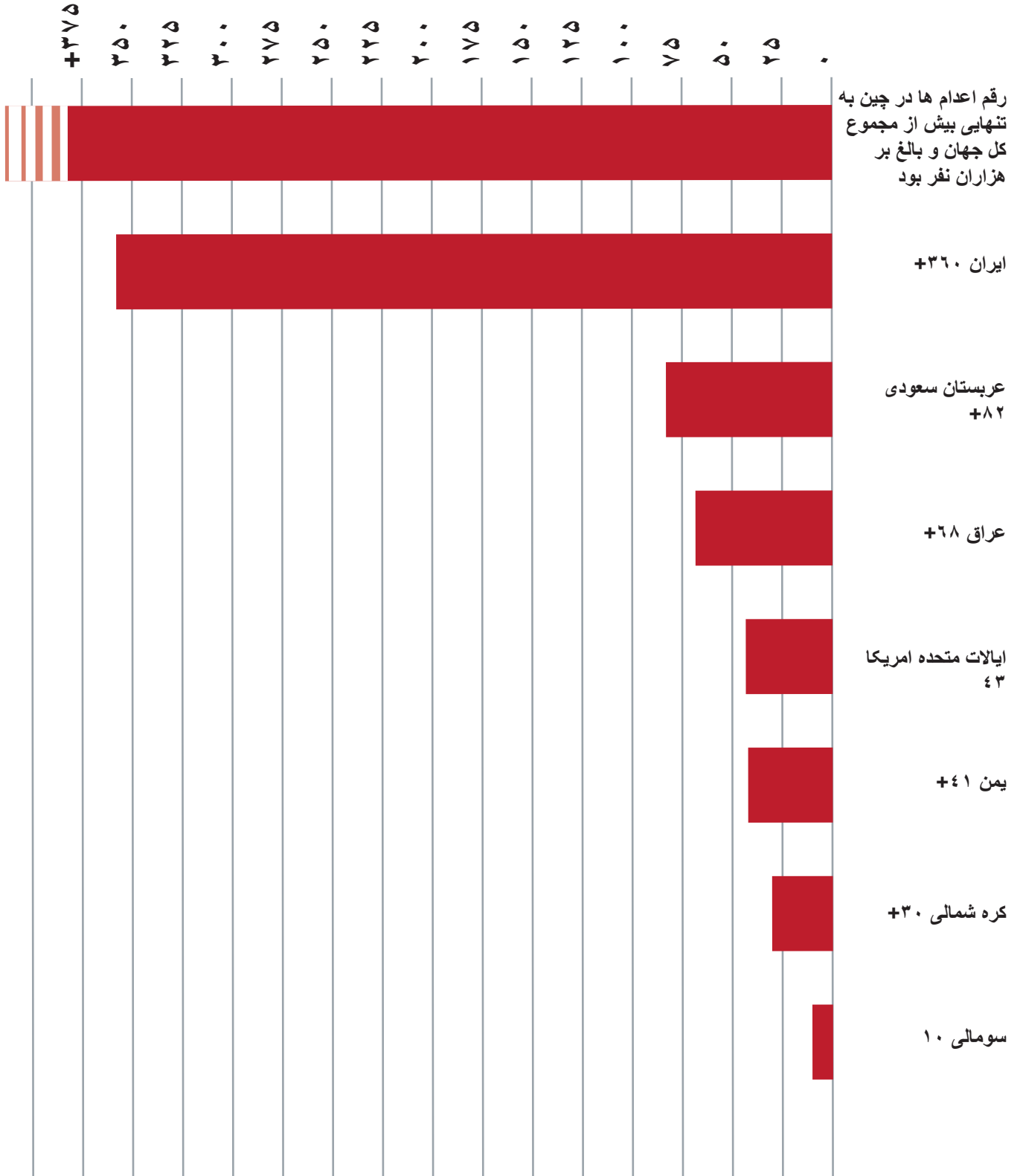
کشورهایی که اعدام را اجرا و حکم اعدام صادر کرده اند، با تعداد اعدام ها

کشورهایی که تنها حکم اعدام را صادر کرده اند

علامت + به این معناست که رقم شمارش عفو بین الملل حداقل است. در جاهایی که در کنار علامت + عددی وجود ندارد به این معناست که اعدام انجام شده (حداقل بیش از ۱ نفر) اما تعیین تعداد ممکن نبوده است.

این نقشه به طور کلی محل مرزها و حوزه های قضایی را نشان می دهد و نباید به عنوان نظر عفو بین الملل در باره مناطق مورد اختلاف تلقی شود

کشورهایی که در سال ۲۰۱۱ بالاترین تعداد اعدام را داشته اند

برد. در نوامبر، کمیسیون مستقل تحقیق بحرین که برای تحقیق و گزارش درباره رویدادهای فوریه و مارس بحرین و پیامدهای آنها تشکیل شده بود، با توجه به ترجیح ماده 6 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی برای الغای مجازات اعدام و نگرانی هایی که کمیسیون در باره عادلانه بودن محاکمه های دادگاه امنیت ملی مطرح کرده بود، توصیه کرد که حکم های اعدام مربوط به این وقایع کاهش یابد.

در مصر، حداقل یک نفر اعدام و حداقل 123 حکم اعدام صادر شد. در 16 ژانویه، محمد احمد حسین به خاطر قتل شش مسیحی قبطی و یک ننگهبان پلیس مسلمان در طی تیراندازی در حین رانندگی در ژانویه 2010، در یک دادگاه اضطراری امنیت عالی کشور به اعدام محکوم شد. او در تاریخ 10 اکتبر 2011، روز جهانی مبارزه با اعدام، و یک روز پس از سرکوب خونین معترضان قبطی در قاهره به دست دولتمردان به وسیله دار اعدام شد. هم حکم اعدام اولیه و هم اجرای اعدام در پی خشونت های فرقه گرایانه انجام شد و به این احتمال دامن زد که این اعدام کوششی از سوی دولتمردان برای سرپوش گذاشتن بر خشم عمومی انجام شده است. در پی درگیری های خشونت آمیز فرقه ای بیشتر در ایماپا در اوایل ماه مه، وزیر دادگستری اعلام کرد که از مجازات اعدام برای تنبیه «تبهکاری و تحریک فرقه ای» استفاده خواهد شد.

در تاریخ 11 فوریه، حسنی مبارک، که 30 سال بر مصر حکومت کرده بود، پس از اعتراض های گسترده مردمی استعفای خود را اعلام کرد. در تاریخ 3 اگوست، محاکمه حسنی مبارک، به همراه وزیر کشور پیشین او حبيب العدلی و چهار دستیارش به خاطر نقش آنها در کشتن و زخمی کردن معترضان در طی قیام و فساد شروع شد.⁵⁷

شورای عالی نیروهای مسلح، پس از به دست گرفتن قدرت، شرایط اضطراری را که پیوسته پس از 1981 برقرار بود حفظ کرد و امکان کاربرد مجازات اعدام را گسترش داد. این شورا جرایم تازه ای به طیف گسترده قبلی جرایم مستوجب اعدام در مصر اضافه و ابراز کرد که از آن برای مبارزه با «تبهکاری»، تجاوز و خشونت فرقه ای استفاده خواهد شد. بر اساس فرمانی که در تاریخ 14 مارس 2011 صادر شد، قانون مجازات با افزایش دو ماده در مورد «لات بازی، ایجاد وحشت و تبهکاری» اصلاح شد و این جرایم اکنون در صورت همراهی با قتل با اعدام قابل مجازات هستند. در تاریخ اول آوریل، شورای عالی نیروهای مسلح مجازات اعدام را برای مجرمان تجاوزکار شامل مجرمان نوجوان، و در صورتی که قربانی زیر 18 سال داشته باشد، اعلام کرد.

از زمانی که شورای عالی نیروهای مسلح قدرت را به دست گرفته است، دادگاه های نظامی در پی محاکمه های ناعادلانه، برای غیرنظامیان نیز حکم اعدام صادر کرده اند. دادگاه های نظامی، که قاضیان آنها اعضای ارتش هستند، تضمین های ذکر شده در حقوق بین المللی از جمله محاکمه عادلانه و علنی در دادگاه های مستقل و حق تجدید نظر موثر را در برنمی گیرند. دادرسی نظامی اعلام کرد که در ماه های فوریه تا اگوست، در حدود 12000 نفر در این دادرسی مورد پیگرد قرار گرفته اند. حداقل 17 نفر در دادگاه های نظامی به اعدام محکوم شده اند. کمیته حقوق کودک، در ملاحظات پایانی خود در 17 ژوئن 2011، از گزارش هایی در باره صدور حکم اعدام برای شخصی که در زمان ارتکاب جرم زیر 18 سال بوده است، و نقض احتمالی حقوق ملی و بین المللی، ابراز نگرانی کرد و به تاکید خواهان تحقیق در باره موضوع شد.⁵⁸ شورای عالی نیروهای مسلح بعدا اعلام کرد که شخص مورد نظر 21 سال دارد.

به جز چین، ایران تنها کشوری است که عفو بین الملل اعدام صدها نفر را در سال مورد تایید قرار می دهد. همچون سال های پیش، این سازمان معتقد است که تعداد زیادی قتل های قضایی دیگر انجام شده ولی رسماً تایید نشده است. در سال 2011، ایران همچنین یکی از چند کشور معدود در جهان بود که به طور کلی روند رو به افزایشی را در استفاده از مجازات اعدام به نمایش گذاشت. عفو بین الملل در سال 2011 افزایش قابل توجهی را در اعدام ها ثبت کرد که از اواسط 2010 شروع شده بود. این افزایش بیشتر ناشی از تعداد بسیار بالای اعدام به اتهام جرایم مخدر بود.

عفو بین الملل 360 اعدام را که قوه قضاییه یا رسانه های مجاز رسمی در داخل ایران تایید کرده بودند ثبت کرد. در میان این عده حداقل چهار زن و سه نفر افرادی بودند که در زمان ارتکاب جرایم اتهامی زیر 18 سال داشتند. اما، گمان می رود تعداد واقعی به مراتب بیشتر باشد.⁵⁹ بنا به اطلاعاتی که منابع معتبر در داخل و خارج از ایران ارایه کردند، در سال 2011، حداقل 274 اعدام دیگر انجام شد که رسماً تایید نشد، از جمله 148 اعدام در زندان وکیل آباد مشهد. این تعداد مجموع اعدام ها را به 634 مورد می رساند. حداقل 50 اعدام در انتظار عمومی انجام شده است که تقریباً چهار برابر تعداد سال 2010 است، با وجود این که رییس پیشین قوه قضاییه در بخشنامه ای در سال 2008 اعلام کرده بود که اعدام در انتظار عمومی نباید بدون اجازه وی انجام شود.⁶⁰ صدور حداقل 156 حکم تازه اعدام رسماً تایید شد، اما تعداد واقعی احتمالاً خیلی بیشتر است.

دولتمردان اطلاعات دقیق و کامل در باره تعداد افراد محکوم به اعدام در ایران را منتشر نمی کنند و وضعیت قانونی بسیاری از افراد ماه ها و گاهی سال ها ناروشن می ماند. فقدان اطلاعات را نه تنها دسترسی محدود خانواده یا وکلا به شخص محکوم، بلکه تناقض بین اظهارات شاخه های مختلف حکومت، و نیز بین مسئولان محلی و مرکزی بدتر می کند. به نظرمی رسد در بعضی موارد شاید دولت به عمد، با مقاصد سیاسی و برای آزمایش کردن واکنش جامعه بین المللی، اغتشاش آفرینی کند.

گستره مجازات اعدام در ایران بسیار وسیع است. حداقل سه اعدام به خاطر «لواط» و یک اعدام به خاطر «اشاعه فساد روی زمین» و «ارتداد» از اسلام انجام شد. در یک مورد دیگر، یک کشیش مسیحی به نام یوسف ندرخانی به خاطر «ارتداد» به اعدام با دار محکوم شد. در پایان سال، نتیجه محاکمه هنوز روشن نبود. قانون تازه مبارزه با مواد مخدر در تاریخ 4 ژانویه 2011 به اجرا در آمد و کاربرد مجازات اعدام را گسترده تر کرد. در آخرین تغییرات برای قاچاق یا داشتن بیش از 30 گرم مواد روانگردان صنعتی غیردرونی، و برای استخدام یا به خدمت گرفتن دیگران برای ارتکاب جرایم تعیین شده در قانون، سازماندهی، مدیریت و پشتیبانی مالی یا سرمایه گذاری در فعالیت های مذکور، در مواردی که مجازات عمل مجرمانه حبس ابد باشد، مجازات اعدام تعیین شده است. به طور کلی 17 جرمی که در قانون تازه مجازات اعدام است، مجازات الزامی اعدام را برای «سرکرده یا رئیس باند یا شبکه» مقرر می دارند، اگر چه تعریفی برای باند یا شبکه ارائه نشده است.

در صورت جمع زدن آمار منابع رسمی و غیررسمی، حداقل 488 نفر در سال 2011 به اتهام جرایم مواد مخدر اعدام شده اند؛ این تعداد بیش از سه چهارم جمع 634 نفر اعدامی رسمی و غیررسمی برای تمام جرایم در طول سال 2011 و افزایش تقریباً سه برابر در مقایسه با سال 2009 است که عفو بین الملل تعداد حداقل 166 اعدام برای جرایم مشابه مواد مخدر را ثبت کرد. اعضای گروه های حاشیه ای - شامل مردم تهی دست، اقلیت های قومی که از تبعیض رنج می برند، و افراد تبعه خارج به ویژه افغان ها - بیش از همه در خطر اعدام به اتهام جرایم مواد مخدر هستند. شاید در حدود 4000 افغان به خاطر جرایم مواد مخدر محکوم به اعدام باشند. کودکان محکوم به جرایم مواد مخدر نیز حکم اعدام دریافت کرده اند.

فعالان ایرانی اظهار نگرانی کرده اند که دولت ممکن است پوشش «جنگ با مواد مخدر» را برای اعدام مخالفان سیاسی به کار بگیرد.

در 2 ژانویه 2011، زهرا بهرامی، دارای تابعیت دوگانه ایرانی - هلندی، به اتهام مواد مخدر به اعدام محکوم و در 29 ژانویه ظاهراً در زندان اوین اعدام شد. او ماه ها در انزوی کامل در بازداشت بود و در این مدت گویا مورد محاکمه ناعادلانه قرار گرفته بود که پس از آن حق درخواست تجدید نظر هم نداشت. او در سال 1388 در پی تظاهراتی مرتبط با انتخابات ریاست جمهوری 1388 دستگیر شده بود و در انتظار به پایان رسیدن محاکمه به خاطر اتهام های مربوط به تظاهرات و ارتباط مورد ادعا با یک گروه مخالف غیرقانونی بود. جنازه او به خانواده اش تحویل نشد و او را در جایی دور دست دفن کردند تا خانواده او نتوانند در مراسم دفن شرکت کنند.

محمد جنگلی، کمک راننده کامیون، 38 ساله، از اقلیت کوره سنی پس از این که در کامیونی به رانندگی او در سال 2008 مواد مخدر یافت شد، در تاریخ 10 اکتبر 2011 اعدام شد. گویا او یک «اقرارنامه» را که وزارت اطلاعات تهیه کرده بود زیر شکنجه امضا کرده بود. دولتمردان به خانواده او در باره پرونده هیچ اطلاعی نداده بودند تا این که از زندان با آنها تماس گرفتند و گفتند او هشت ساعت بعد اعدام می شود و اگر مایل به دیدار با او هستند باید بلافاصله به زندان بروند. او تا زمان مرگ اظهار می کرد که نمی دانست در کامیون مواد مخدر وجود داشته است.

دولتمردان به اعدام زندانیان سیاسی و به کارگیری مجازات اعدام به عنوان ابزاری علیه اقلیت ها ادامه دادند.

حسین خضری، از اقلیت کرد پس از محکومیت به محاربه به خاطر عضویت در حزب حیات آزاد کردستان (پژاک) در تاریخ 15 ژانویه 2011 اعدام شد. او در ماه اکتبر 2010 در نامه ای از زندان ارومیه نوشت که پس از دستگیری شکنجه شده است. او ادعا کرد که شکنجه در بازداشتگاه های سپاه پاسداران در کرمانشاه و ارومیه در شمال غربی ایران و یک بازداشتگاه وزارت اطلاعات انجام گرفته و شامل روش های زیر بوده است: ضرب و شتم به مدت چند ساعت؛ تهدید علیه او و خانواده اش؛ لگد به آلت تناسلی او که باعث خونریزی و تورم به مدت 14 روز شده؛ لگد به ساق هایش که منجر به یک زخم 8 سانتی متری شد و در اواخر سال 2010 هنوز باز بود؛ و ضربه های شدید با باتون به تمام بدنش به مدت 49 روز که باعث کیبودی و التهاب شده بود. او گفت پس از شکایت از این رفتار به مدت سه روز به بازداشتگاه وزارت اطلاعات منتقل شده و در باره شکایتش مورد بازجویی قرار گرفته، اما درخواستش برای تحقیق در باره شکایت رد شده است. زندانی سیاسی **گرد زینب جلالیان** در سامیر مطلع شد که حکم اعدام او کاهش یافته است.

در دوسال گذشته، اعدام‌هایی با انگیزه سیاسی در ارتباط با نآرامی‌های پیرو انتخابات ریاست جمهوری 1388 انجام شده است. چندین اعدام به طور مشخص هر ژانویه انجام شده که به عنوان هشدار به معترضان مخالف در آستانه جشن‌های سالگشت انقلاب ایران در 11 فوریه [22 بهمن] به حساب می‌آید. در سه سال گذشته، دولتمردان بر تلاش‌هایشان برای محدود کردن آزادی بیان در رسانه‌های عمومی افزوده‌اند. قانون مربوط به جرایم سمعی و بصری سال 2008 که مجازات اعدام را مقرر می‌دارد، از سال 2011 به طور جدی از جمله علیه اشخاص مرتبط با رسانه‌های منتقد دولت و مدیران فنی اینترنتی به اجرا درآمده است. این پیگردها به عنوان بخشی از استراتژی کلی دولت ایران برای سرکوب و خاموش کردن مخالفان از جمله در اینترنت و بستن خدمات پیامک، فیلترکردن وبگاه‌ها و مسدود کردن شبکه‌های اجتماعی مثل فیس‌بوک، حمله الکترونیکی به وبگاه‌های منتقد دولت و حمله به روزنامه نگاران، وبلاگ‌نگاران و کارکنان صنعت سینما تلقی می‌شود.

غلامرضا خسروی سوادجانی، متهم به هواداری از سازمان مجاهدین خلق ایران (س.م.خ.ا) در اواخر 2011 پس از مجرمیت به محاربه (دشمنی با خدا) در ارتباط با کمک به فرستنده تلویزیونی حامی س.م.خ.ا به نام سیمای آزادی، به اعدام محکوم شد. سه متهم دیگر به هواداری از س.م.خ.ا - علی صارمی، جعفر کاظمی و محمد علی حاج آقایی - به همین دلیل در فاصله 26 دسامبر 2010 و 24 ژانویه 2011 اعدام شدند.

نگرانی از محاکمه‌های ناعادلانه، شامل نداشتن دسترسی به وکیل و فرایند واقعی تجدید نظر، زیاد بود. بعضی از متهمان پیش از شروع محاکمه وادار به «اعتراف» تلویزیونی شدند که باعث پیش‌دوری در باره بی‌گناهی آنها می‌شد. دسترسی به وکیل اغلب نفی می‌شود، به همین ترتیب دسترسی به کمک کنسولی در مورد متهمان خارجی، به ویژه در مورد افغان‌ها و دارندگان تابعیت دوگانه دریغ می‌گردد. فرصت متهمان برای درخواست تجدید نظر، طبق الزام حقوق بین‌المللی، به شدت محدود شده است. بر اساس قانون آیین دادرسی کیفری، تجدید نظر در حکم محکومیت بیش از 10 سال زندان، قطع عضو یا اعدام به عهده دیوان عالی کشور است. در ارتباط با جرایم مواد مخدر که بر اساس قانون مبارزه با مواد مخدر تحت پیگرد قرار می‌گیرد، محکومان به اعدام اصلاً حق درخواست تجدید نظر ندارند. بر اساس این قانون، حکم‌های اعدام باید به وسیله رییس دیوان عالی کشور یا دادستان کل تأیید شود، اما گزارش‌ها حاکی است که تمام این گونه حکم‌ها به دادستان کل ارجاع می‌شود. برای محکومان امکان عفو مقام رهبری به توصیه کمیسیون عفو و بخشودگی وجود دارد. زندانیان، به ویژه زندانیانی که به دلایل سیاسی در زندان هستند، اغلب در مدت بازداشت پیش از محاکمه هفته‌ها، ماه‌ها یا گاهی حتی سال‌ها در سلول انفرادی می‌مانند. گزارش‌های معتبر زیادی از شکنجه و بدرفتاری‌های دیگر، بیشتر پیش از محاکمه و گاهی پس از محاکمه، بوده است. با وجود الزام قانون در ایران که وکلا باید 48 ساعت پیش از اعدام موکل خود ابلاغیه دریافت کنند، به خانواده‌ها و وکلای متهمان اغلب اطلاعی در باره انجام اعدام داده نمی‌شود. در بعضی موارد، اعضای خانواده گفته‌اند که برای دریافت جنازه خویشاوندانشان باید به دولتمردان ایران پول پرداخت می‌کردند.

اعدام اغلب به وسیله دار و گاهی در انتظار عمومی با استفاده از جرتقیل‌های بزرگ ساختمانی انجام می‌شود. در ماه ژوئیه، شرکت جرتقیل ساختمانی تادانوی ژاپن اعلام کرد که به این دلیل فروش جرتقیل‌هایش به ایران را متوقف می‌کند. دولتمردان ایران مدعی هستند که قتل قضایی به شکل «تلافی» (قصاص) در مجازات به خاطر قتل، بر اساس اسلام در چارچوب مجازات اعدام قرار نمی‌گیرد و می‌گویند این موارد به حقوق خصوصی خانواده قربانیان مربوط است که قوه قضاییه نمی‌تواند رد کند.⁶¹ اما، این ادعا در حقوق بین‌المللی پذیرفته نیست، زیرا حکم اعدام را هنوز دولتمردان کشور صادر و اجرا می‌کنند. به علاوه، امکان پرداخت دیه - بخشش خانواده در مقابل جبران مالی - در همین زمینه شرط عفو دولتی را بر اساس حقوق بین‌المللی برآورده نمی‌سازد. حتی اگر دادگاه دولتی این «عفو خصوصی» را بپذیرد و حکم اعدام را کاهش دهد.

بعضی از اعدام‌ها در خفا انجام می‌شود که معنای آن این است که رسماً گزارش آنها منتشر نمی‌شود و خانواده اشخاص اعدامی و وکلای آنها اطلاع کافی از اعدام دریافت نمی‌کنند. به گفته فعالان محلی، خود زندانیان تنها چند ساعت پیشتر از کشته شدن خود مطلع می‌شوند. در تاریخ 21 دسامبر، آیت‌الله صادق لاریجانی، رییس قوه قضاییه، با قطعیت انجام اعدام مخفی را در ایران تکذیب کرد. گاهی در زندان‌ها، اعدام‌های دسته‌جمعی هم زمان در گروه‌های بین 20 تا 60 نفر انجام می‌شود. در زندان وکیل آباد، افراد را از تیرهای دراز در راهروهای زندان به دار می‌کشند. اعدام دسته‌جمعی در زندان‌های دیگر نیز انجام می‌شود.

در سال 2011، مثل 2010، ایران تنها کشوری در سطح جهان بود که هنوز مجرمان نوجوان را که در زمان ارتکاب جرم زیر 18 سال داشته‌اند، اعدام کرد. این اعدام‌ها در حقوق بین‌المللی به صراحت منع شده است. با وجود ادعای دولتمردان ایران که این اعدام‌ها دیگر انجام نمی‌شود،⁶² عفو بین‌الملل هنوز چنین اعدام‌هایی را ثبت می‌کند. اکثر مجرمان نوجوان که در ایران اعدام می‌شوند به خاطر قتل محکوم شده‌اند، اما بعضی از حکم‌های اعدام برای کودکان محکوم به خاطر جرایم مواد

مخدر صادر می شود. بر اساس گزارش های رسمی، در آوریل دو مجرم نوجوان در شهر ساحلی بندر عباس در جنوب اعدام شدند. نفر سوم، علیرضا ملا سلطانی، در تاریخ 21 سپتامبر در میدان گلشهر کرج در نزدیکی تهران در جایی که یک مرد را با چاقو زده بود در انتظار عمومی به دار آویخته شد. او ادعا کرد این کار را در دفاع از خود انجام داده است. دولتمردان ایران ادعا کردند که او بر اساس سال کوتاه تر قمری 18 سال داشته است. به علاوه، عفو بین الملل گزارش هایی در باره اعدام احتمالی چهار مجرم نوجوان دیگر دریافت کرد.

در نوامبر، دیوان عالی کشور ایران حکم اعدام شایان امیدوی و یک بزرگسال را به خاطر قتل و سرقت صادر کرد. بنا به گزارش ها، شایان امیدوی در اکتبر 2010 که مرتکب جرم شد 16 سال داشته است. در پایان سال 2011، عفو بین الملل فهرستی از 145 مجرم نوجوان محکوم به اعدام در ایران را گردآوری کرده بود که در سال 2008 شروع شد، گرچه دنبال کردن سرنوشت افراد در همه موارد سخت است.

زنان تنها بخش کوچکی از کل تعداد افراد محکوم به اعدام و اعدامی را در ایران تشکیل می دهند. اکثر آنها به خاطر قتل محکوم می شوند، اما بعضی از زنان نیز پس از شرکت در قاچاق مواد مخدر در سطح خرد برای تامین خانواده شان به اعدام محکوم می گردند. سه زن به نام های حوریه صباحی، لیلیا حیاتی و رقیه خلجی، که همه دارای فرزندان وابسته به آنها بودند، به خاطر قاچاق مواد مخدر در مقیاس کوچک در سپتامبر 2011 اعدام شدند. حداقل 14 زن و مرد پس از محکومیت به خاطر «زنانی محصنه» محکوم به اعدام به وسیله سنگسار هستند، گرچه از سال 2009 هیچ حکم سنگسار اجرا نشده است. سکینه محمدی آشتیانی در سراسر سال در خطر اعدام بود. او در سال 2006 به اتهام نقش خود در قتل شوهرش سنگسار و یک حکم زندان محکوم شده است. در دسامبر 2011، دولتمردان ایران گویا بحثی در باره اعدام او به وسیله دار به راه انداختند.

جنبش کوچک اما رو به رشد ایرانی، بیشتر شامل ایرانیان تبعیدی، در سال 2011 بیشتر به چشم می خورد. شرکت کنندگان در آن شامل مدافعان حقوق بشر و وکلای آنها هستند که مجبور شدند از ایران به کشورهای دیگر مثل ترکیه فرار کنند.

عفو بین الملل همچنین از مورد حداقلی وکیل مطلع است که در حال حاضر گویا به خاطر فعالیت دفاعی و فعالیت های حقوق بشری دیگر یا استفاده برحق از آزادی بیان خود در زندان به سر می برند. با وجود این، محمد جواد لاریجانی، دبیر ستاد حقوق بشر قوه قضاییه، در کنفرانسی در سازمان ملل در تاریخ 16 نوامبر 2011 اعلام کرد: «هیچ وکیلی به خاطر این که وکیل یا مدافعان حقوق بشر است در زندان به سر نمی برد.»

وکیل حقوق بشری عبدالفتاح سلطانی در تاریخ 10 سپتامبر 2011 دستگیر شد و در انتظار پایان محاکمه به اتهام «ارتباط با گروه های تروریستی»، «تبلیغ علیه نظام»، «تشکیل گروه غیرقانونی مخالف با نظام» [کانون مدافعان حقوق بشر] و «اجتماع و تلبانی به قصد اخلال در امنیت کشور» در بازداشت به سر می برد. او با اتهام دیگری نیز در ارتباط با دریافت جایزه بین المللی حقوق بشر نورنبرگ در سال 2009 روبرو است که دولتمردان «جایزه غیرقانونی» نامیده اند، گرچه او از سفر به آلمان برای دریافت آن منع شد.

کاربرد مجازات اعدام در ایران از توجه زیادی در سازمان ملل برخوردار شده است. در فوریه، کمیسیون عالی حقوق بشر سازمان ملل، گزارشگر ویژه برای اعدام های فراقضایی، فوری یا خودسرانه و گزارشگر ویژه برای استقلال قضات و وکلای در بیانیه های عمومی در باره افزایش شدید اعدام در ایران که در غیاب تضمین های رسمی بین المللی انجام می شود هشدار دادند. دبیرکل سازمان ملل در سراسر سال به جلب توجه ویژه به تعداد رو به افزایش موارد اتهام محاربه (نشمی با خدا) با مجازات اعدام علیه زندانیان سیاسی ادامه داد.⁶³ بر اساس قانون در ایران، محاربه در ارتباط با استفاده از خشونت مسلحانه است. اما، کمیسیون عالی حقوق بشر سازمان ملل، ناظران ویژه سازمان ملل و دیگر کارشناسان مستقل بارها ماهیت مساله آفرین و خودسرانه این گونه اتهام ها را مورد سوال قرار داده اند. گزارشگر ویژه حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران، در گزارش خود به مجمع عمومی سازمان ملل در ماه سپتامبر، نگرانی ویژه خود را از اعدام های دسته جمعی مخفی در داخل زندان ها و نیز اعدام در انتظار عمومی ابراز کرد.⁶⁴ گزارشگر ویژه شکنجه و مجازات ها و رفتارهای ظالمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز در ماه سپتامبر در فراخوانی عمومی به دولت ایران برای اعلام تعلیق فوری مجازات اعدام به ویژه در مورد جرایم مواد مخدر و مجرمین نوجوان به همکاران خود پیوست. کمیته حقوق بشر، در ملاحظات پایانی خود در نوامبر 2011 بر گزارش کشوری ایران، نگرانی خود را از موارد زیر ابراز کرد: خطر آزار و تعقیب، مجازات های ظالمانه و حتا مجازات اعدام برای هم جنس گرایان زن و مرد، دوجنس گرایان، و دگرجنس گونه ها؛ دامنه گسترده جرایم اغلب مبهمی که به اجرای مجازات اعدام می انجامد؛ تداوم اجرای مجازات اعدام در انتظار عمومی، و سنگسار به عنوان شیوهی اعدام. کمیته همچنین با نگرانی تعداد زیاد اعدام های دولتی در مناطق اقلیت نشین، تداوم اعدام کودکان و صدور حکم اعدام برای کودکان، و الزام مادهی 225 لایحه

قانون مجازات به صدور حکم اعدام برای مردان محکوم به ارتداد را مورد ملاحظه قرار داد.⁶⁵

دولت عراق به ندرت اطلاعات مربوط به اعدام ها، به ویژه نام اعدام شده ها و تعداد دقیق آنها، را فاش می کند. بر اساس اطلاعات عفو بین الملل، حداقل 68 نفر، از جمله دو خارجی و سه زن، در عراق اعدام شدند. صدها نفر به اعدام محکوم شدند؛ بین ژانویه 2009 و سپتامبر 2011، 735 حکم اعدام برای تایید نهایی به رییس جمهوری عراق ارجاع شد که 81 مورد از آنها تایید شده اند. اکثر حکم های اعدام علیه کسانی صادر و اجرا شد که به وابستگی یا شرکت در حمله های گروه های مسلح، از جمله قتل، آدم ربایی، تجاوز یا جرایم خشونت آمیز دیگر محکوم شده بودند.

در تاریخ 16 نوامبر، 11 نفر از جمله یک زن، که به ارتکاب جرایم مربوط به تروریسم محکوم شده بودند گویا در زندان الکاظمیه بغداد اعدام شدند. در میان اعدام شدگان مرد یک تبعه مصر و یک تبعه تونس به نام پیری الطریقی بود که در سال 2006 به اتهام شرکت در اقدامات مربوط به تروریسم به وسیله نیروهای آمریکایی دستگیر شده بود. دادگاه مرکزی جنایی عراق در محاکمه ای که به نظر نمی رسد موازین بین المللی را برآورده کرده باشد او را به خاطر شرکت در بمب گذاری در سامره در همان سال به اعدام محکوم کرد. مداخله رهبر النهضه تونس راشد غنوشی در آغاز به تعویق کوتاه در اجرای اعدام انجامید.

محاکمه در دادگاه مرکزی جنایی عراق بسیار کوتاه بود و پیش از صدور حکم فقط چند دقیقه طول می کشید. متهمان پرونده های کیفری اغلب شکایت داشتند که در بازداشت پیش از محاکمه از آنها زیر شکنجه و بدرفتاری های دیگر «اعتراف» کسب شده است. آنها اغلب بدون دسترسی به وکیل یا خانواده خود در بازداشتگاه پلیس در انزوای کامل در بازداشت می ماندند، در زمان معین و معقولی به حضور قاضی تحقیق اعزام نمی شدند و از دلیل دستگیری خود مطلع نمی شدند. «اعتراف» کسب شده از آنها اغلب در دادگاه بدون اقدام کافی برای تحقیق در باره ادعای شکنجه متهم پذیرفته می شد. این «اعتراف ها» معمولاً از تلویزیون ماهواره ای عراقیه زیر کنترل دولت پخش می شود و فرض بر بی گناهی را تضعیف می کند.

در تاریخ 27 آوریل 2011، دادگاه استیناف در بغداد حکم اعدام سال 2006 موید یاسین عزیز عبدالرزاق، سرهنگ پیشین ارتش عراق در زمان صدام حسین را تایید کرد. او در سال 2004 به وسیله نیروهای آمریکایی دستگیر و به عراقی ها تحویل شده بود. ادعا می شود که او بین سال های 2004 و 2006 برای امضای «اعتراف» به مجرمیت خود شکنجه شد و سپس در برای اولین بار برابر دادگاه مرکزی جنایی عراق حضور یافت. خانواده او به عفو بین الملل گفت که آنها در باره محل بازداشت، محاکمه و حکم اعدام او در نوامبر 2006 از طریق اخبار تلویزیون مطلع شدند. آنها برای اولین بار در سال 2009، چهار سال پس از دستگیری او، اجازه دیدار با او را یافتند.

در سامیر، اعلام شد که طارق عزیز، معاون نخست وزیر و وزیر خارجه پیشین در زمان صدام حسین، در سال 2012 پس از خروج نیروهای آمریکایی از عراق اعدام خواهد شد. عزیز در اکتبر 2010 به اعدام محکوم شد. همچنین اعلام شد که قانونی در دست بررسی است که تصویب حکم های اعدام را ظرف 15 روز پس از صدور به وسیله رییس جمهوری الزامی خواهد کرد.

تعدادی از سیاست مداران در اسرائیل خواهان حکم اعدام برای دو فلسطینی متهم به قتل یک خانواده اسرائیلی در شهرک ایتمار در ماه مارس شده اند؛ اما آنها به حبس های ابد متعدد محکوم شده اند. اسرائیل تنها یک بار در سال 1962 مجازات اعدام را در باره آدولف آیشمن اجرا کرده است.

در اردن از سال 2006 تاکنون اعدام انجام نشده است، اما گویا در سال 2011 حداقل 15 حکم اعدام صادر شده است. مجازات قتل در اردن اعدام است، اما دادگاه ها معمولاً حکم را کاهش می دهند چون گاهی خانواده قربانیان به آسان گیری رضایت می دهند.

در کویت از سال 2007 تاکنون اعدام انجام نشده است، اما گویا در سال 2011 حداقل 17 حکم اعدام، از جمله برای سه زن، به خاطر قتل و قاچاق مواد مخدر صادر شده است. مجازات اعدام در قانون مجازات کشور مقرر شده که بخش هایی از آن بر قانون شرع استوار است. پرونده های اعدام در کویت اغلب به خارجیان، هم به عنوان مجرم و هم قربانی، مربوط می شود. در ماه ژانویه، یک مرد مصری به خاطر قتل همسر فیلیپینی اش به اعدام محکوم شد. دو ایرانی و یک کویتی به خاطر جاسوسی برای ایران در ماه مارس در دادگاه بدوی به اعدام محکوم شدند. آنها درخواست تجدید نظر کرده اند. در ماه ژوئن، سه بنگلادشی به اتهام قتل یک راننده تاکسی بنگلادشی به اعدام محکوم شدند. یک حکم اعدام که ابتدا در سال 2010 علیه یک زن

کویته به خاطر آتش زدن چادر محل یک جشن عروسی و کشتن 57 نفر از مهمانان صادر شده بود، در ماه ژوئن در دادگاه تجدید نظر تایید شد.

این دومین حکم اعدام است که تاکنون علیه یک زن در کویت صادر شده است.

در نوامبر 2011، کمیته حقوق بشر از کویت خواست تعلیق رسمی مجازات اعدام را اعلام کند. اما، در باره تعداد زیاد جرایم قابل مجازات با اعدام، از جمله جرایم مبهم مربوط به امنیت داخلی و خارجی و «نیوید شفافیت در باره اولویت [میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی] بر قوانین مغایر یا متناقض ملی از جمله قانون شرع و مسایل ناموجود در قانون شرع» ابراز نگرانی کرد. کمیته توصیه کرد تا با حذف جرایمی که به مفهوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی مهمترین جرایم به شمار نمی روند و پیوستن به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی موارد نقض ماده (2)6 میثاق برطرف شود.⁶⁶

در لبنان در سال 2011 برای هفتمین سال پیاپی اعدام انجام نشد، اما به گفته سازمان های محلی، در سال 2011 هشت حکم تازه اعدام، از جمله برای پنج نفر که غیابی محاکمه شدند، صادر شد. دادگاه های نظامی حداقل سه حکم اعدام علیه اشخاص متهم به همکاری با اسرائیل صادر کردند. بر اساس قانون لبنان، اعدام باید به وسیله رییس جمهوری، رییس پارلمان و نخست وزیر تایید شود. در کارگاه هایی به مناسبت روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام در اکتبر، چندین سازمان غیردولتی خواهان الغای مجازات اعدام شدند. آنها مدعی شدند که قوه قضاییه پر ابراد و بدون استقلال است و به یک تحقیق استناد کردند که بر اساس آن 53 درصد پاسخ دهندگان طرفدار الغای اعدام بودند و 70 درصد گفته بودند به نظام قضایی اعتماد ندارند. بنا بر یک تحقیق دیگر سازمان های غیردولتی که در سال 2009 در میان نمایندگان مجلس انجام شد گویا 74 درصد نمایندگان از «الغای فوری یا تدریجی مجازات اعدام» حمایت کرده اند.

در باره حکم اعدام با اجرای اعدام در لیبی در سال 2011 هیچ اطلاعی در دست نبود. بخش های بزرگی از دولت پس از فوریه 2011 در اختیار دولت نبوده اند و نظام قضایی در بیشتر سال چندان عمل نکرده است. در نیوید دادگاه های فعال و در فضای آشکار معافیتهای از مجازات، نیروهای قذافی و جنگجویان مخالف به قتل های فراقتضایی، شکنجه و بازداشت خودسرانه متوسل شدند.

تا پیش از وقوع قیام و درگیری مسلحانه در پی آن در اواخر فوریه، مجازات اعدام و مجازات های ظالمانه دیگر برای طیف گسترده ای از جرایم برقرار بود. پس از سرنگونی دولت سرهنگ معمر القذافی، هیچ تغییری در قوانین رخ نداده است، اما حکم اعدام گویا صادر نشده زیرا محاکمه ای انجام نشده است. خود معمر القذافی، بعضی اعضای خانواده او و تعداد زیادی از افراد متهم به هواداری از او به وسیله جنگجویان مخالف دستگیر و غیرقانونی به قتل رسیدند. پسر او، سیف الاسلام القذافی، دستگیر شد و در پایان سال در زینتان در بازداشت یک نیروی شبه نظامی به دور از اختیار دولت مرکزی به سر می برد. با وجود این که دادگاه بین المللی کیفری حکم جلب او را صادر کرده، دولتمردان لیبیایی اعلام کرده اند که قصد دارند او را داخل کشور محاکمه و خواهان اعدام او به خاطر نقش وی در درگیری شوند. آنها همچنین می خواهند رییس اطلاعات پیشین لیبی عبدالله السنوسی را به خاطر جرایم احتمالا مستوجب اعدام محاکمه کنند؛ دادگاه بین المللی کیفری خواهان دستگیری او نیز هست، اما در پایان سال، او فراری بود. با وجود ابراز نگرانی عفو بین الملل و دیگران در باره امکان تضمین محاکمه عادلانه بدون صدور حکم اعدام به وسیله نظام قضایی لیبی که بیش از 40 سال مستقل نبوده است، در اواخر نوامبر، دادستان دادگاه بین المللی کیفری لوییس مورنو اکامپو گفت که می توان سیف الاسلام القذافی را در لیبی محاکمه کرد.

در مراکش/صحرای غربی، صدور پنج حکم اعدام گزارش شد، اما از سال 1993 در این کشور مجازات اعدام اجرا نشده است. در ماه اکتبر، عادل العثمانی به خاطر طراحی حمله با بمب به جامعه الفنا در شهر مراکش بر اساس قانون ضد تروریستی که جرایم منصوب به تروریسم را قابل مجازات با اعدام مقرر کرده، به اعدام محکوم شد. در ماه آوریل، ملک محمد پادشاه مراکش در چارچوب عفو بزرگ، پنج حکم اعدام را به حکم زندان کاهش داد. در ماه ژوئن، مدیر امور جزایی وزارت دادگستری محمد عبدالنباوی گفت 103 زندانی محکوم به اعدام از جمله دو زن در مراکش در انتظار اعدام به سر می برند.⁶⁷ او همچنین گفت که قانون اساسی تازه که در اول ژوئیه تصویب شد و حق زندگی را در بر دارد، به فرایند الغای مجازات اعدام سرعت خواهد بخشید. اقدامات دیگری که برنامه ریزی شده شامل کاهش تعداد جرایم مستوجب اعدام از 30 مورد به 1 مورد بر اساس اصل «مهمترین جرایم» می شود.

در عمان در سال 2011 هیچ مورد اجرای اعدام گزارش نشد و در طی سال رسماً تایید شد که در سال 2010 هم وضع به همین ترتیب بوده است.

سه نفر در سرزمین های اشغالی فلسطین اعدام شدند و حداقل پنج حکم اعدام صادر شد. تمام اعدام ها در غزه زیر دولت موجود حماس و بدون رعایت الزام قانونی تایید رییس جمهوری حکومت خودگردان فلسطین محمود عباس انجام شد. یک حکم اعدام در کرانه غریبی زیر کنترل حکومت خودگردان فلسطین گزارش شد، اما رییس جمهوری عباس از تایید اعدام ها سر باز زده است. حکومت خودگردان فلسطین و حماس کابینه خود را دارند و برای اجرای عدالت کیفری در مناطق خود از متن های حقوقی متفاوت استفاده می کنند. هر دو از قانون انقلابی سازمان آزادیبخش فلسطین 1979 در دادگاه نظامی استفاده می کنند و اکثر حکم های اعدام در این دادگاه ها صادر می شود. دولت حماس از مجازات اعدام فعالانه استفاده می کند، اما در کرانه غریبی پیش نویس قانون مجازات در دست است که این شکل از مجازات را لغا خواهد کرد. قانون فلسطین همکاری با اسرائیل، قتل و قاچاق مواد مخدر را مستوجب اعدام می داند. سه اعدام در غزه اشخاصی را شامل می شد که در دادگاه نظامی حماس به خاطر «همکاری با اسرائیل» محکوم شده بودند. در تاریخ 5 ماه مه، یک نفر به اتهام همکاری با اسرائیل تیرباران شد و در تاریخ 26 ژوئیه پدر و پسری به نام های محمد و رمی ابو غناس به همان اتهام به دار آویخته شدند.

در سال 2011 در قطر انجام اعدام گزارش نشد و در طی سال رسماً تایید شد که در سال 2010 هم وضع به همین ترتیب بوده است. اما در سال 2011 حداقل سه حکم تازه اعدام صادر شد.

اعدام های تایید شده در عربستان سعودی در سال 2011 بیش از سه برابر شد. حداقل 82 نفر - در مقایسه با 27 نفر در سال 2010 - از جمله 28 خارجی و پنج زن اعدام شدند. این وضعیت روند مداوم نزولی سال های گذشته را معکوس و عربستان سعودی را در میان کشورهایایی در جهان قرار داد که هر سال - از سال 2007 - اعدام در آن کاهش یافته بود و در سال 2011 به شدت افزایش یافته است. حداقل ۹ حکم اعدام صادر شد گرچه آمار واقعی بسیار بالاتر تصور می شود. صدها نفر گویا محکوم به اعدام و بسیاری از آنها شهروندان خارجی مجرم به جرایم مواد مخدر هستند. اکثر زندانیان از محاکمه عادلانه سازگار با موازین بین المللی برخوردار نبودند. آنها اغلب وکیل مدافع نداشتند و در بسیاری موارد از پیشرفت روند حقوقی علیه خود اطلاع پیدا نکرده بودند. محکومیت آنها می تواند تنها بر پایه اعتراف باشد که در زیر شکنجه یا با فریب کسب می شود.

افرادی که در زمان ارتکاب جرم اتهامی کودک بودند محکوم به اعدام و در بازداشت بودند. بیانیه وزارت کشور از بندر بن جزاء بن رمیثان اللهبی که در تاریخ 10 اکتبر 2011 اعدام شد، به عنوان «نوجوان» یاد کرد، اما هیچ اطلاعی در باره سن او در زمان ارتکاب جرم اتهامی یا اعدام ارائه نشد.

بسیاری از اعدام شدگان در سال های گذشته شهروندان خارجی و اکثر آنها از کشورهای در حال توسعه افریقایی و آسیایی بوده اند. آنها به ویژه در فرایند پنهان کاری و سریع عدالت کیفری آسیب پذیر هستند. در تاریخ 7 اکتبر، هشت مرد کارگر مهاجر بنگلادشی به اتهام قتل یک مرد مصری در سال 2007 به روش گردن زنی اعدام شدند. در واکنش، دولت های محلی کشورهای مثل اندونزی، پاکستان، فیلیپین و سری لانکا تلاش هایشان را برای مداخله از طریق مجراهای دیپلماتیک، تامین وکیل یا حتا پرداخت دیه به خویشاوندان قربانیان - که بر اساس قانون عربستان سعودی می توانند محکوم را ببخشند - افزوده اند.

دو برادر محمد جابر شهیه الجعید و سعود جابر شهیه الجعید پس از تایید حکم اعدام به وسیله پادشاه در آوریل 2011 در خطر اعدام قریب الوقوع به سر می بردند. آنها به اتهام قتل در سال 1988 در پی محاکمه ای ظاهراً ناعادلانه به اعدام محکوم شده بودند. به گفته وکلای که پس از صدور حکم به آنها کمک کرده بودند، هیچ یک از دو برادر در زمان محاکمه اول به وکیل دسترسی نداشت و سعود جابر شهیه الجعید زیر فشار دولتمردان و پس از دستگیری پدر پیرش برای اعمال فشار به او به قتل اعتراف کرد. دو برادر بیش از یک دهه را در زندان در انتظار رسیدن فرزند مرد مقتول به سن بزرگسالی گذراندند. در سال 2009، پس از این که تمام فرزندان به سن بلوغ رسیدند، به دادگاه اطلاع دادند که دیه را نمی پذیرند و می خواهند که این دو مرد اعدام شوند.

در سال 2011، عربستان سعودی مجازات اعدام را برای طیف گسترده ای از جرایم، از قتل، تجاوز، سرقت و آدم ربایی تا جادوگری و جرایم مواد مخدر به کار گرفت. در تاریخ 19 سپتامبر، یک تبعه سودان، عبدالحمید بن حسین مصطفی الفکی، پس از محکومیت به خاطر جادوگری در شهر مدینه به روش گردن زنی اعدام شد و در تاریخ 12 دسامبر، زنی پس از محکومیت به خاطر «سحر و جادوگری» اعدام شد. پیش نویس قانون تازه ضد ترور، قانون جزایی برای جرایم تروریستی و تامین مالی برای تروریسم، در سال 2011 ارائه شد. در این پیش نویس مجازات اعدام در 27 مورد به کار گرفته می شود و در صورت تصویب، گستره مجازات اعدام را وسیعتر خواهد کرد. پیش نویس دارای تعریف های مبهمی برای جرایم مربوط است، اما هیچ یک از مقررات آن صدور حکم اعدام برای مجرمان نوجوان یا معلولان ذهنی را منع نمی کند؛ در عین حال، فاقد تضمین های کافی برای انجام محاکمه عادلانه است.⁶⁸

صدور حکم های اعدام در سوریه ادامه یافت. گزارش های تایید نشده ای از اجرای اعدام دریافت شد. دولت در سوریه به خانواده های اشخاص اعدام شده اطلاعی نمی دهد. خشونت ادامه دار، که به طور عمده از سوی دولت علیه معترضان مسالمت جوی خواهان اصلاحات جریان دارد و سرکوب اعضای جامعه مدنی به وسیله دولت، نظارت بر اجرای مجازات اعدام و گردآوری اطلاعات در باره آن را مشکلتر می سازد.

در اواخر دسامبر، رییس جمهوری بشارالاسد گویا قانونی را برای اجرا امضا کرد که برای هر شخصی که اسلحه «به قصد انجام اعمال تروریستی» تامین یا به تامین آن کمک می کند، مجازات اعدام مقرر می دارد. هدف این قانون معترضان ضد دولت است که به ادعای دولت سوریه «تروریست های مسلح» هستند. اعتراض علیه رژیم 40 ساله خانواده اسد که جان 4300 نفر از مردم از جمله 200 کودک را گرفته، در پایان سال ادامه داشت.

در تونس از سال 1991 هیچ کس اعدام نشده است. برای اولین بار از سال 2008 تاکنون، حکم اعدام تازه ای صادر نشد. در تاریخ 14 ژانویه، پس از کمتر از یک ماه اعتراض های بیشتر مسالمت آمیز در تونس، رییس جمهوری زین العابدین بن علی به عربستان سعودی گریخت و به طور ناگهانی به حکومت استبدادی 23 ساله خود خاتمه داد. بر اساس آمارهای رسمی، در طی قیام، حداقل 300 نفر کشته و 700 نفر زخمی شدند. در ماه ژوئن، وزارت دادگستری اعلام کرد که در صورتی که عربستان سعودی زین العابدین بن علی را مسترد نکند، او غیابی محاکمه خواهد شد و در صورت محکومیت ممکن است به خاطر قتل و شکنجه به اعدام محکوم شود. پس از انتخابات در ماه اکتبر، که در آن حزب اسلامی النهضه بیشترین تعداد آرا را کسب کرد، یک دولت تازه ائتلافی تشکیل شد. مجلس موسسان جدید قانون اساسی تازه ای را تهیه خواهد کرد و یک رییس جمهوری موقت، منصف مزروقی، فعال حقوق بشر و از زندانیان عقیدتی پیشین مورد حمایت عفو بین الملل بر سر کار آمد. هر دو امکان فرصتی را برای پیشبرد هدف الغای مجازات اعدام فراهم می کنند.

در فوریه 2011، شورای وزیران دولت گذار تونس قصد خود برای تصویب عهدنامه های بین المللی حقوق بشری را اعلام کرد. صابر رقوی، که در سال 2007 بر اساس قانون ضد تروریسم 2003 به اعدام محکوم شده بود، در یک عفو عمومی آزاد شد. در ماه ژوئیه، تونس به اساسنامه رُ دادگاه بین المللی کیفری پیوست که مجازات اعدام را رد می کند. در جلسه ای با عفو بین الملل در تونس در ماه دسامبر، رییس جمهوری مزروقی تعهد خود به الغای مجازات اعدام را تایید کرد و گفت سیاست اعدام نکردن برقرار خواهد ماند. در ماه دسامبر، رییس جمهوری با موفقیت از دولت مالی خواهان عفو بشیر سیمون، شهروند تونسی، و بازگرداندن او به کشور شد. مداخله رهبر النهضه راشد الغنوشی به خاطر یک تونسی دیگر، پسری طریقی که در عراق به اتهام بمب گذاری به اعدام محکوم شده بود تنها به تعویق کوتاه انجامید، اما سرانجام او نتوانست از اعدام وی جلوگیری کند.

امارات متحده عربی برای اولین بار پس از 2008 اعدام را از سر گرفت. رشید ربیع الرشیدی در یک میدان تیر در دبی تیرباران شد. او به خاطر تجاوز به یک پسر چهار ساله به نام موسی مختار احمد و قتل او در مسجدی در سال 2009 به اعدام محکوم شده بود. حداقل 31 حکم اعدام صادر شد که حداقل 12 نفر از آنها به اتهام وارد کردن مواد مخدر به کشور به اعدام محکوم شدند. مثل کشورهای دیگر این بخش از منطقه، مجازات اعدام اغلب علیه کارگران مهاجر به ویژه از آفریقا و آسیا صادر می شود که به خصوص از کمک حقوقی موثر، اطلاع از روند محاکمه در دادگاه و حکم نهایی و امکان جبران مالی (دیه) به خانواده قربانیان محروم هستند.

حکم اعدام 17 کارگر مهاجر هندی که به خاطر قتل یک تبعه پاکستان محکوم و دادگاه درخواست تجدید نظرشان در اواخر سال 2010 به تعویق افتاده بود، در تاریخ 12 سپتامبر کاهش یافت. پس از این که خانواده قربانی مبلغ 3/4 میلیون دینار (تقریباً 1 میلیون دلار امریکا) را پذیرفت و درخواست قصاص را پس گرفت، دادگاه تجدید نظر در شارجه حکم را به دو سال زندان کاهش داد که سپری شده است. اما، در پایان سال 2011، آنها هنوز در بازداشت بودند، زیرا اتهام های دیگر کیفری و مدنی هنوز در ارتباط با همان واقعه مطرح است.

در واکنش به گزارش عفو بین الملل در باره مجازات اعدام در سال 2010، یک قاضی دادگاه عالی فدرال در اوایل آوریل 2011 یافته های این سازمان را رد کرد و گفت که جرایم مستوجب اعدام بر اساس قانون شرع مورد محاکمه قرار می گیرد. بر اساس این قانون تنها خانواده قربانی می تواند در پرونده قتل علیه مجازات اعدام تصمیم بگیرد، نه قاضی؛ در غیر این صورت خانواده خواهان تلافی می شود. در باره اتهام حکم های اعدام برای مجرمان نوجوان، او گفت که بزرگسالی به آثار جسمانی بلوغ بستگی دارد. اما، کنوانسیون حقوق کودک مقرر می دارد که هیچ کس زیر سن 18 سال در زمان ارتکاب جرم نباید به اعدام محکوم شود. امارات متحده عربی از سال 1997 به کنوانسیون حقوق کودک متعهد است. گزارش های مطبوعات

نشان می دهند که دادگاه استیناف دوی - بالاترین دادگاه در نظام حقوقی جداگانه آن - به طور کلی به کنوانسیون حقوق کودک پایبند است. اما، دیوان عالی امارات متحده عربی در ابوظبی در مغایرت با حقوق بین المللی مجرمان نوجوان را به اعدام محکوم کرده است.

دولتمردان یمن در سال 2011 حداقل 41 نفر را اعدام و حداقل 29 نفر را به اعدام محکوم کردند. منابع رسمی در سال 2011 گزارش دادند که در سال 2010، 62 اعدام انجام شده که بیش از 53 موردی است که عفو بین الملل در پایان آن سال ثبت کرد. مجازات اعدام در سطحی گسترده برای طیف وسیعی از جرایم، از جمله جرایمی فاقد خشونت مرگبار، در یمن مورد استفاده قرار گرفت. حکم های اعدام اغلب پس از محاکمه هایی که موازین بین المللی عدل را برآورده نمی کردند و علیه کسانی که ممکن است در زمان ارتکاب جرم اتهامی زیر 18 سال داشته باشند صادر می شود.

با وجود این واقعیت که قانون یمن در حال حاضر صدور و استفاده از مجازات اعدام برای نوجوانان را منع می کند، به علت اختلاف نظر درباره این که مجرمان نوجوان در زمان ارتکاب جرم زیر 18 سال بوده اند یا خیر، اعدام آنها ادامه دارد. در بعضی موارد، این موضوع ناروشن است، زیرا آنها شناسنامه ندارند. در ماه ژانویه 2011، دادستان کل درخواست فرجام محمد طاهر ثابت سموم و فواد احمد علی عبدالله را که احتمالاً در زمان ارتکاب جرم، به ترتیب در سال 1999 و 2004، کمتر از 18 سال سن داشتند، رد کرد.⁶⁹ در آن زمان، عفو بین الملل از حداقل هشت مجرم نوجوان محکوم به اعدام دیگر اطلاع داشت. در ماه های فوریه و آوریل، دادگاه هایی در صنعا حکم های اعدام علیه یک سوریلی و یک ایرانی را به خاطر وارد کردن مواد مخدر به کشور تأیید کردند. این کار خلاف حقوق بین المللی است، زیرا جرایم مواد مخدر در ردیف «مهمترین جرایم» قرار نمی گیرند که برای آنها مجازات اعدام اجرا شود.

در پایان 2011، فرایند نگارش قانون اساسی در مصر، لیبی و تونس در جریان بود و اصلاح در قانون اساسی در الجزایر، بحرین، سوریه و یمن مورد بحث بود.

کشورهای جنوب صحرای آفریقا

در سال 2011، بنین قانونی برای تأیید پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی با هدف لغای مجازات اعدام به تصویب رسانید؛ این قانون هنوز ابلاغ نشده است. سیرا لیون تعلیق رسمی اجرای اعدام را اعلام کرد. وجود تعلیق در نیجریه نیز تأیید شد. کمیسیون بازنگری قانون اساسی در غنا لغای مجازات اعدام را در قانون اساسی تازه توصیه کرد.

در سال 2011 عفو بین الملل حداقل 22 اعدام در سه کشور جنوب صحرای آفریقا ثبت کرد: سومالی (10)، سودان جنوبی (5) و سودان (+7). در سال 2010، چهار کشور (بوتسوانا، گینه استوایی، سومالی و سودان) زندانیان محکوم را اعدام کردند و در مجموع 19 نفر اعدام شدند، در حالی که در سال 2009 تنها دو کشور حکم اعدام را اجرا کردند (10 اعدام در بوتسوانا و سودان ثبت شد). اعدام در این منطقه نادر و محدود به تعداد بسیار کمی از کشورهاست.

عفو بین الملل در سال 2011 صدور حداقل 254 حکم اعدام را در 25 کشور جنوب صحرای آفریقا ثبت کرد: بوتسوانا (1)، بوركینا فاسو (3)، کامرون (+)، چاد (+)، کنگو (جمهوری دموکراتیک) (+)، کنگو (جمهوری) (3)، گامبیا (13)، غنا (4)، گینه (16)، کنیا (+11)، لیبیا (1)، ماداگاسکار (+)، مالاوی (2)، مالی (2)، موریتانی (8)، نیجریه (72)، سیرا لیون (2)، سومالی (+37): +32 به وسیله دولت گذار فدرال؛ 4 در پونتلند؛ 1 در گالمودوگ، سودان جنوبی (+1)، سودان (+13)، سوازیلند (1)، تانزانیا (+)، اوگاندا (5)، زامبیا (48)، و زیمبابوه (+1).

روند مثبت دور شدن از استفاده از مجازات اعدام در کشورهای جنوب صحرای آفریقا با این واقعیت به نمایش در می آید که در بیشتر کشورهایی که حکم اعدام هنوز صادر می شود، تعداد آنها کم و در سراسر سال استثنایی است. تنها در نیجریه، سومالی و زامبیا، و به میزان کمتری در کنیا، موریتانی و سودان، حکم اعدام هنوز ویژگی معمولتر فرایند عدالت کیفری است.

در تاریخ 18 آگوست، مجلس ملی بنین به نفع تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی با هدف

الغای مجازات اعدام رای داد، اما در پایان سال رییس جمهوری بونی توماس هنوز فرایند تصویب را نهایی نکرده بود. با وجود این که قانون بنین صدور حکم اعدام را برای جرایم مختلف مقرر می دارد، آخرین اعدام در سال 1987 انجام شده است.

در سال 2011 هیچ کس در **بوتسوانا** اعدام نشد؛ اما، یک نفر به اعدام محکوم شد. ده حکم قبلی کاهش یافت یا بخشوده شد. یکی از این احکام، حکم اعدام مایکل مولاف، متولد افریقای جنوبی است که در سال 2008 به خاطر قتل دو نفر زیمبابویایی در سال 2000 صادر شد. در مرحله تجدید نظر، دادگاه به این نتیجه رسید که علل مخففه وجود دارد از جمله این که قتل عمدی نبوده است، و حکم مولاف را در ماه مه به 20 سال زندان کاهش داد. موضع دولت در باره خودداری از دادن اطمینان به کشورهای دیگر که مظنونان کیفری محکوم به اعدام در صورت استرداد به بوتسوانا اعدام نخواهند شد، سخت تر شد. بر اساس بیانیه ای که دولتمردان در ماه ژوئیه صادر کردند، هفت نفر متهم به قتل در بوتسوانا در افریقای جنوبی ساکن هستند و بوتسوانا خواهان استرداد آنهاست.

در **بورکینا فاسو**، سه حکم اعدام تازه به خاطر قتل در طی این سال صادر شد. یک نفر غیابی محکوم شد. پیش نویس لایحه ای با هدف تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی در سال 2011 تهیه شد و چندین نماینده دولت اظهاراتی به نفع الغای مجازات اعدام کردند. در جلسه ای با هیات نمایندگی عفو بین الملل در ماه مارس، وزیر وقت حقوق بشر به هیات اطلاع داد که قصد دارد تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را درخواست کند. در جلسه ای با هیات نمایندگی عفو بین الملل در ماه دسامبر، رییس مجلس ملی، رُخ مارک کریستیان کابوره، هم تمایل خود به حمایت از این تلاش را در صورت ارایه لایحه به پارلمان ابراز کرد. وزیر دادگستری جُرم تراره به همین ترتیب تمایل خود به حمایت از الغای مجازات اعدام را ابراز کرد. در دسامبر، عفو بین الملل بورکینا فاسو و دیگر سازمان های غیردولتی کارگاهی در باره الغای مجازات اعدام با توجه به تجربه کشور همسایه بنین برگزار کردند.

در **کامرون** انجام اعدام گزارش نشد، اما حکم اعدام هنوز صادر می شود. بر اساس یک فرمان رییس جمهوری که در تاریخ 3 نوامبر 2011 صادر شد، حکم بعضی از زندانیان محکوم به اعدام به حبس ابد کاهش یافت. اما این فرمان، که سومین فرمان از سال 2009 است، افراد محکوم به قتل یا سرقت حاد را مستثنی کرد و مشخص نکرد حکم چند نفر کاهش یافته است. دولت در ماه مارس به عفو بین الملل اطلاع داد که 17 نفر در سال پیش (2010) به اعدام محکوم شده بودند، اما تعداد کل زندانیان محکوم به اعدام ناروشن باقی ماند.

وزیر دادگستری **جمهوری افریقای مرکزی** فیرمین فیندیرو در اکتبر 2011 در کنفرانسی در باره مجازات اعدام در رواندا تمایل کشور خود به الغای مجازات اعدام را خاطر نشان کرد. او گفت مجازات اعدام در جمهوری افریقای مرکزی هنوز به علت حمایت قوی افکار عمومی از آن برقرار است، اما با توجه به بحث های کنفرانس، دولت او الغای مجازات اعدام را دوباره مورد نظر قرار خواهد داد. در این کنفرانس، مسنولان رواندا و نامیبیا گفته بودند که برای الغای مجازات اعدام دولت ها باید رهبری را به دست بگیرند و برای انجام این حرکت منتظر حمایت افکار عمومی نشوند.

در سال 2011 حکم اعدام در **چاد** هنوز صادر می شد. دولت چاد به درخواست استرداد رییس جمهوری پیشین حسن هابره از سنگال، محل زندگی او پس از سرنگونی در سال 1990، ادامه داد. هابره در سال 2008 به خاطر برنامه ریزی برای سرنگونی دولت غیابی به مرگ محکوم شده است. دولتمردان سنگال در سال 2011 اعلام کردند که با وجود درخواست های مکرر کمیته ضد شکنجه و تصمیم سال 2006 اتحادیه افریقا در این باره، قصد ندارند او را محاکمه کنند؛ آنها هابره را برای پاسخگویی به اتهام صدور دستور قتل و شکنجه مخالفان در فاصله بین 1982 و 1990 به بلژیک نیز مسترد نخواهند کرد. در ماه ژوئیه، دولت سنگال تهدید به استرداد هابره به چاد کرد، اما این تصمیم به موجی از اعتراض دامن زد و موضوع ادامه نیافت.

در **جمهوری کنگو** سه نفر در ماه ژوئیه پس از محکومیت به قاچاق استخوان انسان به اعدام محکوم شدند.

در **جمهوری دموکراتیک کنگو**، مجازات اعدام در کتاب های قانون مانده است و حکم های اعدام هنوز از جمله در دادگاه نظامی علیه غیرنظامیان صادر می شود. قانون مجازات در ماده 5 مجازات اعدام را مقرر کرده و در ماده 6 روش اعدام را به عهده رییس جمهوری گذاشته است. قانون مجازات نظامی نیز مجازات اعدام را مقرر کرده و روش اجرای مجازات در قانون عدالت نظامی تعیین شده است. در ماه ژوئن، یک دادگاه نظامی در گما، علی کامباله را به خاطر نقش او در قتل سه سرباز هندی حافظ صلح سازمان ملل به اعدام محکوم کرد. یک سرباز در ماه اکتبر به خاطر قتل یک زن 19 ساله در دادگاهی نظامی در میانداکا به اعدام محکوم شد.

شورای وزیران در ماه ژوئیه پیش نویس قانون تشکیل دادگاه مختلط تخصصی به عنوان مکمل دادگاه بین المللی کیفری در سطح ملی برای نقض حقوق بشر دوستانه را تصویب کرد، اما سنا سرانجام آن را رد کرد. این پیش نویس مجازات اعدام را به عنوان مجازات قابل اجرا مقرر می کرد. در ماه اکتبر، وزیر دادگستری و حقوق بشر، لوزولو بمبی لسا، گویا کنار گذاشتن تعلیق مجازات اعدام را که از 1998 تا 2002 برقرار بود اعلام کرد و چندین پیش شرط را برای در نظر گرفتن الغای مجازات اعدام اعلام کرد از جمله داشتن قوه قضاییه و پلیس کارآمدتر و میزان کمتری از ناامنی در جمهوری دموکراتیک کنگو پس از جنگ.

در سال 2011 در **گینه استوایی** مجازات اعدام اجرا نشد و حکم اعدام نیز صادر نگردید.

در **اریتره** دریافت اطلاعات رسمی در باره کاربرد مجازات اعدام بسیار دشوار است. هزاران زندانی سیاسی و زندانی عقیدتی هنوز در بازداشت خودسرانه به سر می برند و بعضی از آنها 17 سال در زندان بوده اند. به اکثر زندانیان جرم کیفری قابل تشخیصی تفهیم نشده و آنها محاکمه نشده اند. دولت حاضر نیست در باره بازداشت شدگان از جمله وضعیت سلامتی و محل بازداشت شان اطلاع رسانی کند. گزارش هایی در باره قتل بعضی از افراد در حبس در دست است. در چنین شرایطی، هیچ اعدام یا حکم اعدام تازه ای در سال 2011 گزارش نشد.

در سال 2011 در **اتیوپی** اعدام یا حکم اعدام تازه ای گزارش نشد. در تاریخ 28 ماه مه، رییس جمهوری اتیوپی گیمبا وُلدگیورگیس حکم اعدام 23 عضو بالارته دولت پیشین منگیستو هابل ماریام را که از زمان برکناری منگیستو از قدرت در سال 1991 در زندان بوده اند و در سال 2008 به خاطر نقش خود در قتل و شکنجه در دوره منگیستو به نسل کشی محکوم شده بودند، به حبس ابد کاهش داد.

در ماه ژوئیه، کمیته حقوق بشر از ادامه صدور حکم اعدام در دادگاه ها برای جرایمی که ظاهراً بُعد سیاسی دارند و پیگیری محاکمه های غیابی بدون تضمین کافی حقوقی ابراز نگرانی کرد. کمیته، الغای مجازات اعدام یا حداقل محدود کردن آن به «مهمترین جرایم» و تضمین رعایت موازین محاکمه عادلانه در همه شرایط را توصیه کرد. این کمیته همچنین کاهش تمام حکم های اعدام و پیوستن به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را توصیه کرد.⁷⁰

در **گامبیا** در سال 2011 هیچ حکم اعدام اجرا نشد، اما 13 حکم اعدام تازه صادر شد. این حکم ها در پی محاکمه هایی اغلب به شدت ناعادلانه برای قتل و نیز خیانت به کشور صادر شد. در ماه آوریل، دادگاه تجدید نظر حکم اعدام هفت نفر از هشت نفری را که در سال 2010 به خاطر توطئه برای سرنگونی دولت محکوم شده بودند، تایید کرد. در تاریخ 4 آوریل، گامبیا مجازات اعدام را برای جرایم مواد مخدر - که فقط در 2010 تمدید شده بود - ملغا کرد و به جای آن حبس ابد را قرار داد. اصلاحاتی در قانون کیفری و قانون قاچاق انسان 2007 انجام شد تا آنها را با قانون اساسی 1997 سازگار کند. ماده (2) 17 قانون اساسی مجازات اعدام را برای جرایمی که بدون خشونت یا کاربرد ماده سمی به مرگ شخص دیگری می انجامد، منع کرده است.

در **غنا** از 1993 اعدام انجام نشده است، اما در سال 2011 چهار حکم اعدام تازه از جمله برای یک زن صادر شد. یکصد و سی و هشت نفر شامل چهار زن محکوم به اعدام هستند. در بیشتر موارد، حکم های اعدام پس از 10 سال به حبس ابد کاهش می یابد. کمیسیون بازنگری قانون اساسی در غنا در گزارش نهایی خود که در تاریخ 20 دسامبر ارائه شد، الغای مجازات اعدام را در قانون اساسی تازه به رییس جمهوری توصیه کرد. هر اصلاحی در قانون اساسی برای حذف مجازات اعدام باید در یک رفراندوم ملی تایید شود.

در ماه ژوئیه، رییس جمهوری تازه منتخب **گینه**، آلفا کُنده، گویا گفت که مجازات اعدام در گینه دیگر وجود ندارد. اما در ماه سپتامبر، 16 نفر - هشت نفرشان غیابی - به خاطر شرکت در خشونت بین اقوام در منطقه جنوب شرقی گینه در ماه مه، در شهر کنکان به مرگ محکوم شدند.

گرچه دادگاه تجدید نظر **کنیا** در ماه ژوئن 2010 صدور الزامی مجازات اعدام برای قتل را خلاف قانون اساسی خواند، صدور حکم اعدام الزامی برای «سرقت با خشونت» ادامه یافت. صدور حداقل 11 حکم اعدام برای قتل و سرقت با خشونت در طی سال 2011 گزارش شد. در مورد قتل، حکم دادگاه ها متضاد است: بعضی قاضی ها از پیروی از رویه قضایی دادگاه تجدید نظر در سال 2010 که حکم اعدام الزامی را برای قتل خلاف قانون اساسی خواند خودداری می کنند.⁷¹

اما در ماه مه، دادستان کل تایید کرد که بخش 204 قانون مجازات باید اکنون به نحوی تعبیر شود که به قاضی دادگاه اختیار صادر نکردن حکم اعدام را با توجه به شرایط یک پرونده خاص بدهد. در ژوئن 2011، دادگاه عالی تجدید نظر یک حکم اعدام را به 30 سال زندان کاهش داد و اعلام کرد که حکم اعدام الزامی مذکور در قانون مجازات با حق زندگی محفوظ در قانون اساسی تازه آگوست 2010 ناسازگار است و به این ترتیب رویه قضایی سال 2010 دادگاه تجدید نظر را تایید کرد.

در ماه مه، وزیر امور دادگستری و قانون اساسی موتولا کیلونزو پیشنهاد کرد که مجازات اعدام باید در لایحه پیشنهادی اخلاق و ضد فساد 2011 به عنوان مجازات گنجانده شود. روحانیان مسلمان در مومباسا خواهان گسترش مجازات اعدام شدند تا رهبران دینی مرتکب لواط را، مثل مواردی که شامل کودکان مورد مراقبت موسسه های دینی می شود، در بر بگیرد.

در ماه آوریل 2011، گزارشگر ویژه اعدام های فراقضایی، فوری یا خودسرانه کنیا را به خاطر عدم اجرای توصیه های گزارشگر پیش از خودش در سال 2009 مورد انتقاد قرار داد. گزارشگر پیشین گفته بود که کنیا باید قوانین مربوط به مجازات اعدام را طوری اصلاح کند که این مجازات فقط در مورد جرایم عمدی محروم کردن از زندگی به کار برود و پس از محکومیت الزاما صادر نشود.⁷²

در سال 2011، یک حکم تازه اعدام در لیبریا صادر شد که در تداوم نقض تعهدات لیبریا به عنوان یک کشور عضو پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و با وجود کارکرد ضعیف نظام عدالت کیفری بود.

در شورای حقوق بشر سازمان ملل در اجلاس شانزدهم خود در مارس 2011، لیبریا تعهدات بین المللی خود بر اساس پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را، که در سال 2005 به آن پیوست، تایید کرد و گفت که در حال مشاوره برای لغو قانون سال 2008 است که برای جرایم سرقت مسلحانه، تروریسم و هواپیماربایی، در صورت وقوع مرگ، مجازات اعدام برقرار کرده است. اما، اقدام دیگری برای الغای مجازات اعدام انجام نشد.

در ماداگاسکار هیچ مورد اعدام ثبت نشد، اما حکم اعدام هنوز صادر می شود. بر اساس آمار رسمی، در پایان سپتامبر 2011، 58 زندانی محکوم به اعدام بودند.

در مالای، گزارش هایی از داخل کشور حاکی بود که دو حکم اعدام تازه صادر شده است. تمام حکم های اعدام در عمل به حبس ابد کاهش می یابند.

در سال 2011 دادگاه ها در مالی حداقل دو حکم اعدام صادر کردند، اما هیچ مورد اعدام گزارش نشد.⁷³ لایحه پیش نویس برای الغای مجازات اعدام که دولت در سال 2007 تهیه کرده بود در سال 2011 دوباره ارائه شد ولی مجلس ملی باز آن را به تعویق انداخت. در ماه نوامبر، شهروند تونسسی بشیر سیمون پس از حمله به سفارت فرانسه در تاریخ 5 ژانویه، که ادعا می شود از طرف گروه القاعده در مغرب اسلامی (AQIM) انجام شده و به مرگ یک شهروند مالی انجامید، به خاطر «تروریسم» به اعدام محکوم شد. اما پس از این که رییس جمهور تونس منصف مزروقی با موفقیت برای توقف اعدام و درخواست استرداد او اقدام کرد، رییس جمهور مالی آمادو تومانی توره در 15 دسامبر سیمون را مورد عفو قرار داد.

اگرچه موریتانی از سال 1987 به بعد هیچ مورد اعدام را اجرا نکرده است و کسی در خطر اعدام قریب الوقوع نیست، دادگاه هنوز حکم اعدام را صادر می کنند. در سال 2011 هشت حکم اعدام صادر شد. در ماه مارس، سه نفر به خاطر جرایم مربوط به قانون ضد تروریسم به اعدام محکوم شدند. این سه نفر و 11 نفر دیگر، که پنج نفرشان پیشتر به اعدام محکوم شده بودند، در تاریخ 23 ماه مه در معرض ناپدید شدن قهری قرار گرفتند و به بازداشتگاهی نامعلوم، بدون امکان تماس با خانواده و وکلایشان، منتقل شدند. در تاریخ 15 مه، یک دادگاه کیفری در نواکچوت، در مغایرت با حقوق بین المللی و محلی، سه مرد جوان را به اتهام قتل هایی که در زمان ارتکاب آنها کمتر از 18 سال داشتند به اعدام محکوم کرد. اما، در تاریخ 8 دسامبر، پس از اعتراض دادستان، دادگاه تجدید نظر این حکم ها را به 12 سال زندان - که حداکثر حکم مجاز در قانون داخلی است - و پرداخت جریمه کاهش داد.

در سال 2011 در نیجر اعدام یا حکم اعدام تازه ای گزارش نشد. در بررسی ادواری عمومی در کمیته حقوق بشر سازمان ملل در فوریه 2011، نمایندگان این دولت اظهار کردند که با وجود این که شورای مشورتی ملی در سال 2010 لایحه پیشنهادی برای الغای مجازات اعدام را رد کرد، نیجر به تهیه یک استراتژی برای تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی با هدف الغای مجازات اعدام ادامه می دهد.

در حدود 830 زندانی محکوم به اعدام در زندان های نیجریه به سر می برند.⁷⁴ پس از تغییر از حکومت نظامیان به دموکراسی در ماه مه 1999، حداقل 750 نفر در نیجریه به اعدام محکوم شده اند. در همین مدت، حداقل 22 نفر و شاید بیشتر اعدام شده اند. از سال 2006 تاکنون هیچ مورد اعدام اجرا نشده است، اما در سال 2011 حداقل 72 حکم اعدام صادر شد. بسیاری از محکومان به اعدام در پی محاکمه های آشکارا ناعادلانه محکوم شده اند یا پس از بیش از یک دهه هنوز در انتظار محاکمه به سر می برند. اکثر حکم های اعدام را دادگاه ها در سطح ایالتی صادر می کنند. بر اساس قانون مجازات نیجریه، جرایم زیر مستوجب اعدام الزامی هستند: خیانت به کشور، قتل عمد، قتل و قتل عمد به تقصیر قابل مجازات با مرگ؛ و سرقت مسلحانه. بر اساس قانون مجازات شرع که در دوازده ایالت شمالی اجرا می شود، تجاوز، لواط و زنا محصنه نیز مستوجب حکم اعدام است.

در ماه اکتبر، دادستان کل فدراسیون و وزیر دادگستری اعلام کرد که نیجریه تعلیق رسمی بر اعدام ها برقرار کرده است. اما، روزنامه رسمی برای تایید این مساله منتشر نشد. یک گروه تحقیق برای بحث در باره کاربرد مجازات اعدام ایجاد شده است. اما، در ژوئن، محدوده مجازات اعدام به منظور دربرگرفتن حمایت از تروریسم که منجر به مرگ شود، گسترش یافت. مقررات قانون تروریسم نادقیق، بیش از حد گسترده و با موازین حقوق بشر در زمینه محرومیت قانونی از آزادی و محاکمه عادلانه ناسازگار هستند. در ماه اکتبر، مجلس ملی لایحه ای را برای گسترش کاربرد مجازات اعدام به آدم ربایی و گروگان گیری مورد بحث قرار داد.

در ماه آوریل 2011، به مناسبت پنجاهمین سالگشت استقلال، دولت سیرا لیون حداقل چهار محکوم به اعدام، از جمله یک زن، را مورد عفو قرار داد و تمام حکم های اعدام دیگر را کاهش داد، به جز حکم بیبی آلیو، که پس از محکومیت به مرگ به خاطر قتل در ماه نوامبر 2010 هنوز محکوم به اعدام است. در ماه دسامبر، دادگاه عالی زنی را که پیشتر محکوم به اعدام بود، پس از رد محکومیت او در تجدید نظر، آزاد کرد. هیچ کس اعدام نشد، اما در ماه مه، دو حکم اعدام تازه به خاطر قتل صادر شد.

در بررسی ادواری عمومی که در تاریخ 22 سپتامبر 2011 به پایان رسید، سیرا لیون به طور اصولی توصیه به تعلیق اعدام، الغای مجازات اعدام و تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی را پذیرفت. در همان ماه، وزیر دادگستری در دیداری با هیات نمایندگی عفو بین الملل تایید کرد که سیرا لیون اجرای مجازات اعدام را رسماً تعلیق کرده است. عفو بین الملل اکنون سیرا لیون را الغاگر مجازات اعدام در عمل می داند.

در سومالی، 10 اعدام انجام شد و در مجموع 37 نفر به اعدام محکوم شدند.⁷⁵ دولت گذار فدرال برای برخورد با مبارزه درونی نیروهای امنیتی متحدان این دولت، غارت و جنایت، از جمله جرایمی که گویا علیه غیرنظامیان یا به وسیله آنها انجام می شود، به دادگاه نظامی متوسل شد. رییس جمهور دولت گذار فدرال در تاریخ 13 اگوست، در پی خروج الشباب - گروه مسلح اسلامی که بخش اعظم کشور را در اختیار دارد - از موگادیشو، یک فرمان اضطراری صادر کرد. این فرمان صلاحیت رسیدگی به تمام جرایم ارتكابی در بعضی مناطق موگادیشو را که الشباب تخلیه کرده از جمله جرایم ارتكابی به وسیله غیرنظامیان را به دادگاه نظامی دولت گذار فدرال واگذار کرد. در موگادیشو، دولت گذار فدرال شش مورد اعدام را اجرا و حداقل 32 حکم اعدام از جمله علیه یک زن صادر کرد.

در تاریخ 22 اگوست 2011، دو سرباز دولتی که به خاطر در دادگاه نظامی دولت گذار فدرال به اعدام محکوم شده بودند، بدون امکان درخواست تجدید نظر، اعدام شدند. در تاریخ 29 اگوست، دادگاه نظامی دو متهم دیگر، از جمله یک زن غیرنظامی، را به اتهام قصد فروش مهمات به الشباب به اعدام محکوم کرد. در ماه سپتامبر، دادگاه نظامی دولت گذار فدرال حداقل 14 نفر را به اعدام محکوم کرد.

دادگاه نظامی دولت گذار فدرال که در سال 2009 تشکیل شد، در پرونده های مورد رسیدگی موازین محاکمه عادلانه، مثل حق دفاع و حق عدم اجبار به ادای شهادت علیه خود، را رعایت نکرده است. به علاوه، اشخاصی که در دادگاه نظامی محکوم می شوند، حق درخواست تجدید نظر یا عفو یا کاهش مجازات ندارند. علاوه بر این، بر خلاف موازین حقوق بشر بین المللی، غیرنظامیان در دادگاه نظامی دولت گذار فدرال مورد پیگرد قرار گرفته اند. پس از صدور حکم اعدام علیه یک زن غیرنظامی در تاریخ 29 اگوست، دولت گذار فدرال گویا اطمینان داده است که غیرنظامیانی که در دادگاه نظامی محاکمه می شوند اعدام نخواهند شد و در آینده غیرنظامیان در دادگاه های عادی محاکمه خواهند شد.

در بررسی ادواری عمومی، دولت گذار فدرال در ماه سپتامبر 2011 تعهد کرد برای اعلام تعلیق مجازات اعدام با هدف الغای مجازات اعدام در آینده و بررسی پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی با هدف الغای مجازات اعدام

فعالیت کند. اما، در پایان سال، هیچ نشانه‌ای از پیگیری این تعهد به چشم نمی‌خورد و دادگاه نظامی هنوز به صدور حکم اعدام ادامه می‌داد.

در منطقه خودمختار بونتلند، سه اعدام انجام شد و حداقل چهار نفر به اعدام محکوم شدند. در گالمودوگ یک نفر به اعدام محکوم و اعدام شد. در جمهوری خودخوانده سومالیند هیچ حکم تازه اعدام گزارش نشد.

دولت **افریقای جنوبی** به حکم دادگاه عالی که در عمل از انتقال فردی که در بوتسوانا در خطر مجازات اعدام است به آن کشور جلوگیری می‌کرد، اعتراض کرد. دادگاه عالی گاوئنگ جنوبی در تاریخ 22 سپتامبر در پرونده *تسبه و یک نفر دیگر علیه وزیر امور داخلی و هشت نفر دیگر* رای داد که اخراج، استرداد یا انتقال اشخاص به یک کشور مجری اعدام، بدون درخواست و دریافت اطمینان کتبی که آنها در هیچ شرایطی در آنجا با مجازات اعدام روبرو نخواهند بود، خلاف قانون اساسی و غیرقانونی است. دادگاه عالی دوباره قانون مسلم را تایید کرد که مجازات اعدام در افریقای جنوبی «کاملاً و بدون استثنا خلاف قانون اساسی» است و استرداد یک فرد به کشوری که «ممکن است در آن با مجازات اعدام روبرو شود» محدودیت غیرقابل قبول بر حق زندگی است. رییس جمهور جاکوب زوما به مناسبت گشایش «موزه چوبه دار» در مرکز تادیبی مرکزی پرتوریا در 15 دسامبر، خاطر نشان کرد که افریقای جنوبی پس از رنجی که متحمل شد، به طور دموکراتیک غیرقانونی کردن مجازات اعدام را برگزید و گفت: «کشور افریقای جنوبی برای نشان دادن این که کشتن مردم یا ارتکاب جرایم مهم غلط است، نیاز به کشتن مردم ندارد.»

پس از این که **سودان جنوبی** در تاریخ 9 ژوئیه یک کشور مستقل شد، پنج نفر اعدام شده اند و چهار مورد از این تعداد در نوامبر انجام شده است. هر پنج نفر به خاطر قتل به اعدام محکوم شده بودند. سودان جنوبی وضع قانونی سودان به عنوان یک کشور مجری اعدام را حفظ کرده و قانون اساسی دوران گذار که در ژوئیه تصویب شد، مجازات اعدام را مقرر می‌دارد. در سال 2011 حداقل یک حکم تازه اعدام صادر شد.

اعدام ها در سودان جنوبی در سه بند اعدام در زندان جوبا (ولایت استواییه وسطی)، زندان وانو (ولایت غربی بحر الغزال) و زندان ملکال (ولایت نیل بالا) انجام شده است. در اوایل ماه نوامبر، 91 زندانی محکوم به اعدام در جوبا، 32 نفر در وانو و 27 نفر در ملکال به سر می‌بردند. تمام محکومان گویا مرد و به خاطر قتل مجرم شناخته شده بودند. محاکمه ها اغلب پرایراد است، زیرا بسیاری از آنها در گذشته بدون وکیل، به زبان عربی، حتا اگر متهم این زبان را نمی‌دانند، و بدون امکان تجدید نظر موثر انجام شده است. زمانی که دستور اعدام صادر و محکوم به بند اعدام منتقل می‌شود، اداره زندان می‌تواند دیداری بین زندانی و خانواده قربانی ترتیب دهد. این روش گاهی به مصالحه ای منجر می‌شود، مثل دادن دام به جای اجرای حکم اعدام. پس از اعدام در صورتی خانواده جنازه را تحویل نگیرد، مسئولان زندان آن را دفن می‌کنند.

در **سودان**، حداقل هفت اعدام انجام شد. در تاریخ 29 نامبر، بر اساس قانون تروریسم 2005 و قانون کیفری سودان، حکم اعدام هفت زندانی در دارفور شمالی در دادگاه ویژه کیفری دارفور شمالی تایید شد. دو نفر از این عده در زمان ارتکاب جرم اتهامی زیر 18 سال داشتند. این هفت زندانی بخشی از یک گروه 10 نفری هستند که ادعا می‌شود به گروه مسلح مخالف به نام «جنیش عدالت و برابری» (JEM) وابسته هستند و در سال 2010 به خاطر یک اتومبیل ربایی در ماه مه همان سال محاکمه شدند. در ماه ژوئن، دیوان عالی در خارطوم به علت حضور افراد زیر سن در آن محاکمه دستور محاکمه دوباره صادر کرد. در 4 دسامبر، درخواست تجدید نظر دیگری به دیوان عالی ارایه شد. در بررسی ادواری عمومی در مه 2011، دولت سودان توصیه ای را برای اطمینان از عدم اجرای مجازات اعدام برای مجرمان نوجوان را، در سازگاری با قانون اساسی خود و قانون کودکان 2010، پذیرفت.

در **سوازیلند**، در پایان سال، سه نفر از جمله یک نفر که در سال 2011 محکوم شد، محکوم به اعدام هستند. در آوریل، دیوید سیمیلان، یک دهه پس از دستگیری، پس از محکومیت به خاطر قتل 34 زن در دادگاه عالی به اعدام محکوم شد. او درخواست تجدید نظر کرد. گرچه قانون اساسی سال 2006 کاربرد مجازات اعدام را مجاز کرده، از سال 1983 هیچ مورد اعدام اجرا نشده است. در بررسی ادواری عمومی در اکتبر 2011، وزیر دادگستری و امور قانون اساسی سوازیلند اظهار کرد که این کشور «گرچه در قانون مجری اعدام، در عمل الغاگر اعدام است.» او قصد دولت به بررسی اقدامات بیشتر در جهت لغای مجازات اعدام را تایید و اظهار کرد که از سال 1983 به بعد، 42 حکم اعدام از 45 مورد به حبس ابد کاهش یافته است.

دادگاه ها در **تانزانیا** به صدور حکم اعدام برای جرایم عمده ادامه دادند. در بررسی ادواری عمومی در اکتبر 2011، هیات نمایندگی اظهار کرد که تانزانیا به پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی نپیوسته، زیرا افکار عمومی

هنوز در باره مجازات اعدام دچار چند دستگی است. وزیر حکومت داری خوب ماتپاس چیکاوه نیز اظهار کرد که تا آنجا که تانزانیای دارای راه کارهایی برای محدود کردن کاربرد مجازات اعدام است که باعث شده تعلیق غیررسمی اعدام در 16 سال گذشته برقرار باشد. لایحه ای برای بازنگری در قانون اساسی در 29 نوامبر امضا و تبدیل به قانون شد. وزیر دادگستری و امور قانون اساسی سلینا گمبانی گویا اظهار کرده که این بازنگری سازگاری مجازات اعدام را با حق زندگی که در قانون اساسی گنجانده شده دربر خواهد گرفت. دادخواست سه سازمان جامعه مدنی به دادگاه در سال 2008 در اعتراض به مغایرت مجازات اعدام با قانون اساسی هنوز در دادگاه عالی رسیدگی نشده است.

در اوگاندا، در سال 2011 پنج حکم اعدام صادر شد. به علاوه، تلاش های قانونگذاری برای مجاز کردن کاربرد مجازات اعدام در مورد «همجنس گرایی شدید» هنوز مورد بحث بود. در ماه مه 2011، پیش نویس یک لایحه که در سال 2009 پیشنهاد شده بود، پس از انحلال رسمی پارلمان به تعویق افتاد. اما، حامیان آن مصمم بودند آن را پارلمان جدید مطرح کنند.⁷⁶ این قانون تبعیض علیه همجنس گرایان مرد و زن، دو جنس گراها و دگرجنس گونه ها را تقویت و نفرت و خشونت علیه آنها را تایید خواهد کرد.

در تاریخ 11 نوامبر 2011، دادگاه عالی حکم اعدام سوزان کیگولا و پیشین نانسامبا را، به ترتیب، به 20 و 16 سال زندان کاهش داد. هر دو نفر در سال 2002 بر اساس قانونی که حکم اعدام را برای تمام موارد قتل، صرفنظر از وضعیت فردی، الزامی می کند به اعدام محکوم شده بودند. اما در سال 2009، دیوان عالی اوگاندا حکم اعدام کیگولا و 417 نفر محکوم دیگر را لغو کرد. دادگاه عالی اکنون به این نتیجه رسیده که بررسی فردی این دو پرونده حکم اعدام را ایجاب نکرده است. پس از آزادی و تحفیف مجازات در موارد دیگر در اثر بررسی های فردی، گویا یک سوم پرونده های مشمول در حکم سال 2009 دیوان عالی هنوز باقی است. عملکرد دادگاه ها در صدور حکم دوباره ظاهرا بسیار ناهماهنگ است و این بعضا به علت نبود رهنمودهای روشن برای صدور حکم است.

در بررسی ادواری عمومی در اکتبر 2011، هیات نمایندگی اوگاندا اظهار کرد که حکم اعدام برای جرایم عمده به توصیه کمیسیون بازنگری در قانون اساسی، با این تشخیص که اکثریت اوگاندایی ها از کاربرد مجازات اعدام برای جرایم عمده حمایت می کنند، حفظ شده است.

در زامبیا، بر اساس اطلاعات رسمی، 48 حکم اعدام تازه برای قتل و سرقت «شدید» صادر شد. در پایان سال، 238 نفر از جمله پنج زن به اعدام محکوم هستند. حکم اعدام 13 نفر کاهش یافته است. رییس جمهور مایکل ساتا در تاریخ 16 نوامبر یک کمیته فنی را برای تهیه پیش نویس قانون اساسی در دوازده ماه آینده منصوب کرد.

در زیمبابوه، در سال 2011 حداقل یک حکم اعدام تازه صادر شد. اما برای پنجمین سال پیاپی هیچ مورد اعدام اجرا نشد. در ژوئیه، دادگاه شش فعال زیمبابویایی به اتهام خیانت به کشور شروع شد. آنها در ماه فوریه که در سمیناری در باره قیام در مصر و تونس شرکت کرده بودند دستگیر شدند؛ این سمینار را استاد حقوق دانشگاه و نماینده پیشین پارلمان از طرف جنبش تغییر دمکراتیک (MDC) مونیارادزی گوئیسای با عنوان «چه درس هایی می توان آموخت» ترتیب داده بود. استدلال دادستانی این بود که این کار به این معناست که شرکت کنندگان شورشی مشابه را برنامه ریزی می کردند. با وجود این که اتهام خیانت به کشور بعدا منتفی شد، مجازات این جرم در زیمبابوه هنوز اعدام است.

در بررسی ادواری عمومی در اکتبر 2011، هیات نمایندگی زیمبابوه اظهار کرد که الغای مجازات اعدام به عنوان بخشی از فرایند نگارش یک قانون اساسی تازه، در دست بررسی است. این فرایند در سال 2010 شروع شده و قرار است در سال 2012 به نتیجه برسد. وزیر دفاع امرسون منانگاگوا، که پیشتر وزیر دادگستری و دبیر حقوقی جبهه خلق زانو و در حاکمیت استعماری محکوم به اعدام بوده است، و یک قاضی پیشین دادگاه عالی، هر دو خواهان الغای مجازات اعدام شده اند. جانشین وزیر امور دادگستری و حقوقی ماکسول رانگا گویا گفته است که کابینه چندین سال است در باره مدارک اعدام 55 محکوم به اعدام آن زمان - که پیش شرط اجرای اعدام است - اقدامی نکرده، به خاطر این احتمال که در فرایند بازنگری قانون اساسی، قانون تغییر خواهد کرد.

در پایان 2011، اصلاحات قانون اساسی در غنا، تانزانیای، زامبیا و زیمبابوه در جریان بود.

لایحه هایی برای الغای مجازات اعدام در بورکینا فاسو و مالی هنوز بناست مورد بحث قرار بگیرند. در بنین، فرایند تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی هنوز تکمیل نشده است.

در پایان سال 2011، 38 عضو اتحادیه آفریقا و منشور آفریقایی حقوق بشر و حقوق مردم (منشور آفریقا) در قانون (16 مورد) یا در عمل (22 مورد) الغاگر مجازات اعدام بودند. در سطح منطقه ای، این بدان معناست که بیش از دو سوم کشورهای آفریقایی دیگر مجازات اعدام را به کار نمی گیرند، همان طور که در سطح جهان دو سوم تمام کشورها در قانون یا در عمل مجازات اعدام را الغا کرده اند. کمیسیون آفریقایی حقوق بشر و حقوق مردم (کمیسیون آفریقا) به بحث در باره پروتکل اختیاری الحاقی به منشور آفریقا را ادامه داد که در سال 2010 پیشنهاد شده بود و الغای مجازات اعدام را مقرر خواهد کرد. در تاریخ 2 مه 2011، زینبو سیلوی کابیتسی، عضو کمیسیون آفریقا، در گزارش خود به عنوان رییس گروه تحقیق کمیسیون آفریقا در مورد مجازات اعدام در آفریقا، در چهل و نهمین اجلاس عادی کمیسیون در بانجول، گامبیا، اظهار کرد که «مجازات اعدام ... نمایانگر شدیدترین تخلف از ... حق زندگی در ماده 4 منشور آفریقا است.»

رییس کمیسیون اتحادیه آفریقا ژان پینگ از گابن در یک کنفرانس منطقه ای در باره الغای مجازات اعدام یا تعلیق اجرای مجازات اعدام در کیگالی، رواندا، در اکتبر 2011، از این نظر پشتیبانی کرد. او گویا در آنجا گفته است: «مجازات اعدام نقض منشور [آفریقا] است.» او از الغای مجازات اعدام و رای آتی در مجمع عمومی سازمان ملل برای تعلیق مجازات اعدام در سال 2012 حمایت کرد. رییس جمهور رواندا پل کاگامه گفت که به اعتقاد او مجازات اعدام بازدارنده موثری نیست و کشور او با الغای مجازات اعدام در سال 2007 به روشنی می خواست پیوند با خشونت گذشته را قطع کند. وزیر دادگستری رواندا و نامیبیا خاطرنشان کردند که دولت ها حتی در رویارویی با افکار عمومی مخالف باید رهبری خود را به نمایش بگذارند و شهروندان را قانع سازند که الغای مجازات اعدام کار درستی است.

پیوست 1: حکم های اعدام صادر شده و اعدام های اجرا شده در سال 2011

این گزارش تنها به استفاده قضایی از مجازات اعدام می پردازد. آمار ارایه شده بالاترین ارقامی را در بر می گیرند که می توان با اطمینان از تحقیقات عفو بین الملل استخراج کرد، اگرچه تاکید می کنیم که ارقام واقعی مربوط به بعضی از کشورها به مراتب بیشتر است. بعضی از کشورها به عمد محاکمه های مربوط به مجازات اعدام را پنهان می کنند؛ بعضی دیگر تعداد اعدام های انجام شده و حکم های اعدام صادره را ثبت یا منتشر نمی کنند.

در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور و در کنار یک عدد آمده به این معناست که رقم مورد محاسبه عفو بین الملل حداقل است. در جاهایی که علامت «+» پس از نام یک کشور آمده و در کنار آن عددی به چشم نمی خورد به این معناست که در آن کشور اعدام (حداقل بیش از یک مورد) انجام شده ولی دست یافتن به تعداد ممکن نبوده است. به منظور محاسبه مجموع در سطح جهان و مناطق، علامت «+» برابر با 2 در نظر گرفته شده است.

اعدام های انجام شده در سال 2011

چین، هزاران نفر	ویتنام +5
ایران +360	سودان جنوبی 5
عربستان سعودی +82	تایوان 5
عراق +68	حکومت خودگردان فلسطین 3 (به وسیله دولت موجود حماس در غزه)
ایالات متحده امریکا 43	افغانستان 2
یمن +41	بلاروس 2
کره شمالی +30	مصر +1
سومالی 10 (6 به وسیله دولت گذار فدرال؛ 3 در پونتلند؛ 1 در گالمودوگ)	امارات متحده عربی 1
سودان +7	مالزی +
بنگلادش +5	سوریه +

حکم های اعدام صادر شده در سال 2011

بلا روس 2	تایوان 16	چین +
مالاوی 2	اردن +15	پاکستان +313
مالی 2	سودان +13	عراق +291
سیرا لیون 2	گامبیا 13	ایران +156
ترینیداد و توباگو 2	کنیا +11	مصر +123
سودان جنوبی +1	ژاپن 10	هند +110
زیمبابوه +1	عربستان سعودی +9	مالزی +108
بوتسوانا 1	لبنان 8	سری لانکا 106
لیبریا 1	موریتانی 8	ایالات متحده امریکا 78
سنت لوسیا 1	اندونزی +6	نیجریه 72
کره جنوبی 1	حکومت خودگردان فلسطین +5 (4 در غزه؛ 1 در کرانه غربی)	الجزایر +51
سوازیلند 1	سنگاپور +5	بنگلادش +49
افغانستان +	بحرین 5	زامبیا 48
کامرون +	مراکش/صحرای غربی 5	تایلند 40
چاد +	پاپائوا گینه جدید 5	سومالی +37 (32+ به وسیله دولت گذار فدرال؛ 4 در پونتلند؛ 1 در گالمودوک)
جمهوری دمکراتیک کنگو +	اوگاندا 5	میانمار +33
ماداگاسکار +	غنا +4	امارات متحده عربی +31
مغولستان +	گویان +3	یمن +29
کره شمالی +	قطر +3	ویتنام +23
سوریه +	بورکینا فاسو 3	کویت +17
تانزانیا +	کنگو (جمهوری) 3	گینه 16

پیوست 2: کشورهای که مجازات اعدام را لغو یا حفظ کرده اند، 31 دسامبر 2011

بیش از دوسوم کشورهای جهان مجازات اعدام را در قانون یا در عمل لغو کرده اند. در تاریخ 31 دسامبر تعداد این کشورها به تفکیک زیر است:

الغای مجازات اعدام در مورد تمام جرایم: 96 کشور

الغای مجازات اعدام در مورد جرایم عادی: 9 کشور

الغای مجازات اعدام در عمل: 35 کشور

الغای مجازات اعدام در عمل و قانون: مجموع 140 کشور

اجرای مجازات اعدام در عمل و قانون: مجموع 58 کشور

در زیر فهرست کشورها در چهار دسته می آید: الغای مجازات اعدام برای تمام جرایم، الغای مجازات اعدام فقط برای جرایم عادی، الغای مجازات اعدام در عمل و اجرای مجازات اعدام

1 - الغای مجازات اعدام در مورد تمام جرایم

کشورهایی که در قانون مجازات اعدام را برای هیچ جرمی ذکر نکرده اند:

آلبانی، آندورا، آنگولا، آرژانتین، ارمنستان، استرالیا، اتریش، آذربایجان، بلژیک، بوتان، بوسنی - هرزگوین، بلغارستان، برونزی، کامبوج، کانادا، کیپ وردی، کلمبیا، جزایر کوک، کستاریکا، ساحل عاج، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، جیبوتی، جمهوری دومینیک، اکوادور، استونی، فنلاند، فرانسه، گابن، گرجستان، آلمان، یونان، گینه بیسائو، هائیتی، واتیکان، هندوراس، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، کیریباتی، قرقیزستان، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، جزایر مارشال، موریس، مکزیک، میکرونزی، مولدوا، موناکو، مونته نگرو، موزامبیک، نامیبیا، نپال، هلند، نیوزیلند، نیکاراگوئه، نیو، نروژ، پالائو، پاناما، پاراگوئه، فیلیپین، لهستان، پرتغال، رومانی، رواندا، ساموآ، سان مارینو، سانتوم و پرنسیپ، سنگال، صربستان (شامل کوزوو)، سیشل، اسلواکی، اسلوانی، جزایر سولومون، افریقای جنوبی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، تیمور شرقی، توگو، ترکیه، ترکمنستان، تووالو، اکراین، انگلستان، اروگوئه، ازبکستان، وانواتو، ونزوئلا

2 - الغای مجازات اعدام در مورد جرایم عادی

کشورهایی که مجازات اعدام را تنها در مورد جرایم استثنایی مثل قانون نظامی یا جرایم ارتكابی در شرایط استثنایی اجرا می کنند: بولیوی، برزیل، شیلی، السالوادور، فیجی، اسرائیل، قزاقستان، لتونی، پرو

3 - الغای مجازات اعدام در عمل

کشورهایی که مجازات اعدام را برای جرایم عادی اجرا می کنند، اما در عمل می توان آن را در این کشورها ملغاً شده دانست، زیرا در 10 سال گذشته کسی را اعدام نکرده اند و به نظر می رسد سیاست مشخصی برای اجرا نکردن آن دارند. این فهرست شامل کشورهایی است که در سطح بین المللی تعهد کرده اند که مجازات اعدام را اجرا نکنند:

الجزایر، بنین، برونئی، بوركینافاسو، کامرون، جمهوری افریقای مرکزی، کنگو (جمهوری)، اریتره، گامبیا، غنا، گرنادا، کنیا، لائوس، لیبریا، ماداگاسکار، مالاوی، مالدیو، مالی، موریتانی، مراکش، میانمار، نائورو، نیجر، پاپائو گینه جدید، فدراسیون روسیه،⁷⁷ سیرا لئون، کره جنوبی، سری لانکا، سورینام، سوازیلند، تاجیکستان، تانزانیا، تونگا، تونس، زامبیا

4 - اجرای مجازات اعدام

کشورهایی که مجازات اعدام را برای جرایم عادی اجرا می کنند:

افغانستان، آنتیگوا و باربودا، باهاماس، بحرین، بنگلادش، باربائس، بلاروس، بلیز، بوتسوانا، چاد، چین، کوموروس، جمهوری دموکراتیک کنگو، کوبا، دومینیکا، مصر، گینه استوایی، اتیوپی، گواتمالا، گینه، گویان، هند، اندونزی، ایران، عراق، جامائیکا، ژاپن، اردن، کویت، لبنان، لسوتو، لیبی، مالزی، مغولستان، نیجریه، کره شمالی، عمان، پاکستان، حکومت خودمختار فلسطین، قطر، سنت کیتز و نویس، سنت لوسیا، سنت وینست و گرنادین، عربستان سعودی، سنگاپور، سومالی، سودان جنوبی، سودان، سوریه، تایوان، تایلند، ترینیداد و توباگو، اوگاندا، امارات متحده عربی، ایالات متحده امریکا، ویتنام، یمن، زیمبابوه

پیوست 3: تصویب عهدنامه های بین المللی، 31 دسامبر 2011

جامعه ملل چهار عهدنامه بین المللی را تصویب کرده که الغای مجازات اعدام را تصریح کرده اند. یکی از آنها دارای گستره جهانی و سه تای دیگر منطقه ای هستند.

در زیر شرح کوتاهی از این چهار عهدنامه و فهرست تمام کشورهای عضو و کشورهایی که تا 31 دسامبر 2011 آنها را امضا کرده اند ولی تصویب نکرده اند، ارائه می شود. (کشورها می توانند با پیوستن یا تصویب عهدنامه های بین المللی عضو آنها شوند. امضا به معنای قصد عضویت در آینده از طریق تصویب است. بر اساس حقوق بین المللی، کشورها متعهد هستند مقررات عهدنامه های مورد عضویت را رعایت کنند و هیچ کاری برای در هم شکستن هدف و منظور عهدنامه های امضا شده انجام ندهند.)

پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی

پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی، با هدف الغای مجازات اعدام، در سال 1989 در مجمع عمومی سازمان ملل تصویب شد و دارای گستره جهانی است. این پروتکل الغای مجازات اعدام را تصریح کرده، اما به کشورهای عضو اجازه داده تا، در صورت تعیین شرط لازم در هنگام تصویب یا پیوستن به پروتکل، آن را در زمان جنگ حفظ کنند. هر کشور عضو میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، آرژانتین، استرالیا، اتریش، آذربایجان، بلژیک، بوسنی و هرزگوین، برزیل، بلغارستان، کانادا، کیپ وردی، شیلی، کلمبیا، کستاریکا، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، جیبوتی، اکوادور، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، هندوراس، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، قرقیزستان، لیبیا، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مکزیک، مولداوی، موناکو، مونتنگرو، موزامبیک، نامیبیا، نپال، هلند، نیوزیلند، نیکاراگوئه، نروژ، پاناما، پاراگوئه، فیلیپین، پرتغال، رمانی، رواندا، سان مارینو، صربستان، سیشل، اسلواکی، اسلوانی، افریقای جنوبی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، تیمور شرقی، ترکیه، ترکمنستان، اوکراین، بریتانیای کبیر، اروگوئه، ازبکستان، ونزوئلا (جمع: 73)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: گینه بیسائو، لهستان، سانو توم و پرنسیپ (جمع: 3)

پروتکل کنوانسیون امریکایی حقوق بشر برای الغای مجازات اعدام

پروتکل کنوانسیون امریکایی حقوق بشر برای الغای مجازات اعدام در سال 1990 در مجمع عمومی سازمان کشورهای امریکایی تصویب شد. این پروتکل الغای مجازات اعدام را تصریح کرده، اما به کشورهای عضو اجازه داده تا، در صورت تعیین شرط لازم در هنگام تصویب یا پیوستن به پروتکل، آن را در زمان جنگ حفظ کنند. هر کشور عضو کنوانسیون امریکایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آرژانتین، برزیل، شیلی، کستاریکا، اکوادور، هندوراس، مکزیک، نیکاراگوئه، پاناما، پاراگوئه، اروگوئه، ونزوئلا (جمع: 12)

پروتکل شماره 6 کنوانسیون اروپایی حقوق بشر

پروتکل شماره 6 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی های اساسی [«کنوانسیون اروپایی حقوق بشر»] در باره الغای مجازات اعدام، در سال 1982 در شورای اروپا به تصویب رسید. این پروتکل الغای مجازات اعدام را در زمان صلح تصریح کرده، اما کشورهای عضو می توانند آن را برای جرایم «در زمان جنگ یا خطر قریب الوقوع جنگ» حفظ کنند. هر کشور عضو کنوانسیون اروپایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، اتریش، بلژیک، بوسنی و هرزگوین، بلغارستان، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، لتونی، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مولداوی، موناکو، مونتنگرو، هلند، نروژ، لهستان، پرتغال، رمانی، سان مارینو، صربستان، اسلواکی، اسلونی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، ترکیه، اوکراین، بریتانیای کبیر (جمع: 46)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: فدراسیون روسیه (جمع: 1)

پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حقوق بشر

پروتکل شماره 13 کنوانسیون اروپایی حمایت از حقوق بشر و آزادی های اساسی [کنوانسیون اروپایی حقوق بشر] در باره الغای مجازات اعدام در هر شرایطی، در سال 2002 در شورای اروپا به تصویب رسید. این پروتکل الغای مجازات اعدام را در هر شرایطی از جمله در زمان جنگ یا خطر قریب الوقوع جنگ تصریح کرده است. هر کشور عضو کنوانسیون اروپایی حقوق بشر می تواند عضو این پروتکل شود.

کشورهای عضو: آلبانی، آندورا، اتریش، بلژیک، بوسنی و هرزگوین، بلغارستان، کرواسی، قبرس، جمهوری چک، دانمارک، استونی، فنلاند، فرانسه، گرجستان، آلمان، یونان، مجارستان، ایسلند، ایرلند، ایتالیا، لیختنشتاین، لیتوانی، لوکزامبورگ، مقدونیه، مالتا، مولداوی، موناکو، مونتنگرو، هلند، نروژ، پرتغال، رمانی، سان مارینو، صربستان، اسلواکی، اسلونی، اسپانیا، سوئد، سوئیس، ترکیه، اوکراین، بریتانیای کبیر (جمع: 42)

امضا کرده اند اما تصویب نکرده اند: ارمنستان، لتونی، لهستان (جمع: 3)

پی نوشت ها

- ¹ «مراکش: راه برای الغای مجازات اعدام باز است»، لو فیگارو، 30 ژوئن 2011
<http://www.lefigaro.fr/international/2011/06/29/01003-20110629ARTFIG00730-maroc-la-voie-a-l-abolition-de-la-peine-de-mortest-ouverte.php>
 (مراجعه در تاریخ 28 فوریه 2012)
- ² «پیش از الغای مجازات اعدام افکار عمومی در نظر گرفته می شود - نذری»، مالزی نیوز، 13 اکتبر 2011،
<http://www.mymalaysianews.com/malaysia/1549-public-opinion-will-be-taken-into-account-before-abolishing-death-penalty-nazri>
 (مراجعه در تاریخ 28 فوریه 2012)
- ³ «به گفته مقام مسئول، تعداد اعدام ها را در ایران می توان کاهش داد»، رادیو سازمان ملل، 16 نوامبر 2011،
<http://www.unmultimedia.org/radio/english/2011/11/number-of-executions-in-iran-can-be-reduced-says-official/>
 (مراجعه در تاریخ 28 فوریه 2012)
- ⁴ ژانگ کیان فان، «تعداد اعدام ها "اسرار دولتی" نیست»، ساترن متروپولیس دیلی، 9 سپتامبر 2011
- ⁵ «فدراسیون کانون وکلای ژاپن هیاتی را برای الغای مجازات اعدام تشکیل می دهد»، ژاپن تایمز، 18 دسامبر 2011،
<http://www.japantimes.co.jp/text/nn20111218x3.html>
 (مراجعه در تاریخ 26 فوریه 2012)
- ⁶ کیچی هیرانو، «فدراسیون وکلا خواهان مباحثه برای الغای مجازات اعدام شد»، مرکز پژوهش بی گناهی و مجازات اعدام ژاپن،
<http://www.jiadep.org/Nichibenren.html>
 (مراجعه در تاریخ 26 فوریه 2012)
- ⁷ «نیویورک تایمز»، 9 ژوئیه 2011،
<http://www.independent.co.uk/news/world/americas/i-never-hated-mark-my-religion-teaches-that-forgiveness-is-always-better-than-vengeance-2309526.html>
 (مراجعه در تاریخ اول مارس 2012)
- ⁸ «مجازات اعدام نباید جایی در منشور داشته باشد»، نیوزدی، 19 اکتبر 2011
- ⁹ گروه 8 از سران کشورها زیرتشکیل می شود: کانادا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، ژاپن، فدراسیون روسیه، بریتانیای کبیر و ایالات متحده آمریکا. نمایندگان اتحادیه اروپا در دیدارهای سران روسای کمیسیون اروپا و شورای اروپا هستند.
- ¹⁰ مجمع بزرگ کشور، پارلمان مغولستان، در تاریخ 5 ژانویه 2012 رای به تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی داد.
- ¹¹ در تاریخ 25 فوریه 2011، چین اعلام کرد که 13 مورد از جرایم مستوجب اعدام را حذف و آنها را از 68 مورد به 55 مورد کاهش داده است. اما، اصلاحات قانون کیفری تصریح می کنند که جنایتکارانی که به خاطر «برداشتن اجباری عضو، اهدای اجباری عضو یا برداشتن عضو از نوجوانان» محکوم می شوند ممکن است به خاطر قتل عمد مجازات شوند که مجازات آن می تواند اعدام باشد.
- ¹² برانت فرایندی است که، پس از صدور حکم و پایان یافتن تجدید نظر، از محکوم بعداً رفع تقصیر می شود یا او از اتهام کیفری تبرئه می شود و بنابراین از نگاه قانون بی گناه محسوب می گردد.
- ¹³ در ژانویه 2011، رییس جمهور تایوان چیانگ کوو چینگ را که در سال 1997 اعدام شد، پس از مرگ عفو کرد.
- ¹⁴ به وسیله دولت موجود حماس
- ¹⁵ دولت ها باید طیف کاملی از معیارهای متناسب را در موارد اختلاف در باره سن را به کار گیرند. عملکرد درست در ارزیابی سن شامل بررسی پیشرفت جسمی، روانی و اجتماعی است. هر یک از این معیارها باید به روشی به کار گرفته شود که در موارد اختلاف فرض را بر تردید بگذارد تا فرد به عنوان مجرم نوجوان محسوب شود و بنابراین اجرا نشدن مجازات اعدام تضمین شود. این برخورد با اصل اولویت دادن به منافع کودک در تمام اقدامات مربوط به کودکان بر اساس الزام ماده (1) 3 کنوانسیون حقوق کودک سازگار است.
- ¹⁶ «دو اصل اساسی» را که در باره این پرسش که آیا مجازات اعدام باید صادر شود، کمیته قضایی شورای خبرگان در رسیدگی به پرونده تربینگهام علیه ملکه (22 ژوئن 2009) تشریح کرد.

- ¹⁷ملاحظات پایانی کمیته حذف تبعیض نژادی: کوبا، اجلاس 78، 8 آوریل 2011، سند سازمان ملل CERD/C/CUB/CO/14، بند 12
- ¹⁸شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: سنت کیتز و نویس، اجلاس 17، 15 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/12
- ¹⁹شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی، سنت لوسیا، اجلاس 17، 11 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/6، بند 38
- ²⁰شورای حقوق بشر، افزوده به گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: سنت لوسیا، اجلاس 17، اول ژوئن 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/6/Add.1
- ²¹شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: سنت وینسنت و گرنادینز، اجلاس 18، 11 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/18/15
- ²²شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: سورینام، اجلاس 18، 11 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/18/12
- ²³شماره 1110/2002، یادداشت‌ها و یادداشت‌ها علیه فیلیپین، نظریات کمیته حقوق بشر... 8 دسامبر 2004، سند سازمان ملل CCPR/C/82/D/1110/2002، بند 2-5
- ²⁴شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: ترینیداد و توباگو، اجلاس 19، 14 دسامبر 2011، سند سازمان ملل A/HRC/19/7
- ²⁵گرچه ماده 6 میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی کاربرد مجازات اعدام را در شرایط خاصی مجاز کرده است، اما بند 6 آن می گوید: «دولت های عضو این میثاق هیچ نکته ای در این ماده را برای به تاخیر انداختن یا جلوگیری از الغای مجازات اعدام مورد استناد قرار نخواهند داد.»
- ²⁶شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: ایالات متحده آمریکا، اجلاس 16، 8 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/16/11/Add.1
- ²⁷وزارت دفاع با این ادعا که شهروندان پاکستانی خالد شیخ محمد و علی عبدالعزیز، شهروندان یمنی ولید بن آتش و رمزی بن الشیبه و شهروند عربستان سعودی مصطفی الحوزوی در حمله های تروریستی 11 سپتامبر در امریکلا نقش اصلی داشته اند، اتهام علیه آنها را پیگیری کرد. دادستان ها توصیه کرده اند مجازات اعدام به عنوان گزینه ای در محاکمه مطرح باشند. پیش از این اعلام شده بود که شهروند عربستان سعودی عبدالرحیم النشیری بر اساس قانون کمیسیون های نظامی 2009 به اتهاماتی از جمله «قتل با نقض قانون جنگ» و «تروریسم» متهم شده است. اداره موسس کمیسیون های نظامی سپس به دولت اجازه داد در محاکمه آئی النشیری درخواست مجازات اعدام کند. این مجوز در پنج مورد دیگر سال 2011 داده نشد.
- ²⁸در سال 2007، گزارشگر ویژه سازمان ملل برای ضد تروریسم و حقوق بشر از ایالات متحده آمریکا خواست کمیسیون های نظامی را منحل کند (سند سازمان ملل UN Doc A/HRC/6/17/Add.3). در سال 2009، گزارشگر ویژه سازمان ملل برای اعدام های فراقضایی، فوری یا خودسرانه ایالات متحده آمریکا را فراخواند تا هیچ یک از محاکمه های جرایم عمده را در کمیسیون های نظامی انجام ندهد (سند سازمان ملل UN Doc A/HRC/11/2/Add.5)
- ²⁹نگاهی نادر به وحشت زندگی در بند اعدام چین، *وورلد کرانچ*، 30 نوامبر 2011، <http://www.worldcrunch.com/rare-glimpse-horrors-life-chinese-death-row/4190> (مراجعه در تاریخ 28 فوریه 2012)، ترجمه از اکونومیک آیزور، 29 نوامبر 2011، <http://www.eeo.com.cn/2011/1129/216680.shtml>، به نقل از هایلونگجیانگ دیلی
- ³⁰179 اندونزیایی در مالزی به اعدام محکوم هستند: نیروی ویژه»، *جاکارتا گلوب*، 7 ژوئیه 2011 <http://www.thejakartaglobe.com/home/179-indonesians-face-death-penalty-in-malaysia-task-force/451376> (مراجعه در تاریخ 27 فوریه 2012)
- ³¹کمیته حقوق کودک، نظریه عمومی شماره 10 (2007)، اجلاس 44، 25 آوریل 2007، سند سازمان ملل CRC/C/GC/10
- ³²کمیته حقوق کودک، ملاحظات پایانی، جمهوری دموکراتیک خلق لائو، 8 آوریل 2011، سند سازمان ملل CRC/C/LAO/CO/2، بندهای 72 و 71

³³ «زمان الغای مجازات اعدام»، مالزیا تودی، 3 آوریل 2011، <http://www.freemalaysiatoday.com/2011/04/03/time-to-abolish-death-sentence/> (مراجعه در تاریخ 29 فوریه 2012)

³⁴ پارلمان مغولستان با رای به قانون تصویب پروتکل اختیاری دوم میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی آن را در تاریخ 5 ژانویه 2012 تصویب کرد.

³⁵ کمیته حقوق بشر، پنجمین گزارش ادواری دولت های عضو: مغولستان، 16 سپتامبر 2009، سند سازمان ملل CCPR/C/MNG/5 and اصلاحیه، سند سازمان ملل CCPR/C/MNG/Q/5/Corr.1

³⁶ ملاحظات پایانی کمیته حقوق بشر: مغولستان، اجلاس 101، 2 مه 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/MNG/CO/5. در ماه مه 2011 پارلمان مغولستان مصوبه ای را برای اجرای توصیه های شورای حقوق بشر سازمان ملل شامل تعهد به «انجام اقداماتی برای حذف مجازات اعدام از قوانین» در 2011 - 2012 تصویب کرد.

³⁷ دستور دفتر ریاست جمهوری شماره 1/2012 که در تاریخ 2 ژانویه 2012 صادر شد، تمام 33 حکم اعدام را به حبس ابد کاهش داد.

³⁸ شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: میانمار، اجلاس 17، 24 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/9

³⁹ شورای حقوق بشر، نظریات در باره نتایج و/یا توصیه ها، تعهدات داوطلبانه و پاسخ های دولت مورد بررسی: میانمار، اجلاس 17، 27 مه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/9/Add.1

⁴⁰ شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: نائورو، اجلاس 17، 8 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/3

⁴¹ شورای حقوق بشر، نظریات در باره نتایج و/یا توصیه ها، تعهدات داوطلبانه و پاسخ های دولت مورد بررسی: نائورو، اجلاس 17، 30 مه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/17/3/Add.1

⁴² شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: پاپائو گینه جدید، اجلاس 18، 11 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/18/18

⁴³ شورای حقوق بشر، نظریات در باره نتایج و/یا توصیه ها، تعهدات داوطلبانه و پاسخ های دولت مورد بررسی: پاپائو گینه جدید، اجلاس 18، 30 سپتامبر 2011، سند سازمان ملل A/HRC/18/18/Add.1

⁴⁴ شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: سنگاپور، اجلاس 18، 11 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل A/HRC/18/11

⁴⁵ شورای حقوق بشر، گزارش گروه تحقیق در باره بررسی ادواری عمومی: تایلند، اجلاس 19، 8 دسامبر 2011، سند سازمان ملل A/HRC/19/8

⁴⁶ «ویتنام آماده تغییر به تزریق کشنده می شود»، تاک ویتنام، 3 اکتبر 2011 <http://talkvietnam.com/2011/10/vietnam-prepares-switch-lethal-injection/> (مراجعه در تاریخ 29 فوریه 2012)

⁴⁷ عفو بین الملل، اعدام با تزریق کشنده: یک ربع قرن مسموم کردن دولتی، ACT 50/007/2007

⁴⁸ «مرد مرده راه می رود: روز قضاوت»، تووی تره نیوز، 21 مارس 2011،

<http://www.tuoiitrenews.vn/cmllink/tuoiitrenews/features/dead-men-walking-p1-judgment-day-1.25093>;

«مرد مرده راه می رود: شروع روز در بند اعدام»، تووی تره نیوز، 25 مارس 2011

<http://www.tuoiitrenews.vn/cmllink/tuoiitrenews/features/dead-men-walking-p2-daybreak-on-death-row-1.25625>;

«مرد مرده راه می رود: بازگشت به آستانه»، تووی تره نیوز، 4 آوریل 2011

<http://www.tuoiitrenews.vn/cmllink/tuoiitrenews/features/dead-men-walking-p3-back-from-the-brink-1.26514>;

«پایان جوخه اعدام در ویتنام»، *تویی تره نیوز*، 15 دسامبر 2011

<http://www.tuoitrenews.vn/cmlink/tuoitrenews/features/the-end-of-firing-squads-in-vietnam-1.54637>

«نگهبان میدان تیر در هانوی»، *تویی تره نیوز*، 16 دسامبر 2011

www.tuoitrenews.vn/cmlink/tuoitrenews/features/firing-range-caretaker-in-hanoi-1.54782

و «آخرین لحظات مجرمان بند اعدام»، *تویی تره نیوز*، 19 دسامبر 2011

<http://www.tuoitrenews.vn/cmlink/tuoitrenews/features/the-last-moments-of-death-row-criminals-1.55068>

(مراجعه در تمام موارد در تاریخ 27 فوریه 2012)

⁴⁹ <http://adpan.net>.

⁵⁰ ملاحظات پایانی: بلاروس، کمیته ضد شکنجه، اجلاس 47، 31 اکتبر - 25 نوامبر 2011، بند 27

⁵¹ ملاحظات پایانی: قزاقستان، کمیته حقوق بشر، اجلاس 102، 11-29 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/KAZ/CO/1، 19 آگوست 2011، بند 12

⁵² شماره 1470/2006، *توتاکونوف علیه قرقیزستان*، نظریات مصوب 28 مارس 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/101/D/1470/2006

⁵³ نامه شماره 1503/2006، *آخادوف علیه قرقیزستان*، نظریات مصوب 25 مارس 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/102/D/1478/2006، 29 آوریل 2011

⁵⁴ نامه شماره 1503/2006، *خوروشنکو علیه فدراسیون روسیه*، نظریات مصوب 29 مارس 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/101/D/1304/2004، 29 آوریل 2011

⁵⁵ *راپو علیه آلبانی* (درخواست شماره 58555/10، 11 اکتبر 2011)، *النشیری علیه لهستان* (درخواست شماره ___، 6 مه 2011)

⁵⁶ دادگاه استیناف حکم اعدام را در تاریخ 9 ژانویه 2012 لغو کرد.

⁵⁷ دادستانی در جلسات دادگاه در اوایل 2012 درخواست اعدام کرد.

⁵⁸ کمیته حقوق کودک، ملاحظات پایانی، مصر، اجلاس 57، 30 مه - 17 ژوئن 2011، سند سازمان ملل CRC/C/EGY/CO/3-4، بندهای 38 - 39

⁵⁹ در بعضی موارد، مسئولان قضایی آمار اعدام ها و حکم های اعدام را بر اساس سال شمسی اعلام می کنند که در مارس 2010 یا مارس 2011 شروع شده است. از آنجا که همیشه امکان برقراری ارتباط دقیق این اعدام ها به دوره ژانویه - دسامبر وجود ندارد، این ارقام از این آمار حذف شده است.

⁶⁰ عفو بین الملل شش اعدام دیگر در انتظار عمومی از طریق منابع غیررسمی ثبت کرده، که جمع کل را به 56 مورد می رساند.

⁶¹ گزارش میان دوره ای دبیر کل به شورای حقوق بشر در باره وضعیت حقوق بشر در ایران، 14 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/16/75، به تاریخ 14 مارس 2011، بند 15

⁶² عفو بین الملل، «معتاد به مرگ: اعدام به اتهام جرایم مواد مخدر در ایران»، MDE 13/090/2011، دسامبر 2011

⁶³ گزارش میان دوره ای دبیر کل به شورای حقوق بشر در باره وضعیت حقوق بشر در ایران، 14 مارس 2011، سند سازمان ملل A/HRC/16/75، گزارش دبیر کل به مجمع عمومی سازمان ملل، وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران، 15 سپتامبر 2011، سند سازمان ملل A/66/361، بند 13

⁶⁴ گزارشگر ویژه حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران: وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران، سند سازمان ملل A/66/374، به تاریخ 23 سپتامبر 2011، بندهای 69-72

⁶⁵ ملاحظات پایانی: ایران، کمیته حقوق بشر، اجلاس 103، 17 اکتبر - 4 نوامبر 2011، بندهای 10، 12-13، 23

- ⁶⁶ملاحظات پایانی: کویت، کمیته حقوق بشر، اجلاس 103، 17 اکتبر - 4 نوامبر 2011، بندهای 6 و 14
- ⁶⁷«بهار عربی در قلب بحث های ائتلاف جهانی»، <http://www.worldcoalition.org/Arab-spring-at-the-heart-of-World-Coalition-debates.html> (مراجعه در 29 فوریه 2012)
- ⁶⁸عفو بین الملل، «عربستان سعودی: اختناق به نام امنیت»، دسامبر 2011، MDE 23/016/2011
- ⁶⁹در ژانویه 2012، فواد احمد علی عبدالله اعدام شد. محمد طاهر ثابت سموم و حداقل دو نفر دیگر در خطر اعدام قریب الوقوع به سر می برند.
- ⁷⁰ملاحظات پایانی: اتیوپی، کمیته حقوق بشر، اجلاس 102، 11-29 ژوئیه 2011، سند سازمان ملل CCPR/C/ETH/CO/1 به تاریخ 19 آگوست 2011، بند 19
- ⁷¹دادگاه تجدید نظر کنیا، پرونده گادفری موتیسو، حکم 30 ژوئیه 2010
- ⁷²گزارش گزارشگر ویژه اعدام های فراقضایی، فوری یا خودسرانه به شورای حقوق بشر، پیوست، پیگیری توصیه ها به کشور - کنیا، سند سازمان ملل A/HRC/17/28/Add.4 به تاریخ 26 آوریل 2011
- ⁷³اطلاعات دریافتی از وزیر دادگستری در مارس 2012 حاکی از این بود که در سال 2011، 10 حکم اعدام صادر شده بود.
- ⁷⁴اما وزارت کشور در مارس 2012 تایید کرد که در پایان 2011، در حقیقت 982 زندانی در این کشور محکوم به اعدام بودند.
- ⁷⁵این آمار گزارش های مربوط به قتل های غیرقانونی افرادی را در بر نمی گیرد که به وسیله گروه های مسلح مخالف سومالیایی مثل الشباب به اتهام به جاسوسی یا ناسازگاری با تفسیر آنها از قانون اسلام یا به وسیله نیروهای شبه نظامی وابسته به دولت گذار فدرال در جنوب یا مرکز سومالی کشته می شوند.
- ⁷⁶زمانی که لایحه در تاریخ 7 فوریه 2012 به پارلمان تقدیم شد، هنوز مجازات اعدام را در برمی گرفت؛ تهیه کننده لایحه رسماً اعلام کرد که در فرایند قانونگذاری این مجازات حذف خواهد شد.
- ⁷⁷فدراسیون روسیه در آگوست 1996، تعلیق مجازات اعدام را اعلام کرد. اما، در فاصله 1996 و 1999 در جمهوری چین اعدام انجام شد.

چه در منازعه های پرسروصدا، چه در گوشه ای فراموش شده از جهان، **عفو بین الملل** برای عدالت، آزادی و عزت همگان مبارزه می کند و در پی برانگیختن حمایت عمومی به منظور ساختن جهانی بهتر است.

شما چکار می توانید بکنید؟

فعالان در سراسر جهان نشان داده اند که مقاومت در برابر نیروهای خطرناکی که حقوق بشر را تهدید می کنند ممکن است. عضوی از این جنبش باشید. با کسانی که کالایشان ترس و تنفر است مبارزه کنید.

- به عفو بین الملل بپیوندید و بخشی از جنبش جهانی مبارزه برای پایان دادن به نقض حقوق بشر بشوید. کمک کنید تغییری ایجاد کنیم.
- برای پشتیبانی از فعالیت عفو بین الملل کمک مالی کنید.

همراه با هم می توانیم صدایمان را به گوش دیگران برسانیم.

من علاقمند به دریافت اطلاعات درباره عضویت در عفو بین الملل هستم.

نام

نشانی

کشور

پست الکترونیکی

مایلیم به عفو بین الملل کمک مالی کنم (کمک مالی به پوند، دلار و یورو دریافت می شود)

مبلغ

لطفا از کارت من به شرح زیر برداشت کنید: ماسترکارد ویزا

شماره

تاریخ انقضاء

امضا

لطفا این فرم را به دفتر عفو بین الملل در کشورتان ارسال کنید.

نشانی دفتر عفو بین الملل را می توانید در این وبگاه بیابید:

www.amnesty.org/en/worldwide-sites

اگر در کشورتان دفتر عفو بین الملل وجود ندارد، این فرم را به نشانی زیر ارسال کنید:

Amnesty International, International Secretariat, Peter Benenson House,
1 Easton Street, London WC1X 0DW, United Kingdom

من می خواهم
کمک کنم

اعدام و صدور حکم اعدام در سال

۲۰۱۱

تحولات مربوط به اجرای مجازات اعدام در سال ۲۰۱۱ روند جاری به سوی الغای آن را تایید می کند. تعداد کشورهایی که اجرای حکم اعدام در آنها معلوم است در مقایسه با سال پیش کاهش یافته است و به طور کلی در تمام مناطق جهان پیشرفت هایی ثبت شده است. در حالی که ایالات متحده امریکا تنها کشور گروه ۸ است که مجازات اعدام را اجرا می کند، ایلینویز شانزدهمین ایالتی بود که آن را ملغا کرد و فرماندار آرگون در نوامبر تعلیق اجرای اعدام را اعلام کرد.

انزوای کشورهایی که به اجرای اعدام ادامه می دهند مشخص تر شده و در حالی که بسیاری از آنها اجرای مجازات اعدام را کاهش داده اند، تعداد کمی از آنها از جمله ایران، عراق و عربستان سعودی بر تعداد اعدام ها افزوده اند.

در منطقه آسیا - اقیانوسیه، در ژاپن برای اولین بار در ظرف ۱۹ سال هیچ اعدامی ثبت نشد. در آفریقا، نیجریه تعلیق رسمی اعدام را تایید و سیرا لنون هم آن را اعلام کرد. در حالی که خاورمیانه و آفریقای شمالی زیر تاثیر خیزش های گسترده سیاسی بودند، بحرین کسی را اعدام نکرد و دولت تازه تونس اقدام هایی را برای کاهش اجرای مجازات اعدام در پیش گرفت. بلاروس تنها کشوری در اروپا و اتحاد شوروی پیشین بود که به اجرای مجازات اعدام ادامه داد.

در این گزارش، عفو بین الملل بعضی از تحولات اساسی در اجرای مجازات اعدام در سطح جهان را تحلیل و ارقامی را که در باره صدور حکم اعدام و اجرای مجازات اعدام در طول سال گردآوری کرده نقل می کند.

عفو بین الملل با مجازات اعدام در تمام موارد بدون استثنا و صرفنظر از ماهیت جنایت، ویژگی های مجرم یا روش اجرای اعدام به وسیله دولت مخالف است.

Amnesty International
International Secretariat
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

www.amnesty.org

نمایه: ACT 50/001/2012
مارچ ۲۰۱۲ (فروردین ۱۳۹۱)

AMNESTY
INTERNATIONAL